

ЕДНА ЕКСПЛОЗИВНА ПОРЕДИЦА НА БОРБАТА ЗА ОЦЕЛЯВАНЕ
В ПОСТЯДРЕНАТА ЕПОХА

КРАЯТ НА СВЕТА

ЧИТАТЕЛСКА
КОЛЕКЦИЯ

КАЛПАЗНОВ 205.001-1994

ЩУРМЪТ НА ФОКС
ДЕЙВИД РОБИНС

ДЕЙВИД РОБИНС

ЩУРМЪТ НА ФОКС

Превод: Кирил Кирилов

chitanka.info

Една експлозивна поредица на борбата за оцеляване в постядрената епоха.

Времето: 100 години след Третата световна война.

Мястото: това, което някога се е наричало Америка.

Семейството — наследниците на неколцината преживели ядрения апокалипсис, който почти е унищожил живота на Земята. В един укрепен град, известен като Дома, те се опитват да спасят цивилизацията от изчезване.

Тролите — кръвожадно варварско племе, населяващо обширната и опасна пустош извън стените на укрепения град, напада, плячкосва и унищожава всичко по пътя си.

Триадата Алфа — изпитани воини и самоотвержени защитници на Семейството — Блейд, Хикък и Джероунимо трябва да спасят пленените и изтезавани от тролите жени, които се намират в тяхното укрепление във Фокс, Минесота. В кървавата битка, която следва, триадата АЛФА трябва да приложи цялата си хитрост и военно умение срещу врага звяр, за да спаси своите жени, своята чест и своя Дом.

Това е художествена творба. Имената, героите, местата и случките в нея са плод на въображението на авторите или са използвани с художествена цел. Всяка прилика с действителни събития, места и лица — живи или мъртви — е напълно случаина.

ТЕРОРЪТ НА ТРОЛИТЕ

— Какво по... — Блейд подбутна Джени. — Бягай! Направо към колибите. Аз съм след теб.

Джени полетя към колибите, а Блейд я следваше по петите, оглеждайки се за някакъв признак от тролите.

Оставаше им да изминат още около четиридесет метра и щяха да достигнат целта си.

Блейд забеляза някаква сянка да се плъзга в храстите на север от тях и стреля. Сянката изчезна от погледа му.

Тридесет и пет метра до спасението.

Блейд дочу викове откъм колибите. Изстрелите му бяха чути и щяха да им се притекат на помощ.

— Блейд! — изпищя внезапно Джени в ужас.

Няколко черни сенки скочиха върху нея и я погълнаха.

1.

Проклетата кучешка глутница все още не беше изпуснала миризмата му!

Блейд спря разгневен, с пламтящи сиви очи и наклонена на една страна глава, ослушвайки се напрегнато. Колко време измина, откакто го преследваха? Потта се беше просмукала в гъстата му къдрава коса и беше прилепила зелените брезентови панталони и дрипавата износена риза към мускулестото му тяло. Най-малко една дузина от тях бяха по следите му и нетърпеливият им лай изпъльваше утринния въздух. Бяха близо, твърде близо, и бързо скъсваха разстоянието.

Точно каквото му беше необходимо!

Блейд побягна, като крепеше трупа на елена върху широкото си дясното рамо и вдигна лъка в лявата си ръка. Колчанът със стрели на гърба и двата ножа „Боуи“^[1], по един на всяко бедро, подскачаха при движението му. Никога нямаше да успее да стигне до Дома с допълнителния товар. Но след трите дни в преследване на самеца, докато го убие, три дни на малко сън и още по-малко храна, не можеше да остави месото на кучетата.

По никакъв начин!

Блейд знаеше, че е само на три километра разстояние от Дома — три километра от подслона и сигурността, три километра от помощта. Но другите нямаха понятие кога ще се върне, не знаеха от коя посока ще дойде, а и при нормални условия никой от тях не трябваше да се намира толкова далеч от Дома. Накратко, той не можеше да разчита на помощ от приятелите си.

Все едно, че беше в реката без гребла. Блейд се усмихна горчиво. Кого се опитваше да измами? Беше в реката дори без лодка.

Воят се усилваше и приближаваше. Най-бързоногите от глутницата усещаха в ноздрите си прясната миризма на кръв и ароматът й ги подтикваше да увеличат скоростта.

Блейд притича по билото на малък хълм и спря. На около тридесет и пет метра, почти на половината надолу по хълма, имаше

естествена просека. Тя щеше да му предложи най-добри шансове. Можеше да ги види като се приближават. Нещо повече, те нямаше да успеят да се прокраднат до него и прегризат сухожилията му, докато е с гръб към тях.

Първото куче трябва да го беше забелязало, защото ужасяващият му вой разцепи зората.

Блейд се втурна напред, напрягайки всичките си сили, но въпреки това трупът на елена забавяше движението му. Разбра, че е попаднал в беда, че няма да успее да достигне просеката. Разбра го още преди да беше чул връхлитащото трополене на лапи по спечената земя и зловещото, гърлено ръмжене на преследващото го куче. Опита да се обърне с лице към него, но закъсня, защото движенията му се затрудняваха от тежестта на елена.

Кучето го бълсна точно в средата на гърба и въпреки че еленът пое основния удар, силата му беше достатъчна, за да повали Блейд на колене. Той изпусна елена и се извъртя с изведен и готов „Боуи“, хванал го в дясната си ръка на височината на кръста, с протегнато напред острие.

Ще им даде на тези кръвопийци да разберат защо е получил прякора си^[2].

Водачът беше огромно куче, наричано немска овчарка в дните преди Големия взрыв^[3]. Грамадно, гладно и носещо смърт, то отдръпна устните си назад, за да оголи дълги и остри зъби. Снижи се и напрегна крака за скок.

Лъкът беше отхвърчал на една страна. Трупът на елена лежеше на земята между тях.

— Ела да си го получиш — изсъска Блейд.

Кучето се подчини. Немската овчарка скочи, ръмжейки.

Блейд отстъпи встрани. Дясната му ръка се стрелна и ножът „Боуи“ се заби в кучето, прерязвайки гърлото му. По тревата рука тъмночервена струя кръв.

Кучето изскимтя и се свлече несигурно на земята, треперещо и зашеметено от внезапната загуба на кръв.

Блейд върна ножа в ножницата и грабна лъка. Извади стрела и я изстреля с плавно, заучено движение. Кучето умря, преди още да разбере какво се е случило. Блейд вече се беше завъртял с нова стрела, готова за смъртоносен полет, защото сега глутницата се нахвърляше

върху него. Второто куче бе ударено във въздуха — стрелата се заби в косматите кафяви гърди, катурвайки животното на една страна.

Глутницата не спря атаката си.

Друго куче от смесена порода се промъкна бързо по земята и удари Блейд в краката, докато поставяше нова стрела на тетивата на лъка.

Блейд падна, захвърляйки лъка настрани и сграбчи двата ножа по един във всяка ръка. Повдигна се на колене и започна да нанася отчаяни удари наляво и надясно, да муши и сече обезумяло, докато загуби сметка за броя на кучетата, които беше проснал на земята. Козина, прахоляк и кръв хвърчаха във всички посоки, а лаят, щракането на зъби и воят се издигнаха до кресчендо.

Един доберман-пинчер се хвърли безстрашно върху Блейд, бълсна го в гърдите и го събори на земята, беззащитен и открит за нападателите.

Глутницата зави тържествуващо в очакване и стесни кръга.

Блейд успя да забие с лявата ръка ножа в добермана. „Това беше най-добрият ми удар“, помисли той като малка утеха за провалената възможност да занесе месото на Семейството.

В левия му прасец се забиха зъби.

Друго куче захапа лявата му китка като с менгеме.

Блейд нанесе удар с другия нож, забивайки го дълбоко в гърлото на черното куче. Беше заобиколен от озверяла глутница.

Неочаквано едно куче от дясната му страна подскочи във въздуха и се строполи на земята. Миг след това до ушите на Блейд долетя трясъкът на пушка. Друго животно, това, което беше захапало китката му, се завъртя и отлетя встрани, а от врата му изригнаха месо и кръв.

„Хикък“, помисли Блейд.

Към врявата се прибави и боен крясък.

„И Джероунимо“, усмихна се Блейд с облекчение, докато пушката продължаваше да трещи.

Още четири кучета бяха вече на земята, а тези, които успяха, се отдръпнаха и потърсиха най-близкото прикритие — група дървета и гъст шубрак на около двадесет метра на запад.

На стрелеца не му се искаше да ги остави да си отидат. Още две кучета се проснаха мъртви, преди останалите от глутницата да достигнат убежището.

„Трябва да е Хикък“, Блейд вярваше в това. Хикък беше най-добрият стрелец, а и Джероунимо не обичаше да хвърля куршумите си на вятъра.

Блейд се изправи бавно, разглеждайки раните си. Множеството ухапвания кървяха, но никое от тях не беше сериозно. Лявата му китка пулсираше и костта се виждаше. Той ритна сърдито кучето, причинило раната му.

— Мисля, че тая твар е мъртва — отбеляза някой.

— Явно той не обича кучета — добави друг.

Блейд се обърна.

— Винаги ли трябва да вършиш нещата усложнено? — попита Хикък.

— Той обича да върши нещата по сложния начин — отбеляза Джероунимо. — Смята, че така изгражда характера си.

Блейд погледна усмихнат двамата си най-добри приятели.

— Излязохме от гората в подножието на хълма, точно когато кучетата се нахвърлиха върху теб — посочи с ръка Хикък. — Трябваше едновременно да стреляме и да тичаме. Доста опасно. Надявах се, че няма да загубя куршум, като случайно улуча теб — засмя се той.

— Искаш да кажеш, че си се целил в кучетата? — престори се на изненадан Джероунимо.

Блейд поклати глава на шегите им, доволен, че са при него.

Хикък разглеждаше простреляните кучета, за да се увери, че никое от тях не е живо все още, а слабата му фигура изразяваше готовност за действие. Държеше пушката свободно с две ръце, размахвайки небрежно цевта от една страна на друга. Около бедрата му се увиваше кожен колан с по един кобур от всяка страна, откъдето стърчаха великолепните му 0.357-калибрни револвери с дръжки от слонова кост, заредени и искрящи на слънцето, отразяващи педантичните грижи и внимание, които собственикът им полагаше за тях. Такива и трябваше да бъдат. С пушка Джероунимо и един или двама от Семейството почти можеха да се изравнят с Хикък, но той беше недостижим в стрелбата с револвери, почти невероятен в бързината и способността си да поразява всяка цел, без видимо да се прицелва. Тези револвери му бяха дадени заради умението му, а беше наречен Хикък при кръщаването му на неговия шестнадесети рожден

ден — сам беше си избрал това име. Една от старите исторически книги, наречена „Стрелците“, разказваща за отдавна живял мъж, легендарен с револверите си; мъж, наречен Хикък — висок, с руса коса и засукани мустаци. Това допадна на шестнадесетгодишния Нейфън, който, въпреки ранната си възраст, вече беше пълноправен член на групата на Войните и трябваше да избере за свой псевдоним името на най-прочутия стрелец на всички времена, просто защото той, Нейфън, беше най-сръчният стрелец в цялата история на Семейството.

Групата на Войните беше добре обучена.

Докато Хикък проверяваше кучетата, Джероунимо остана нащрек, оглеждайки дърветата и готов за всяко нападение. Противоположно на русия, слаб Хикък, Джероунимо беше набит и с черна коса. Докато Хикък имаше сини очи, тези на Джероунимо бяха кафяви. Хикък беше висок, а Джероунимо нисък. Хикък носеше дълги коси и мустаци на герой, а косата на Джероунимо беше късо подрязана и лицето му — гладко избръснато. Способностите, които липсваха на Джероунимо като стрелец, се компенсираха в други области. Той беше най-добрания следотърсач на Семейството — наследство от индианската му кръв. Гордееше се с индианското в кръвта си, независимо от това, че Плато го беше осведомил, че не носи повече от една осма от наследството на Черните крака^[4]. Джероунимо ловуваше добре. Беше неимоверно силен, а зрението му — забележително на дълги разстояния. Беше най-добрият в лова с капани. Често през зимата неговите капани бяха единственият им източник на прясно месо и кожи. Той се завръщаше с храна дори и в най-лошо време.

Святкайки със сивите си очи, Блейд посочи към убитите кучета:

— Не мислете, че не съм благодарен за навременната помощ, но как, по дяволите, разбрахте къде да ме намерите? Късмет?

— Преднамерено, би казал Плато — отговори Джероунимо.

— Какво означава това?

— Това означава — намеси се Хикък, — че Хейзъл ни каза къде да те намерим. По-точно, от коя посока ще дойдеш. Определянето на времето си беше изцяло наше. Радвам се, че не спряхме даже да се облекчим.

Хейзъл! В миналото Блейд се бе запознал с резултатите от изключителните й възможности.

Официалната титла на Хейзъл беше Главен Емпатик^[5] на Семейството. В момента то беше ощастливено с шест души с подобни способности. Хейзъл беше най-възрастната от тях, но с най-чувствителна природа.

— Защо Хейзъл ме насочи към Дома? — Блейд запита Хикък.
— Плато я накара.

Хикък беше приключил проверката на кучетата — всички бяха мъртви.

— Защо?

— Не знаем — отговори Джероунимо, — но каквото и да е, е спешно. Плато ни изпрати да те върнем, колкото е възможно по-бързо.

— Интересно, какво става? — Блейд зададе въпроса повече на себе си, отколкото на другите.

— Някакви указания? — обърна се Хикък към Блейд.

Блейд замълча, размишлявайки. Беше ръководител на триадата Алфа и като такъв носеше отговорност за издаване на заповедите и осъществяването на стратегиите. Групата на Войните беше разделена на четири тройки — триади и всяка една се ръководеше от назначен водач. Плато беше съbral Блейд с Хикък и Джероунимо и го беше определил за такъв. Той обясни, че обединяването им в една команда „компенсира индивидуалните недостатъци и максимализира възможните постижения“. Плато би трябвало да знае. Той беше Ръководителя на Семейството, най-мъдрия мъж в него.

Хикък и Джероунимо стояха в очакване.

— Ще вземем елена с нас, дори и да ни забави малко — нареди Блейд. — Семейството се нуждае от храна — и той потърка наранената си китка.

— Добре ли си? — попита Джероунимо.

— Ще успея да се върна — Блейд притисна разкъсаната ръка към лявата си страна с надеждата напълно да спре капещата кръв. Раната бе дълбока, но вените бяха запазени, а загубата на кръв — минимална. Той се наведе, издърпа боуито от мъртвия доберман и плъзна двата ножа в ножниците.

— Мислиш ли, че можем да използваме някое от кучетата? — Хикък заби левия си мокасин в един от труповете.

— Много са крастави — заяви Джероунимо. — Погледни кожите. Навсякъде язви и отоци. Те няма да са ни от голяма полза, а

месото е много жилаво и твърдо. Кой знае какви болести носят.

— Възражението се приема — кимна Блейд в съгласие. — Добре. Вземаме елена и поемаме! Плато няма да ни вика без основателна причина. Хикък, тръгни пръв, но поддържай постоянна видима връзка. Джероунимо, вземи елена. Аз ще вървя най-отзад.

Хикък беше вече на път. Джероунимо намести елена върху дясното си рамо, изчака, докато Хикък се отдалечи на десетина метра и го последва.

Блейд се подреди след тях, търсейки обяснение за причината, поради която ги беше извикал Плато. Той се върна обратно към времето на първата си среща със забележителния учен и философ. Разбира се, преди деветнадесет години Плато не беше толкова стар, не беше и водач на Семейството. Избирането му на този пост стана едва преди четири години, след като бащата на Блейд беше убит от мутант. Блейд си спомни първото впечатление от Плато — изключителна доброта, проявяваща се в благите сини очи, в набразденото от възрастта чело и дългите коса и брада, тогава кафяви, а сега вече бели.

— И така, това ли е твоята гордост и радост? — Плато беше попитал бащата на Блейд. — И е само на пет години? Едър е за тази възраст. Виждам, че има тъмната коса на баща си и невероятно сиви очи — Плато, коленичил, разглеждаше детското сериозно лице на Блейд. — В него личи характер. Ще бъде радост за родителите си.

Плато се беше изправил, играйки с космите на брадата си — негов навик в минути на дълбок размисъл.

— Забелязал ли си, че след ядрената война документите ни доказват, че всяко поколение притежава пропорционално по-висок процент на пигментация на косите и очите в необичайни цветове и комбинации?

Този факт очевидно беше впечатлил мъдреца дълбоко и Блейд се беше чудил защо. След деветнадесет години той все още не беше разбрал.

Размисълът на Блейд беше прекъснат от тихо, пронизително изсвирване, идващо отпред. Сигналът им за опасност. Той се просна върху неравната земя, пренебрегвайки пронизващата болка в лявата китка и погледна към Джероунимо.

Джероунимо също беше легнал по очи, захвърлил елена в страни. Гледаше към Хикък.

Пред тях имаше малко възвишение, обрасло в храсти. Хикък се беше привел зад един по-голям шубрак и напрегнато наблюдаваше нещо от другата страна на възвищението. Обърна се и им направи знак да се приближат, като постави пръст върху устните си в мълчаливо предупреждение.

Блейд последва Джероунимо, пълзейки на лакти и колене. Лявата му китка започна да пулсира, докато достигнат до Хикък.

— Мутант — прошепна Хикък и посочи с ръка.

Всеки път, когато видеше някои от тях, Блейд усещаше инстинктивно желание да си изповръща червата. Бяха отвратителни, отблъскващи, грешка на природата, резултат от намесата на човека в космически сили, които би било по-добре да не се закачат.

Този пред тях може би някога е бил черна мечка.

— Неприятен бозайник, а? — запита тихо Хикък.

„Твърде сдържано изказване“, помисли Блейд.

Мутантът стоеше изправен на източния бряг на малък поток, в който водата не бе по-дълбока от тридесет сантиметра. Под малкото възвишение се образуваше широк вир с диаметър от около шест метра. Мутантът се беше съсредоточил във вира и очевидно ловеше риба. Формата и размерът на съществото наподобяваха мечка, музуната също приличаше на мечешка, но останалото беше деформирано, разкривено, гротескно и чудато. Черната козина липсваше, заменена от огромни възпалени отоци, гноясали на няколко места. Кафявата кожа, напукана и суха, се лющеше. На местата на ушите се издигаха две купчинки зеленикова слуз. Мутантът дишаше с тежко хриптене — устата му беше отворена, а езикът — провиснал и подут; зъбите — жълти и изгнили. Зловонието беше непоносимо и Блейд усети, че стомахът му започва да се обръща.

— Ще направим широк полукръг на запад и ще го избегнем — прошепна той на другите двама и започна да се връща назад.

Хикък продължаваше да наблюдава мутанта и го видя да се изправя внезапно на задните си крака, душейки лекия бриз. Вятърът духаше от съществото към тях, така че то не можеше да ги надуши. След това си припомни за елена и се запита дали е възможно миризмата му да достигне до мутанта при липсата на какъвто и да е порив на вятъра.

Мутантът продължаваше да души, наблюдавайки възвищението с подозрение.

Хикък сложи ръце върху Колт-питоните^[6] си.

Животното се затътри напред и влезе в потока, все още изправено на двата си задни крака. Масивната глава се люлееше от една страна на друга, а малките очи продължаваха да изучават.

Една ръка легна върху дясното рамо на Хикък.

— Мислиш ли, че ни е надушил? — попита Блейд.

— Предполагам, че да — отвърна Хикък лаконично.

— Да тръгваме.

Те се промъкнаха внимателно назад и се присъединиха към Джероунимо, който ги очакваше търпеливо с елена, провиснал през рамото му.

— Той знае, че сме тук — каза Джероунимо, преценявайки мигновено положението.

— И аз мисля така — съгласи се Хикък.

Тръгнаха бързо — Блейд начело, Джероунимо в средата и Хикък най-отзад. Бяха се отправили в югоизточна посока. Мутантът беше препречил пътя и те бяха принудени да тръгнат на юг, възnamерявайки по-късно отново да свърнат на изток. Домът беше само на два километра и половина от тях.

Този факт разтревожи Блейд.

Присъствието на мутант толкова близо до Дома беше тревожно и представляваше потенциална опасност за Семейството — една съвсем реална и изключително смъртоносна заплаха. Слава на Великия дух, че Родоначалникът е издигнал отбранителните стени. Без кръговата защита на шестметровите тухлени стени, Семейството отдавна да е било унищожено от нашествията на диви зверове през последните години. Разрастването на дивия живот е неизбежно с отмирането на човечеството.

— Може би ни е загубил — предположи Хикък.

Шубракът зад тях изпуска, докато мутантът придрежаваше стремителното си напредване с гръмко сумтене.

— По дяволите! — разяри се Блейд. Дълбоко ненавиждаше мутантите във всичките им разновидности и проявления. Една обикновена черна мечка винаги би избегнала контакта с хора, бойки се от двукраките ужасяващи същества, като че ли бяха движеща се

смърт. Но мутантите, независимо от формата, се отличаваха от другите същества. Всеки мутант, независимо дали някога е бил мечка, кон или даже жаба, необяснимо зашо жадуваше за мясо и дебнеше живата плът с ненаситен апетит. Никой, дори и Плато, не знаеше каква точно е причината за мутациите. Плато гореше от желание да открие, залови или убие млад, а не навлязъл в зрелите етапи на растежа си мутант. Никой и никога не беше виждал мутант, който да не е възрастен. Много пъти Плато беше достигал до заключението, че мутантите са резултат от широко използвани по време на ядрения конфликт химически бойни вещества. Ако радиацията е била единствената причина, то логиката показваше, че хората също би трябвало да бъдат засегнати, а в цялата история на Семейството нямаше дори единствен документ, свидетелстващ за човешки мутант. Отново и отново Плато бе подчертавал, че откриването на причините за мутации трябва да бъде първостепенна цел на Семейството. В последните десет години броят на мутантите се беше увеличавал в геометрична прогресия, според Плато, и този факт водеше до ужасяващи изводи.

Блейд спря, обсъждайки възможностите за избор. Ако продължат по маршрута си, даже и да достигнат до сигурната закрила на Дома, мутантът щеше да ги последва до стените, щеше да научи къде се намира Семейството и може би щеше да остане да скита наоколо в очакване на някой, без значение кой, да се осмели и да излезе навън. Или може би щеше да се завръща от време на време с надеждата да грабне някой човек на открито, незащитен и уязвим. Блейд не можеше да допусне това да се случи.

Хикък и Джероунимо стояха неподвижно и го наблюдаваха.

Блейд огледа околностите. Бяха спрели в малка клисура, не поголяма от плитка долчинка, обградена от всички страни с дървета. Великият дух им се присмиваше.

— Ще спрем тук — обяви Блейд.

Хикък се засмя.

Джероунимо знаеше какво ще последва и затова пусна трупа на елена в средата на клисурата.

— Намерете си позиции — посъветва ги Блейд.

— По-добре вземи това — и Хикък подхвърли пушката си на Блейд.

Блейд я хвана с дясната ръка.

— От това разстояние — продължи Хикък — пистолетите ми ще бъдат също толкова ефикасни, колкото и дългата пушка. Освен това, лъкът ти дори няма да одраска такъв голям мутант.

Блейд направи гримаса и кимна с глава. Ако мутантът ги последваше в клисурата, а имаше всички причини да вярва, че ще стане така, то той щеше да влезе от север, както бяха направили и те. Това им предлагаше три възможни места, откъдето да стрелят.

Джероунимо вече се изкачваше по западната стена, носен енергично от яките си крака. Достигна до върха и погледна назад. Зелените му панталони и риза, шити от остатъци от стара палатка, представляваха идеална маскировка и той изчезна сред няколко дървета.

Хикък тръгна към източния склон.

— Цели се в главата — каза той през рамо.

Блейд кимна с глава. Често пъти, когато Войните общуваха, темата на разговорите им се завърташе към начините за убийства, най-добрите начини за поваляне, както на плячка, така и на враг. Някои от тях предпочитаха изстрел в сърцето, други — във врата, но Хикък беше непреклонен — държеше на изстрел в главата като най-надежден, независимо дали се стреля с огнестрелно оръжие, лък или прашка.

— Ако се целиш, за да убиеш — беше казал Хикък една нощ, когато Войните се бяха събрали около ревящия огън, — то се цели, за да убиеш. Всеки друг изстрел, освен в главата, е загуба на време, да не споменавам опасността за самите вас или за тези, които защитавате. Ако улучите човек или животно в гърдите или врата, или където и да е другаде, но не и в главата, те могат да отвърнат на изстрела или да продължат да се приближават. Понякога са необходими няколко секунди, за да подейства удара от куршума и тези няколко секунди могат да бъдат фатални за вас. Но от друга страна, когато поразите главата, ударът ги зашеметява незабавно, а ако им пръснете мозъка, ги убивате мигновено. Бързо и без много шум.

„Понякога, разсъждаваше Блейд, Хикък може да бъде студен като буза лед.“

Хикък се беше привел на ръба на клисурата. Облечената му в еленова кожа фигура се бе прегърбила, докато внимателно оглеждаше посоката, откъдето бяха дошли. Махна на Блейд да побърза и след това изчезна зад един голям заоблен камък.

Мутантът трябваше да бъде вече наблизо.

Блейд преметна лъка през лявото си рамо, хвана пушката с две ръце и притича до южния скат — най-ниският. Плътен гъсталак покриваше склона почти до линията на дърветата. Блейд зави зад първото дърво и се снижи.

Съвсем на секундата.

Мутантът се показа в северния край на клисурата. Спра се колебливо и започна да проучва нерешително околността. Очите му се заковаха в мъртвия елен.

„Ела и си го вземи, гадино!“ Блейд вдигна пушката, изгарящ от нетърпение да убива. Мутантите му късаха нервите.

Този пред него се потътри бавно и нерешително напред, недоволен от обстановката, защото животинският му инстинкт го предупреждаваше, че нещо не е в ред.

Блейд знаеше, че накрая съществото ще се приближи към елена. Мутанти като това мъничко и зло чудовище никога не се засищат достатъчно. Дори се изяждат едно друго. Този факт, твърдеше Плато, беше основната причина мутантите да не са завладели земята. Поне засега.

Съществото изсумтя, очевидно решавайки, че все пак няма нищо опасно, и се помъкна тежко към елена.

Блейд обмисляше мълчаливо най-разумния начин на действие. Имаше само няколко секунди, за да реши. Ако почакаше съществото да достигне мъртвия елен, щяха да получат възможност за най-добър и чист изстрел. Но ако мутантът се добереше до елена и се докоснеше до месото, то щеше да стане безполезно като храна за Семейството. Трупът щеше да бъде непоправимо заразен. Всяко нещо, до което се докоснеше мутант, трябваше да се унищожи или отстрани извън досега на хората. Можеше ли Семейството да си позволи да загуби това мясо?

Не!

Съществото беше на четири метра от елена, навело ниско глава, съсредоточило се в храната, която го очакваше.

Блейд се изправи и вдигна пушката на рамото си. Прицели се в главата, както съветваше Хикък.

Отблъсъкът от слънчев лъч върху цевта на 30.06-калибровата пушка разтревожи звяра и той веднага се хвърли наляво,

предусещайки засадата и търсейки прикритие. За тялото и размерите си, мутантът се оказа бърз като светкавица.

Блейд беше заставен да побърза с изстрела. Пушката подскочи и избумтя. Куршумът се вряза във врата на мутанта, разглъсквайки наоколо кръв и жълто-зелена гной.

Мутантът се извъртя, ръмжейки, и Джероунимо откри огън от западния край на клисурата. Куршумът му издълба бразда в темето на мутанта.

Съществото побесня. Искаше да напада, разкъсва, дере и мачка, но изгарящата болка измъчваща всяка клетка на тялото му и то избра бягството, за да потърси скривалище; след това щеше да заобиколи и да нападне внезапно, докато плячката му не е нащрек. Мутантът се хвърли към източната стена, ревейки от ярост и разочарование.

Точно в този момент Хикък затвори капана. Той се появи спокойно, стъпил устойчиво на крака и сложил ръце на колтовете си.

Мутантът стигна на петнадесет метра от Хикък и изрева, когато забеляза, че пътят му за бягство е затворен.

Хикък не извади 0.357-калибрите револвери.

Мутантът го наблизаваше с широко отворена паст, оголил страховити зъби.

Хикък остана неподвижен.

Мутантът набираше скорост.

— Сега! — изкрешя Блейд, чудейки се защо Хикък продължава да изчаква и в същото време знаеше отговора. Знаеше, че Хикък се оживява от възбудата, че се опиянява от опасностите и приключенията, и се опасяваше, че този път Хикък е отишъл твърде далеч, че стрелецът е надценил възможностите си.

Беше сгрешил.

Колтовете излетяха едновременно от кобурите, двата изстрела се сляха в един. Куршумите се забиха в челото на мутанта и той залитна, но продължи да атакува даже след като колтовете изтрещяха още веднъж и още веднъж. Мутантът умря на крака, движен от силата на инерцията, понесла го нагоре и през билото на източната стена.

Хикък отскочи встрани.

Мутантът се забоде в едно голямо дърво и се срина до него. Дочу се последен, хриптящ стон и настъпи тишина.

Хикък погледна за момент към мъртвото същество и се засмя. Завъртя небрежно колтовете и ги върна обратно в кобурите с бързо и плавно движение.

Блейд и Джероунимо вече тичаха към елена и Хикък ги последва.

— Постъпваш глупаво — присви очи Блейд, когато се събраха.
— Искаш да те убият ли?

Хикък само присви рамене.

— Поемаш твърде много рискове — потвърди Джероунимо.

— Защо го правиш, Нейфън? — попита Блейд, подтискайки гнева си. — Не разбираш ли, че един ден блестящите ти игри ще ти донесат смърт?

Хикък погледна мутанта на земята и след това приятелите си.

— Можете ли да измислите по-добър начин да се умре? Предпочитам да загина в битка, с револверите си в ръце; отколкото стар, болен и грохнал — Хикък снижи гласа си и приятелите му се изненадаха от мислите му, които никога дотогава не бяха подозирали.

— Вие и двамата чухте Плато, преди около шест или седем месеца. Архивите на Семейството показват, че всяко следващо поколение не живее по-дълго от предшествуващото го, както е било във времето преди Големия взрив. Сега всяко поколение е с по-кратка продължителност на живота. Плато каза, че това не се дължи само на постоянната ни борба за оцеляване, нито пък на това, че животът ни е много по-труден, отколкото в предишното време. Той каза, че не е сигурен какво причинява по-краткото ни съществуване, все по-ранното и по-ранното оstarяване на всяко следващо поколение. Подозира, че това се дължи на някаква форма на генетично нарушение вследствие на радиацията, но не разполага с необходимото оборудване, за да се увери.

Хикък направи разсеяно кръг по земята с върха на десния си мокасин.

— Не виждате ли? — продължи той. — Погледнете Плато. Той е най-яркият пример. Той е..., на колко? Няма още петдесет години. Но го погледнете. Вече е посивял и прошарен, много преди да му е дошло времето. Ходих и направих някои проверки в библиотеката. Сравних снимките в различни книги. Плато изглежда като човек на седемдесет

или повече години отпреди ядрената война. Това иде се случи и с нас, съвсем съм сигурен.

Хикък заби сърдито десния си юмрук в дланта на лявата си ръка.

— Е, добре. Аз нямам намерение да допусна това да се случи и на мен — заяви той рязко. — Аз ще напусна този свят, докато все още съм с разума си — замълча за малко и след това продължи: — Освен това, наистина няма никакво значение как ще умрем. Плато ме убеди, че ние ще надживеем този свят, защото има по-високо ниво на съществуване. Не е важно как ще го достигнем, просто ще бъдем там.

Блейд се разтревожи. Виждаше логиката в доводите на Хикък и това го беспокоеше, но не му пречеше да бъде изцяло несъгласен.

— А ако се ожениш някой ден? — попита той Хикък. — Какво ще правиш?

Хикък сви рамене.

— Тогава ще му мисля.

— Предполагам, че когато това време дойде — намеси се Джериунимо, — ще запееш друга песен.

— Ще видим — беше всичко, което каза Хикък.

Блейд поиска да смени темата на разговора и да разсее настанилата се между тях потиснатост.

— Китката ми ме беспокои — обяви той и това беше самата истина. — Май е по-добре да се погрижа за нея, преди мръсотията да проникне в раната и тя да се инфектира.

— Да. — Хикък извади десния „Магнум“ и започна да го презарежда с патрони от патрондаша си.

— А и старецът каза, че трябва да се върнем, колкото успеем побързо.

— Бих искал да не се отнасяш към него по този начин — каза Блейд неприветливо.

— Старецът? — ухили се Хикък. — Вярно е, че харесвам Плато. Но той не е моят любимец, какъвто е за теб. В това не влагам нищо лично.

И преди това те бяха обсъждали явната липса на уважение у Хикък към Плато и Блейд отново щеше да нагази в тази тема, за да защити наставника си, когато Джериунимо въздъхна:

— Защо днес само аз трябва да нося? — поиска да знае той. Прехвърли пушката през лявата си ръка, наведе се и повдигна елена

върху дясното си рамо. — Доволен съм поне, че не те бива много като ловец, бледолики — усмихна се той на Блейд.

— Какво искаш да кажеш с това?

Джероунимо тръгна.

— Погледни този елен — плесна той трупа. — Само кожа и кости. Не е на повече от една или две години.

— Месото и кожата ни трябват — напомни му Блейд, вървейки след него.

— Не се оплаквам — каза Джероунимо. — Така ми е по-леко. Ако това нещо беше напълно пораснало, сега щеше да ми помогаш, независимо дали китката те боли или не.

— Искаш ли да ти помогна, партньоре? — Хикък беше заредил револверите си.

— Мога да се справя и сам — възмути се Джероунимо. — И защо продължаваш да използваш тоя скапан говор на Дивия запад? Учил си в същото училище като нас, при същия учител. Откъде се научи да говориш, като че ли наистина си Дивия Бил Хикък?

Хикък се престори на засегнат от укора.

— Какво е това? Денят за заяждане с Хикък или какво?

— Както спомена Джероунимо — прекъсна го Блейд, — аз също често съм се чудил на това. Защо понякога говориш по този начин?

— Бъдете благодарни, че не съм пристрастен към това конте Шекспир — отвърна Хикък. — Какъв загубеняк! Представете си някой да говори по този начин. Колкото до мен... — направи пауза той, — аз се чувствам добре, когато се обличам като Хикък и говоря като Хикък.

— Или поне както мислиш, че е говорил — поправи го Джероунимо.

— ... и ако това ме кара да се чувствувам добре, какво лошо има? Може би ми помага да забравя...

— Какво да забравиш? — поиска да знае Блейд.

— Да забравя кой съм и къде съм, и абсолютната безсмисленост на всичко това.

Блейд съжали, че беше попитал.

---

[1] Здрав ловджийски нож от американски произход — бел.пр. ↑

[2] Блейд — От английски език — острие — бел.пр. ↑

[3] Така Семейството нарича Третата световна война — бел.пр. ↑

[4] Индианско племе в Северна Америка, състоящо се от три по-малки племена — бел.pr. ↑

[5] Емпатия — емоционално или интелектуално отъждествяване с някой друг — бел.pr. ↑

[6] Система револвери — бел.pr. ↑

2.

Родоначалникът, както го наричаше Семейството, беше строил добре.

Кърт Карпентър, както се е казвал според дневника, оставил от него, бил кинодеец, защитник на околната среда и все пак практичен. Идеалист и съзерцател, той запазил през цялото време зрял и здрав усет за реалното. Когато всички други твърдели, че ръководителите на света няма да взривят планетата, Карпентър се усмихвал и поклащал глава в несъгласие. Когато разговорите били прекратявани и медиите давали надежди, че въпреки това мирът ще бъде запазен, Карпентър не позволявал да бъде заблуден. Много от приятелите му се присмивали добродушно, че отделял твърде много време и прахосвал голямото си състояние за любимия си проект, но Карпентър пренебрегвал мъдро язвителността им и продължавал делото си.

Да, Кърт Карпентър бил необикновен човек и като повечето личности с поглед към бъдещето, изявили се в хода на човешката история, бил осмиван и подиграван, критикуван зад гърба и открито правен за посмешище.

По ирония на съдбата Кърт Карпентър, в известен смисъл, се смял последен.

Когато в края на краишата Третата световна война избухнала и политическата лудост, позната във всички свои разновидности и цялост като „правителства“, намерила своя неизбежен край, Карпентър, роднините и приятелите му, които той съbral около себе си във внимателно избраното от него място за оцеляване, надживели многото му хулители.

Ужасните последици от глобалната ядрена разруха обезсмислили всяко злорадстване, точно обратното — Карпентър често пожелавал да е намерил смъртта си в унищожителната битка, да не е жив, за да не вижда света, който познава, да отива към внезапния си край. Съществуването станало горчиво преживяване, мъчителна борба за най-насъщното. Светът направил радиоактивно салтомортале и

страшните резултати били по-лоши, отколкото всички предвиждали. Карпентър, например, никога не очаквал, че химическите бойни вещества ще бъдат използвани толкова нашироко; не успял да предвиди последиците и пропуснал да включи противохимически средства в главния си план. Накрая беше станал жертва на един от облаците.

Все пак Карпентър бе строил, общо взето, добре.

Името „Дом“, както Карпентър нарекъл мястото за оцеляване, му прилегнало добре. Той бил построен върху участък от тридесет хектара. Първоначално Карпентър заградил площадката с яка тухлена стена, висока шест метра. По-късно последователите му опънали бодлива тел по цялото протежение до върха на това основно укрепление. След това той изкопал шестметрова канавка покрай вътрешната страна на стената. Имотът се пресичал от голям поток, течащ откъм северозапад в посока югоизток. Стените били издигнати върху него с помощта на акведукти. Той отбил част от течението към вътрешната канавка, създавайки по този начин още едно ефикасно препятствие — защитния ров. Карпентър познавал човешката природа. Знаел, че с упадъка на цивилизацията, културата и законността обществото ще се върне към примитивно, животинско ниво на развитие, а той искал неговото Семейство, както наричал с любов последователите си, да бъде подгответо да се защити, когато се наложи.

Карпентър строил сградите от железобетон, ръководен от желанието да бъдат здрави и трайни. Домът никога не би могъл да устои на пряко или даже на близко ядрено попадение, но той с тази мисъл в главата си търсил изолирана площадка. Одобрил за подходящо възможно най-отдалеченото място от първостепенни военни цели. Дори най-близките гражданска обекти били на стотици мили разстояние. Сградите му, надземни и подземни, били строени според научно изчислени спецификации за максимална непроницаемост. Той бил уверен, че Домът няма да бъде разрушен при първата атака.

Основната тревога на Карпентър било радиоактивното заразяване. Разбирал, че размерите му ще се диктуват от поразените цели, от броя и вида на използванието оръжия и основно — от посоката на преобладаващите ветрове и други атмосферни условия. Страхът му от радиоактивното заразяване бил причината да построи подземните

камери, добре заредени с провизии, кислородни резервоари и маски, вътрешна вентилационна система и специално оборудване, необходимо за откриване на гама-лъчи. За щастие, прякото радиоактивно заразяване на мястото било минимално и един месец след ядрената война Семейството могло отново да излезе на повърхността.

Всички тези и много други факти, Кърт Карпентър беше описал подробно в дневника си. Те бяха преподавани на всяко дете от Семейството по време на училищните му години.

Блейд беше така всецяло потънал в историята на живота и трайния триумф на Кърт Карпентър, в размишления върху изводите, че не забеляза кога триадата Алфа превали хълма на запад от Дома.

От вътрешността на Дома се разнесе пронизително изсвирване на рог.

— Видели са ни — отбеляза Хикък.

Вече можеха да различат фигуранте, притичващи по насипа на най-високото ниво на стената. Повечето от тях се бяха струпали над подвижния мост в центъра на западната стена. Полето около Дома беше поддържано без растителност с изключение на трева, като необходима мярка против изненадващи нападения от хора или животни.

Докато пресичаха полето към подвижния мост, Джероунимо разгледа хората върху стената.

— Джени те очаква — каза той на Блейд.

Блейд погледна с присвирти очи, за да не бъде заслепен от яркото слънце.

— Къде... — започна той.

— Виждам я — потвърди Хикък. — Точно на юг от подвижния мост.

Блейд също я забеляза. Русата ѝ коса се развяваше от лекия вятър. Тя му помаха с ръка и Блейд отвърна на поздрава ѝ.

— И кога вие двамата ще се съберете? — попита Хикък.

— Когато всичко ни бъде съвсем добре и в ред — озъби се Блейд.

— Обидчив е! — ухили се Хикък.

— Нали знаеш колко е чувствителен към личните си работи? — каза Джероунимо. — Защо го дразниш?

— Това си му е в характера — обади се Блейд преди Хикък да успее да отговори.

— По този начин не ти давам възможност да се надуваш — изръмжа Хикък. — Бъдещият ни водач трябва да притежава здраво чувство за скромност, а не да се надува.

Блейд спря.

— Какво искаш да кажеш с това?

Хикък и Джероунимо все още продължаваха да вървят.

— Попитах — натърти Блейд, — какво, по дяволите, искаш да кажеш с това?

Те се заковаха на място и се обърнаха към него.

— Само цитирах Плато — каза Хикък. — Не е необходимо да изпускаш нервите си, сърдитко.

— Знаеш какво искаше да каже — подметна Джероунимо.

— Така ли? — сопна се Блейд.

— Не ни се прави на самата невинност — остро каза Хикък. — Дали ти харесва или не, партньоре, Плато иска ти да станеш водач, след като той ритне камбаната.

— А ако не искам да поема отговорността на водач? — възпротиви се Блейд.

— Твърд е! — възклика Хикък.

— Защо трябва отново и отново да се връщаме към тази тема? — попита Джероунимо.

— Защото не съм сигурен дали искам да бъда водач — отговори искрено Блейд.

— Защо не? — настоя Хикък. — За нас е чудесно.

— Може би не искам повече от шест дузини живота да зависят от решенията, които аз ще трябва да вземам.

— Семейството трябва да има водач — напомни Джероунимо. — А ти притежаваш природни дарби и възможности, които един водач трябва да има. Плато казва, че те са в кръвта ти. Баща ти също ги имаше.

— Видя докъде го докараха, нали? — възрази Блейд.

— Сега не е времето и мястото за това — Джероунимо махна с лявата си ръка по посока на Дома, където се бяха събрали още членове на Семейството, за да приветстват завръщането им.

— Да вървим! — Блейд погледна свирепо Хикък, който се изсмя и тръгна напред.

Подвижният мост беше спуснат и от другата страна на защитния ров се оформяше делегация за посрещането им.

Блейд хвърли бърз поглед към насипа, но Джени беше изчезнала. Малко след това я видя да се появява върху подвижния мост. Тя отново помаха с ръка и се затича към него.

Рогът прозвуча повторно.

Блейд погледна към наблюдателния пост върху северозападния ъгъл на стената. Който и да беше на пост, вече ги беше забелязал и подал сигнал, така че защо надуваше пак рога?

Наблюдателният пост изsviri още два пъти, направи пауза и след нея — още три пъти.

— По дяволите! — възклика Хикък.

— Къде? — завъртя се Блейд, оглеждайки хоризонта.

— Там! — посочи Джероунимо.

Три бързи сигнала, след това пауза и още три. Това можеше да означава само едно нещо.

Блейд го видя и кожата му настръхна.

Облакът пълзеше по хълма зад тях, забулваше гората в странна зеленикова мъгла и се носеше бавно, гонен от слабия вятър.

— Блейд! — изпища Джени и се затича по-бързо.

— Потърсете прикритие! — заповядала Блейд на приятелите си.

Хикък се подчини и се втурна да бяга. Джероунимо се помъкна след него, отпаднал от носенето на елена на разстояние три километра.

— За бога! — изкрешя Блейд. — Хвърли трупа!

— Но храната... — опита се да протестира Джероунимо.

Блейд сграбчи елена за задния крак и го дръпна рязко, смъквайки го на земята.

— Ти си по-важен. Бягай!

Джероунимо спринтира към Дома.

Блейд погледна назад. Вятърът се засилваше. Беше променил посоката си след инцидента с мутанта и сега идваше от запад, носейки облака точно към тях. Приближаваше се бързо, твърде бързо.

— Блейд!

Джени стигна до него, сграбчи дясната му ръка и я стисна силно. В гласа ѝ и в широко отворените ѝ зелени очи се прокрадваше паника.

Бялата и блуза се повдигаше, а дишането се затрудняваше от напрежението.

— Да вървим!

Двамата полетяха към Дома.

Облакът беше достигнал границата на полето и започна да го поглъща. Във въздуха се носеше едва доловимо съскане.

Джени се препъна в една неравност и падна на коляно, пробивайки дупка във вече износените си и кърпени джинси. Едва успя да подтисне вика на болка.

Блейд я изправи на крака.

— Побързай, скъпа!

Как можеше това проклето нещо да се движи така бързо? Нищо чудно, че облациите бяха отнели толкова много живота, включително и този на Кърт Карпентър.

Блейд и Джени тичаха с всички сили, дишайки тежко. Пресякоха подвижния мост и Блейд забеляза как един мъж от Семейството се опитва да вдигне сам масивния механизъм.

— Остави го! — заповядала Блейд.

— Но... — възрази мъжът, знаейки, че задължението му беше да вдига моста след всяко негово спускане.

Блейд го позна.

— Това няма да спре облака отвън, Брайън. Искаш да направиш жена си вдовица ли? Бягай!

Брайън закова кафявите си очи в приближаващия се облак, кимна с глава и се затича да търси убежище.

Зеленият облак беше погълнал половината поле.

Блейд дръпна Джени след себе си. Пред тях Хикък и Джероунимо вече влизаха в блок „В“. Бяха направили добър избор.

Съскането се засили.

Дворът беше почти безлюден. Семейството се беше скрило в подземните помещения. Те бяха последното убежище в случай на нападение от враг с човешки или нечовешки произход. Запасите от храна бяха подновявани непрекъснато. Тухлените стени обграждаха шест здания и в действителност всяко едно беше укрепен бункер. Всяка сграда се наричаше „блок“ по обичайния военен маниер и под тях се намираха спасителните помещения. Достъпът до тях се осъществяваше през скрити люкове и всеки един от тях беше на

практика херметически затворен. Състояха се от редуващи се стоманени плохи и изолация, предназначени да филтрират всякакви вредни частици, като радиоактивен прах, и да намаляват проникването на йонизираща радиация.

Блейд и Джени достигнаха входа на блок „В“ и Блейд видя, че люкът в североизточния ъгъл е отворен и приканващ.

Зад гърба им някаква жена изпищя в ужас.

Блейд се завъртя обратно.

Едва проходило дете се олюляваше върху нестабилните си малки крачета към подвижния мост, а облакът беше само на петдесет метра от Дома.

— Марк! — писна жената, наричаща се Найтингейл. — Върни се!

Беше застанала на около петнадесет метра встрани; трепереше в желание да спаси рожбата си, но беше прекалено вцепенена от страх, за да направи някакъв опит.

Малкото момченце продължаваше да се движи в посока на облака.

Блейд пусна Джени и се отправи към Марк.

— Блейд! — извика Джени след него.

— Стой тук!

Зеленият облак беше само на четиридесет метра от подвижния мост. Изхвърляше тънки парообразни пипалца пред основното си тяло, посягаше, търсеше, стремеше се към живата плът. Необяснимо защо мистериозните облаци не влияеха на растенията по пътя си. Но никое човешко същество или животно не бе видяно отново след поглъщането му от облак.

Блейд знаеше, че детето е омагьосано от облака, заслепено от гледката, различна от всичко, което някога беше виждало. Оставаха само няколко мига и това щеше да стане последното нещо, видяно от него през краткия му живот.

Пълзящата заплаха наближаваше подвижния мост. Момченцето спря с отворена уста само на няколко метра от моста.

Блейд тичаше с всички сили, напрягайки мускулите на краката си до пределните им възможности.

— Марк! — изпищя майката отново.

Марк се завъртя и погледна през дясното си рамо.

Ветрецът отслабна съвсем малко и облакът забави движението си.

Марк се усмихна на обезумялата майка и обърна учудения си, възхитен поглед към облака.

Блейд усещаше пулсирането на кръвта в слепоочията си. Усилието на мускулите на краката му причиняваше остра болка в бедрата. Беше вървял твърде дълго без достатъчно почивка и храна.

Облакът беше почти застинал на едно място и момченцето тръгна бавно по моста.

Не! Блейд нямаше сили да извика предупреждението. Съсредоточи се в тичането, за да поддържа скоростта. Тя беше всичко.

Невестствено съскане изпълни въздуха, напомняйки звука от пържене на костенурка в тиган, но увеличен хиляда пъти. Внезапно вятърът се усили и облакът възстанови напредването си.

Блейд достигна до момченцето, грабна го в ръце и го притисна към гърдите си. Спра за миг като закован, наблюдавайки как тъмният облак гълта разстоянието между тях.

— Блейд! — дочу той вика на Джени и се обърна.

— Мама! — изпищя момченцето и се разплака от внезапно обзеляния го ужас.

— Ще се справим — опита се да го успокои Блейд.

Но дали щяха да успеят? Блейд не можеше да си позволи да погледне отново назад и хукна към блок „В“. Видя Найтингейл и Джени да стоят една до друга близо до входната врата. Очевидно Найтингейл бе притичала до Джени, за да потърси утеша и подкрепа. Дясната ръка на Джени беше прегърната раменете на Найтингейл. Лицата им бяха пребледнели, а очите — широко отворени. Марк пищеше и Блейд усети няколко топли сълзи по врата си.

Съскането гърмеше в ушите му. С ъгълчето на окото Блейд долови вдясно от себе си някакво движение. Рискува да хвърли бегъл поглед и дишането му се ускори.

Зелено, тънко като пръст пипалце се протягаše към него. Тънко, да, но само едно докосване и той щеше да бъде мъртъв.

— Мама! — проплака Марк.

Вниманието му все още беше приковано от приближаващото се пипалце и Блейд пропусна да забележи малка дупка в земята пред себе си.

— Мама! — инстинктивно изкрещя ужасеното дете.

Блейд стъпи в дупката и се строполи.

Пипалцето беше на около десет метра от него и скъсяваше бързо разстоянието, като че ли беше надушило топла кръв.

Блейд подложи дясното си рамо, опитвайки се да смекчи удара при падането и запази невръстното дете. Колената на момченцето се забиха в стомаха му и пред очите на Блейд заиграха кръгове от агонизиращата болка, пронизала диафрагмата му.

Блейд се опита да стане, да продължи бягството, но не успяваше да си поеме дъх и краката му бяха омекнали като гумени.

— Блейд! — долетя до него викът на Джени.

Джени! Той се опита да не мисли за нея. Тя бе първата му и единствена любов, защото бяха влюбени един в друг от десетгодишната си възраст. Джени! Скъпата му любима!

Нечии силни ръце го сграбчиха неочеквано под мишниците и го изправиха на крака.

— Ти наистина избираш най-проклетото време, за да поспиш, партньоре.

Хикък и Джероунимо буквално го носеха, цепейки въздуха към блок „В“.

— Пази си силите — посъветва Джероунимо. — Много е близо до нас.

Блейд усети животът да се връща в краката му и закрачи енергично, опитвайки се да не изостава.

— Мама!

Найтингейл излезе напред, за да ги посрещне, грабна Марк и се втурна към вратата.

Джени изчака Блейд и се мушна между тях, за да заеме мястото на Хикък и подкрепи своя любим.

— Стискай зъби — насърчи го тя. Достигнаха до люка и Найтингейл с Марк тръгна първа надолу по стъпалата. Джени ги последва, а Хикък и Джероунимо помогнаха на Блейд да слезе в подземието.

— Не си ли мислил понякога, че трябва да минеш на диета? — Хикък попита Блейд.

Блейд бе твърде изморен, за да отговори. Дочу люка да се затваря след тях и разбра, че поне за момента са в безопасност.

— Добре ли е?

Гласът беше на Джени. Блейд се опита да се съсредоточи, но пред очите му се спусна пелена и съзнанието му бе обгърнато от мъгла. Искаше да им благодари, че го бяха спасили, но не успя да задържи очите си отворени и съзнанието будно.

— Той вдиша ли от облака? — дочу някой да пита и това беше всичко, което си спомняше.

3.

Мястото беше забулено в мъгла и образите плуваха в облаци, но той можеше да различи мутанта, кацнал на големия камък пред него, приведен и готов за скок. Чудовището, някога пума, сега приличаше на деформиран, влудяващ демон.

Блейд искаше да изкрещи. Краката му сами го носеха към мутанта по пътеката, виеща се в подножието на скалата, върху която беше кацнало ужасното същество. Напрягаше всичките си сили, челото му се ороси от пот, но не можеше да накара краката си да спрат. Те изглежда бяха надарени със своя собствена воля. Какво ставаше с него? Нима искаше да последва ужасната съдба на баща си?

Мутантът изръмжа и облиза устните си.

Блейд потрепери, когато непреодолимо чувство на смразяваща безпомощност обгърна душата му. Напразно се опитваше да накара краката си да спрат, да се обърнат и да го отнесат надалеч, но те не го слушаха.

Скалата беше само на крачка пред него. Мутантът се притисна към върха ѝ, докато задните му крака търсеха здрава опора.

— Спрете! — извика той на краката си без никаква полза. — Спрете! Спрете! Спрете!

Припомни си деня, в който един бързоходец дойде и съобщи, че баща му е бил нападнат, докато са били на лов. Те побързаха към мястото на разигралата се драма, но пристигнаха твърде късно. Баща му беше умрял само няколко минути преди това. Кръвта все още бликаше от зеещата в гърлото му рана, коремът беше раздран на парцали, а от тялото висяха ивици разкъсана плът. Блейд коленичи в тревата, хвана ръката на баща си и усети как по бузите му се стичат сълзи. Майка му беше умряла при раждане — неговото раждане, а сега беше загинал и баща му. Скърбящото му сърце се изпълни със самота.

Двамата мъже от ловната експедиция се самообвиняваха за смъртта на баща му. Единият от тях спрят, за да извади камък от ботуша си, а другият го изчакал. Двамата били заети в ленив разговор.

Баща му бил на около тридесет метра пред тях, когато мутантът скочил иззад един храст върху него и го съборил на земята. Двамата мъже се хвърлили на помощ, но било твърде късно. Мутантът се обърнал при приближаването им, изръмжал и изчезнал в гората. Двамата мъже се кълняха, че този мутант бил различен от всички други, които били виждали преди това. Твърдяха, че този носел кожена яка. Мъжете бяха честни и безстрашни, уважавани от всички, но нито един член от Семейството не повярва на разказа им за кожената яка. Общото мнение беше, че двамата мъже са събъркали, вземайки някаква сянка под врата на мутанта за яка. Представете си! Яка на мутант! Самата мисъл за това беше направо абсурдна.

Блейд погледна към мутанта върху скалата и се вкамени, защото той също носеше широка кожена яка, декорирана със сребърни копчета.

Не! Не можеше да бъде!

Мутантът изрева и скочи.

Блейд изкрещя.

— Блейд!

Отвори очи, но зрението му остана замъглено за известно време. Тялото му беше потънало в студена, лепкава пот.

— Блейд! Добре ли си? — Беше Джени.

Опита се да отговори, но усещаше езика си подут и трудно подвижен, гърлото му беше изсъхнало, а стаята се въртеше около него.

— Блейд! Чуваш ли ме? — тонът ѝ издаваше загриженост.

Той се опита да отговори утвърдително, но не успя. Забеляза, че зрението му започва да се прояснява.

— Позволи на мен — помоли някой и над лицето му се приведе неясна фигура, затъмнявайки светлината от свещта, поставена някъде наблизо. — Блейд, съсредоточи се в гласа ми и посоката, от която идва. Ако чуваш и разбираш, кимни един път с глава.

Блейд позна гласа на Плато и кимна.

— Слава тебе, Господи! — възклика Джени щастливо.

— Тихо! — заповяда ѝ Плато. — Не му отвличай вниманието! Блейд... — той постави набръканата си и загрубяла от времето ръка върху челото му. — Вдиша ли от облака? Дори съвсем малко? Кимни веднъж за „да“ и два пъти за „не“.

Блейд кимна два пъти — не си спомняше да го е направил.

— Добре. Нейфън и Джероунико потвърдиха същото. В дробовете ти може и да е проникнала малко пара, но не в достатъчно количество, за да причини смъртта ти. Трябва да изчишиш дихателната си система. Дишай дълбоко, навътре и навън, навътре и навън.

Зрението на Блейд се възстанови и стана нормално, но гърлото му продължаваше да бъде задръстено. Последва съвета на Плато и започна да вдишва бавно и издишва внимателно, влизайки постепенно в ритъм, докато усещанията започнаха да се връщат във вцепенените му крайници и тяло.

— Отлично! — отбеляза Плато. — Продължавай, докато ти кажа да спреш.

Блейд се подчини, оглеждайки обстановката наоколо. Лежеше върху едно от дузината походни легла в подземието на блок „В“. Десетки свещи осигуряваха осветлението. Още четиринаесет души от Семейството бяха потърсили убежище в същото помещение. Останалите се бяха пръснали вероятно под другите блокове, всеки от тях потърсил най-близкото скривалище при прозвучаване на сигнала за тревога. Провизиите бяха натрупани до стените — храна, дрехи, лекарства, оръжия и други неща от първа необходимост за Семейството, ако бъде затворено в подземието за продължителен период.

Хикък и Джероунико седяха върху друго легло и бяха потънали в оживен разговор.

Джени и Найтингейл успокояваха все още уплашения Марк.

Плато стоеше изправен до Блейд, наблюдавайки го благо с изучаващи сини очи.

Блейд се повдигна на лакти. Забеляза, че наранената му китка е почистена и превързана, докато е бил в безсъзнание. От Джени или Найтингейл, или от двете заедно? Те бяха две от четирите Лечителки на Семейството.

— Възстанови ли се биологичното ти равновесие? — попита Плато.

Блейд вече чувстваше гърлото си по-добре.

— Добре съм — потвърди той.

— Тогава седни, но не се насиливай — нареди Плато.

Блейд се подчини. Сега вече всички в помещението го наблюдаваха внимателно, като следяха всеки признак, който показваше, че кризата преминава.

— Наистина съм добре — повтори той.

— Моля се да си — каза Плато. — Семейството има нужда от твоите умения.

— Защо изпрати Хикък и Джероунимо да ме търсят? — попита Блейд.

Плато вдигна ръце и обиколи с поглед убежището.

— Любими мои, изслушайте ме! Искам да обсъдя с вас един въпрос от жизнена важност.

Другите присъстващи се струпаха в кръг около водача си.

— Говориш, като че ли е много сериозно — каза Джени.

— Сериозно е — отговори Плато и поглади брадата си. — Имах намерение тази нощ след вечерята да говоря на цялото Семейство, но събитията ме изпревариха. Ще споделя опасенията си сега с вас, които сте тук, а по-късно, докато избраниците ни се пригответ, ще осведомя и останалите си любими деца. Времето е решаващо за успеха на плана ми, който ще ви съобщя с подробности. Може би съм самонадеян, но дълбоко в сърцето си вярвам, че повечето от вас ще се съгласят с оценката ми на положението и предлаганото средство за поправянето му.

Всички следяха внимателно всяка негова дума.

— Знаете, че изпратих двама от нашите Войни да върнат водача на своята триада. Възнамерявам да изпратя триадата Алфа на път, за да изпълни опасна задача, от която може никога да не се върне.

— Най-накрая! Някакво действие! — възклика Хикък.

— Защо? — поиска да знае Джени, хвърляйки загрижен поглед към Блейд.

— Защото имам причини да вярвам, че докато не се предприеме незабавно някакво енергично действие, както г-н Хикък така ентузиазирано го нарече, Семейството ще бъде изправено пред мрачната опасност от предстоящо измиране.

Хълцането на Марк беше единственият звук в помещението.

— Измиране? — попита накрая Найтингейл.

Плато стисна жилести ръце зад приведения си гръб и изгледа строго заобикалящите го.

— Точно така. Всички вие знаете, че продължителността на живота ни се скъсява с всяко поколение. Архивите на Семейството го потвърждават. Тези, които имат късмет да доживеят до стариини, показват с всяко следващо поколение признания на все по-ранно и по-ранно оstarяване. Мои лични изчисления показват, че след още двадесет или тридесет години старците в Семейството ще достигнат преклонна възраст, както някога са я наричали, на тридесет и пет години. Перспективата е очевидна и ужасяваща. Ние трябва да предприемем необходимите мерки сега, за да се убедим, че мистериозният процес може да бъде върнат назад и спрян.

— Какво го причинява? — попита някой.

— Не зная — призна Плато. — Моля се на Великия дух причината да бъде открита, преди да стане твърде късно. Преди шест месеца, когато за първи път предположенията ми за това явление се потвърдиха, приех хипотетично причината като преходна, дължаща се на натрупващото се въздействие на незначително по количество, но продължително радиационно обльчване. Сега имам основания да подозирам друго и искам съгласието на Семейството да изпратя триадата Алфа да търси оборудване, което ще разреши този проблем веднъж и завинаги. Искам да изпратя триадата Алфа навън по света.

В течение на годините след войната, думата „свят“ се беше превърнала в евфемизъм за Семейството, означаващ всичко това, което съществува извън границите на Дома. Ловните набези рядко проникваха на повече от тридесет километра във всяка една посока. След Големия взрив, както много от членовете наричаха Третата световна война, никой не беше напускал Дома за по-продължително пътешествие. В дневника си Карпентър съветваше Семейството да стои на място до времето, когато ще стане достатъчно многолюдно, за да отстоява на нашествията на враждебни сили или докато се увери, че този разрушен, хаотичен свят се е стабилизиран.

— Някой от вас съзнава ли значимостта на днешния ден? — попита Плато. — Днес е четвърти юни.

Слушателите му се замислиха на свой ред. Време е! Усещането за изтеклите интервали, неистово изучавани в предвоенното общество, вече не беше от значение. Вместо да управлява и диктува поведението на отделните личности, сега това усещане беше или пренебрегвано, или му се наслаждаваха на слаби, неосъзнати изблици. Генераторите за

ток, които Карпентър мъдро беше осигурил, за да направи по-лек прехода на Семейството от предвоенния към следвоенен начин на живот, се бяха износили още преди десетилетия. С изчезването на електричеството, цялото съществуване на Семейството се беше променило, преминавайки към по-прости и първобитни начини и средства на живот. Календарите все още се използваха единствено от Земеделците за селскостопански цели.

— Сега е подходящото време да изпратим първата си експедиция — каза Плато. — Споменаването на войната не ни носи удоволствие, но ако се обърнете към архивите, ще откриете, че след два дни ще се навърши историческа годишнина. Ще станат точно сто години от Третата световна война.

Плато направи малка пауза, забелязвайки намръщените и тъжни лица на обичните си, на тези, които той наричаше в мислите си „деца“. Можеше ли някой от тях правилно да оцени дълбокото значение на загубите, които войната беше нанесла на човечеството? Или на печалбите?

— Родоначалникът правилно предвиждал и натрупал добри запаси — продължи Плато. — Складирал огромни количества провизии от всички възможни видове, повечето от които вече са изразходвани. В течение на годините ние се приспособявахме към изчерпването на някои от тях. Научихме се сами да пригответяме храната си, да шием дрехите си и да правим мебелите си. Въпреки че използвахме повечето от първоначалните си запаси от лекарства или срокът им на годност изтече, ние се възползвахме от някои справочници в библиотеката и от личния си опит, за да достигнем стабилно ниво на природно лечение, което е забележително ефикасно. Накратко — Семейството оцеля. Но ако можехме да намерим нови лекарства, да открием други материали, които да използваме и да попълним запасите от амуниции за огнестрелното си оръжие, аз съм сигурен, че всички ще бъдем доволни. Това е втората причина, поради която искам триадата Алфа да тръгне на път — Плато погледна замислено Блейд.

— Съставих списък на научни, медицински и някои други припаси, основни провизии и оборудване, които са необходими на Семейството. Искам триадата Алфа да набави колкото успее по-голямо количество от нещата в списъка.

— И ще донесем всичките тези неща в раници? — прекъсна го Хикък.

Плато се намръщи.

— Не. Товарът ще бъде непосилен дори и за твоите широки рамене. Ще стигна до въпроса с транспорта след минута.

Блейд се зачуди какво иска да каже Плато. Семейството притежаваше девет коня, но те се използваха изключително за обработване на земята и други селскостопански цели. Да се изкарат извън границите на Дома би означавало да бъдат изложени на почти сигурна смърт.

— Преди да го направя — продължи Плато, — искам да наблегна на третата и последна причина, поради която изпращам триадата. Извинете ме — той тръгна към западната стена и другите се отдръпнаха встризи, за да му направят път.

Западната стена беше окичена с дузина карти, повечето оръфани и износени от употреба и овехтели от времето. В центъра на стената висеше карта на предишния щат, в който беше построен Дома — Минесота.

Местоположението на Дома беше отбелязано с ярка червена точка в северозападния ъгъл.

Плато се протегна и почука червената точка.

— Домът. През стоте години след войната Семейството не е разширило границите му извън първоначалните рамки. Ние сме в неведение по отношение на това, което става в света около нас. Притежаваме няколко радиоапарата, отдавна безполезни. Даже и когато генераторите работеха и все още имахме акумулатори на склад, атмосферните смущения бяха твърде силни, за да позволят приемане на сигнали в късовълновия обхват. Основното, което трябва да се каже е, че оцеляхме и ако ние успяхме да го направим, то има определена възможност и други групи също да са оцелели. Помните ли онези лешояди? Откъде дойдоха те? Трябва да разберем дали в света съществуват и други населени места и триадата Алфа трябва да определи дали те представляват опасност за Семейството.

Плато спря и огледа изпитателно лицата на най-близостоящите до него.

— Има ли някакви възражения на предложението ми?

— Аз имам едно — промълви Джени.

— Да? — Плато погледна към Блейд.

— Семейството оцеля, вярно е — започна Джени, — но, благодарение на Родоначалника ние не сме се намирали в близост до ядрени взривове. От първите доклади, направени още докато са работили гайгеровите броячи и другото оборудване, знаем, че нивото на радиация в атмосферата се е повишило неимоверно след Големия взрив и след това спаднало почти до нормалното към края на следващите пет години. Но какво е станало в горещите точки? В местата на преки попадения? Продължават ли те да саadioактивни? Няма ли триадата Алфа да се изложи на някаква непозната форма на ядрен или химически ужас и да подпишат смъртната си присъда? Можем ли да поемем този риск?

Плато се изкашля, за да прочисти гърлото си. В очите му се четеше тъга, когато й отговори.

— Не може да се гарантира, че няма да се сблъскат с опасност в тази експедиция и затова те сами трябва да решат дали това пътешествие изобщо да се състои. Те добре съзнават опасностите. Но аз искам да ти покажа, Джени, а и на останалите, нещо, което може би ще намали страховете ти.

Плато отново докосна червената точка.

— Домът. Разположен в северозападна Минесота, в покрайнините на бившия щатски парк „Лейк Бронсън“. Нито едно голямо населено място в разстояние на стотици мили. Нищожна вероятност да намерим припасите, от които се нуждаем, освен в някои големи градове. А такива има тук — Плато снижи ръката си към югоизточната част на Минесота — известни по-рано като Минеаполис и Свети Пол, Градовете Близнаци.

— Но това е много далече — възрази някой.

— Можем ли да сме сигурни, че Градовете Близнаци са все още там? — попита друг.

Плато изучаваше картата.

— Ще отговоря на въпросите ви по ред. Според моите изчисления, Градовете Близнаци са на около шестстотин километра от Дома, плюс-минус няколко километра...

— Няма да ни отнеме повече от една година, за да стигнем дотам и да се върнем — изсмя се Хикък.

— Ще стигна до този въпрос след минута — повтори Плато. — Първо, някои поиска да знае дали Градовете Близнаци все още съществуват. Доколкото зная — да. В продължение на няколко седмици след ядрения конфликт е било все още възможно да се приемат единични радиопредавания. Архивите ясно посочват, че поради липса на стратегическо значение, Минеаполис и Свети Пол са били пощадени от пряко ядрено попадение. Една записка отбелязва, че никаква търговска радиостанция, която е могла да бъде хващана, излъчвала правителствени заповеди за евакуация. Вярвам, че Градовете Близнаци все още съществуват, въпреки че никой не може да каже в какво състояние се намират.

Плато се обърна с лице към тях:

— Вярвам също така, че триадата Алфа има реални възможности за успех при постигането на целта — той изгледа последователно Блейд, Хикък и Джероунимо. — Въпреки това, ще се сблъскате с неизброими опасности. Мутанти. Облаци. Враждебни човешки същества и кой знае още какво. Но ползата за Семейството натежава пред опасностите, на които ще се изложите. Вие сте изправени пред жесток парадокс. Ако направите пътешествието, може да не оцелеете. Ако не го направите, Семейството няма да просъществува много. О, ние можем да устоим още няколко поколения. Но накрая, въпреки всичко, настъпващата старост ще унищожи Семейството в изключително ранна възраст. Помните ми думите! Това е неизбежно, освен ако сега не се опитаме да направим нещо. Имате, колкото си поискате време, за да обсъдите този въпрос помежду си.

Хикък стана прав и се протегна.

— На кого трябва време, старче? Дошло ми е до гуша да семотая наоколо през цялото време. Решението ми е да тръгваме.

— Не прибързвай — посъветва го Плато.

Хикък потупа дръжките от слонова кост на „питоните“ си.

— Бързак^[1] е презимето ми. Освен това, както постави въпроса, ние нямаме особен избор, така ли е? Какво ще кажете, партньори?

Джероунимо се изправи:

— За щастие, аз нямам жена и семейство. В противен случай можех да се откажа. Но съм за заминаването, защото искам да задоволя любопитството си. Блейд?

Блейд почти физически усещаше очите на Джени приковани в него. Знаеше, че го наблюдава, но не поиска да отвърне на погледа ѝ. В този момент не трябваше да се разколебава. Изправи се на крака, доволен че силите му са се възстановили.

— Съгласен съм с вас. Нямам друг избор. Благоденствието на Семейството стои пред моето собствено. Ще вървим.

— Добре — усмихна им се Плато, кимвайки с глава.

— При едно условие — добави Блейд.

— Да? — повдигна вежди Плато.

— Ако не се върнем, ако никога повече не чуете нещо за нас — каза Блейд, преднамерено продължавайки да избягва погледа на Джени, — ще дадеш дума да не позволиш на други да тръгнат да ни търсят и ще възпреш всеки, които може да има такова намерение.

Всички в подземието знаеха кого има предвид.

— Ъъ. Съгласен съм — ухили се Плато, — въпреки че, според мен, един решен на всичко човек и пороят имат много общи неща. Те са почти неустойими, ако се изправиш на пътя им.

Блейд очакваше Джени да се противопостави енергично и се почувства облекчен, когато от нейна страна не последва никакъв протест.

— Надявам се да се съгласите с едно лично мое условие — подхвърли Плато небрежно.

Прекалено небрежно. Дългият опит беше научил Блейд да познава тона на Плато. Водачът им щеше да направи предложение, което нямаше да се понрави много на някои от присъстващите.

— Искам да вземете със себе си и Джошуа — заяви Плато.

— Какво? — попита Джероунимо изненадан.

Хикък се изсмя.

— Джошуа? Сериозно ли говориш? — настоя да чуе Блейд, невярващ на ушите си.

— Съвсем — беше единственият отговор на Плато.

Хикък се изсмя отново.

— Отказвам да взема Джошуа с нас — каза Блейд.

— На какво основание? — попита Плато.

— Основание? Ще ти дам основания — гласът на Блейд се засили едновременно с нарастващото му раздразнение.

— Изяж го! — обади се Хикък.

Блейд не му обърна внимание.

— Не мога да разбера каква полза ще има експедицията ни от Джошуа — пристъпи той до Плато. — Не е боец, не е ловец и никога не е бил обучаван в някоя от науките...

— Ти обучаван ли си в някоя наука? — прекъсна го Плато.

— Не — призна Блейд, — но аз съм Войн, а Джошуа не е. Не е Лечител. Не е подготвен за нищо, за да ни придружава в тази експедиция. Ще ни пречи повече, отколкото ще ни помога. Изненадан съм, че изобщо го спомена като участник в това пътешествие — Блейд се сети за още нещо. — Каза, че ще бъде опасно и може да не се върнем. Как можеш да изпращаш Джошуа с нас? Да изпращаш човек, който е дал обет никога да не отнема чужд живот? Който няма да се защити, ако бъде нападнат? Ние не можем да го вземем с нас.

Плато въздъхна и седна на най-близкото походно легло.

— Изслушай ме за момент. Много от това, което каза, е вярно. Джошуа е всецяло отаден на схващането си за любов и мир. Той не е учен, въпреки че е толкова вещ и запознат с технологичните науки, колкото сте и вие. В края на краишата, имали сте един и същи учител — мен. Джошуа не е определян за официален Лечител на Семейството, но ще признаете, че е надарен в изкуството да лекува много повече от вас. Освен това притежава две качества, две забележителни дарби, определящи го като необходим за това начинание. Първото и най-важното, е одухотворената му природа, уравновесяваща вродената и развиваща агресивност на Войните. Второ, той е Емпатик. Най-младият, вярно е. И все пак, психическите му способности могат да се окажат определено преимущество. Помислете за това. Не мога да ви принудя да го вземете с вас, но ви го препоръчвам горещо. Имате ли някое особено възражение, което да съм пропуснал?

— Мисля, че нашият мил Джошуа е малко странен — опита се да остроумничи Хикък.

— Имаш ли още нещо да кажеш? — сопна му се Джероунимо и кимна на Плато. — Мисля, че разбирам какво искаш да кажеш. Искаш той да служи като баланс.

— Баланс на какво? — попита Хикък.

— На природата ви на Войни — отговори Плато. — Вие сте по-склонни първо да стреляте и след това да питате. В тази експедиция, която е нашия пръв решителен опит да установим външен контакт, ни

трябва някой, който да протегне приятелска ръка на чужденците, някой, който да успокои всички страхове или подозрения, които тези външни хора вероятно ще таят. Джошуа има очевидни способности в тази насока.

— А аз нямам ли? — попита Блейд, разтревожен от намека на Плато.

— Ти си постигнал похвално самообладание — призна Плато с усмивка, — но трябва да се съгласиш, че имаш още много да учиш, що се отнася до действителната душевност и братски отношения.

— И Джошуа ще трябва да ни учи — заключи Джероунимо.

Плато потърка дясното си коляно. Ставите отново го мъчеха.

— Да — отговори той. Незабележимият Джероунимо. Макар и да не личеше от пръв поглед, поради свитата му природа, Джероунимо в някои отношения беше по-схватлив от двамата си другари от триадата Алфа. Плато погледна Блейд и забеляза намръщеното му чело и замисления му израз. Трябваше ли да каже на младежа истинската причина, поради която изпращаше Джошуа с тях? А тя бе предварително обсъдена и приета от тях двамата, когато идеята за пръв път покълна в ума му. Джошуа беше готов, дори гореше от нетърпение да изпълни желанията на Плато. Ако Блейд изобщо щеше някога да поеме водачеството на Семейството, то някои страни от развитието на характера му трябваше да бъдат строго направлявани. Близкото общуване с Джошуа щеше да открие за Блейд нови хоризонти на духовно съзряване.

— Все още не съм напълно убеден — каза Блейд. — Мога да разбера само част от доводите ти, но смяtam, че правиш грешка. Въпреки всичко, ако смяташ, че това е най-умното решение, то Джошуа ще дойде с нас.

— Ето, това наричам да не отстъпваш от позициите си — подхвърли Хикък саркастично.

— Някои друг ще замине ли с тях? — присъедини се Джени към разговора им.

Плато премести погледа си върху нея.

— Не.

— Може би ще трябва да бъдат подсилени с Лечител — предположи Джени. — Може някой да бъде ранен по време на експедицията.

— Както споменах по-рано — повтори Плато търпеливо, — Джошуа ще изпълнява тази роля.

— Но Джошуа не е официално обявен за Лечител — опита се да протестира Джени.

— Ще е достатъчен в този случай — започна да разтрива лявото си коляно Плато. — Освен това, Джени, можеш ли да лишиш Семейството от един от четиримата ни Лечители?

— Семейството може да се справи и с трима — отговори Джени.

— Вероятно — Плато направи пауза. Какво още можеше да каже, за да ѝ повлияе? Тя беше дълбоко влюбена в Блейд и демонстрираше съвсем естествена неохота да му позволи да напусне Семейството без нея. Плато си спомни за своята единствена любов, за привързаността си към една красива, интелигентна жена, изпълнена с преливаща радост от живота. Надин. Те се бяха оженили и живели щастливо в продължение на единадесет години преди съдбовния ден, в който бяха потеглили на изследователско пътешествие. Плато бе поискал да се запознае със земите на изток от Дома. В архивите се споменаваше за малко езерце, разположено точно на изток и той бе пожелал да се увери в съществуването му. Бяха тръгнали рано една сутрин и до късно следобед все още не бяха открили никаква следа от призрачната водна маса. Вече бяха решили да се откажат с приближаването на нощта. Плато ѝ бе казал, че трябва да запалят голям огън, за да държат настрана враждебно настроените диви зверове. Даже и страховитите мутанти избягваха огъня. Бе отишъл за дърва в една горичка на около петдесет метра от тях. Надин се бе заела да приготви бивака им. Тя бе отличен стрелец, добре въоръжена и Плато не се страхуваше за нея. Не бързаше и често се спираше, за да изучава непознати за него растения. Накрая се бе върнал в лагера с цял наръч съчки.

Надин беше изчезнала.

Плато бе предположил, че е отишла по естествени нужди и се бе заел да стъкмява огън. Когато вече беше запален и съчиките пращаха и пухаха, изпълвайки въздуха с дим, Плато се бе изправил и извикал името ѝ няколко пъти, без да получи отговор.

Бе обикалял бивака, разширявайки кръговете при всяка нова обиколка. Не бе престанал да я вика и не можа да разбере защо тя не отговаря. Ако се беше случила беда, щеше да я чуе да стреля или пищи. Какво ли се е случило?

Плато се бе върнал при гаснещия огън след часове на безплодно търсене и се бе сринал на земята от емоционалното изтощение. Надин я нямаше! Надин беше изчезнала от лицето на земята, без да остави следа.

Никога повече не я откри! Беше се върнал в Дома и организирал група за търсеният ѝ. Бяха се върнали и претърсили околностите за никакъв знак от нея, никаква следа, която да им разкрие, какво се е случило. Не бяха намерили абсолютно нищо. Отчаянието не напусна Плато почти цяла година. Дълбоко в сърцето си той никога не се възстанови от загубата и след тази трагедия не прояви траен интерес към друга жена.

Плато въздъхна. Да, той можеше да разбере какво става в душата на Джени. Но не можеше да позволи на личните си чувства да потиснат разума и се вгледа замислено в зелените ѝ очи.

— Съжалявам. Ще се противопоставя на всяко предложение да се изпрати Лечител с триадата Алфа. След заминаването им, всички здрави мъже и жени от Семейството ще трябва да поемат допълнителни задължения. Съставът на силите ни за защита ще бъде сериозно намален. Ние не можем да си позволим да се лишим от още един човек.

Джени поклати бавно глава в мълчаливо съгласие, обърна се и отиде в един отдалечен ъгъл на помещението. Седна в най-далечното легло и скри лицето си в ръце.

Плато се загледа в циментовия под. Ако нещо се случеше с Блейд, ако триадата Алфа не се завърнеше, той никога нямаше да може да си прости. Не беше уверен дали и Джени ще му прости. „Понякога, размишляващ той, да си водач е потискащо бреме.“

— Това е страхотно, партньоре — дочу той Хикък да казва на Джероунимо. — Само си помисли! Ще сме първите от Семейството, които ще видят света. Кой знае какво ще открием там!

„Най-вероятно смъртта си“, помисли Плато.

---

[1] Игра на думи. „Hasty“ на английски език означава „върша нещо прибързано“ и „бързак“ на жаргон. — Бел.пр. ↑

4.

Странно нещо бяха облаците. Изникваха от никъде, помитаха земята, погълътайки всичко живо по пътя си, и изчезваха така загадъчно, както и се появяваха. Преминаването им беше бързо и смъртоносно. Свидетелства за облаците съществуваха в архивите на Семейството от времето, когато първият от тях убил Карпентър и погубил почти всеки десети от Семейството. Записките показваха, че откакто се бяха появили за първи път, облаците преминаваха над Дома за два часа след първоначалното им забелязване и след това изчезваха. Добавяха се още два часа като предпазна мярка в случай на спиране на вятъра и обикновено чак тогава членовете на Семейството се чувствуваха сигурни да излязат на повърхността на земята и да се върнат към ежедневието си.

След малко повече от четири часа, откакто беше забелязан облакът, Плато изведе хората от блок „В“ навън.

Облакът беше изчезнал, небето бе ясно синьо, пееха птици и дърветата се поклащаха от вятъра.

Плато изпрати двама от Семейството да съобщят на останалите, че опасността е преминала и могат да напуснат скривалищата.

— Кога ще ни разкриеш — обърна се Хикък към Плато — тайния начин, по който ще донесем всички тези неща от Градовете Близнаци?

— Веднага след като се събере цялото Семейство — отговори Плато. Бяха му вадили душата в течение на почти два часа, за да го накарат да им каже. Беше отказал да издаде тайната, предпочитайки цялото Семейство да изпита едновременно вълнението и изненадата.

След десет минути се беше събрало цялото Семейство. Плато вдигна ръце, за да привлече вниманието на всички към себе си. След това разказа на тези, които бяха намерили убежище в останалите блокове, подробните относно плановете си и завърши с думите:

— Наложително е Семейството да разреши тези четирима да се опитат да стигнат до Градовете Близнаци. Бъдещето, нашето бъдеще,

зависи от това, което те ще открият!

— Съгласен съм с теб, Плато — каза един слаб, възрастен мъж.

— Но има нещо, което ти не си предвидил. Как триадата Алфа ще донесе оборудването, което искаш? Нали не възнамеряваш да изпратиш някои от конете ни с тях?

Сред групата се разнесе мърморене. Конете бяха измежду най-ценните неща, които Семейството притежаваше. Гледаха ги с много грижи и ги поддържаха в идеално здраве. Под блок „Е“, най-близкият до нивите им, имаше специална платформа, която позволяваше на Земеделците бързо да скрият конете на сигурно място при първия сигнал за приближаващ се облак или друга опасност. Конете бяха единствените домашни животни, които Семейството отглеждаше. Няколкото кучета, котки, крави и пилета, които Карпентър беше съхранил за потомствата, бяха отдавна измрели.

— Изобщо няма да използваме коне в това начинание — увери ги Плато.

— Тогава как... — започна някой.

Плато им направи знак да го последват и тръгна към блок „Д“. Блоковете, струпани в западната половина на участъка земя, насеяван от Семейството, бяха подредени в триъгълник. В най-южната точка на равнобедрената фигура беше разположен блок „А“. Блок „Б“ отстоеше на около сто метра от него в северозападна посока. Блок „В“ беше на около сто метра на северозапад от блок „Б“ и най-близо до подвижния мост в центъра на западната стена. Блок „Г“ беше на сто метра точно на изток от блок „В“, а блок „Д“ — на сто метра източно от блок „Г“. На разстояние от около сто метра на югозапад следваше блок „Е“ и триъгълникът се сключваше след още сто метра от блок „А“, Източната половина на Дома беше предоставена само за селскостопански нужди и бе поддържана в естествено състояние, като земята не се обработваше. Точно на изток от блоковете се намираха няколко редици от малки, дървени колиби — самостоятелните жилища на семейните членове на Семейството. Външната стена и защитният ров ограждаха Дома отвсякъде. Плато спря пред южния вход на блок „Д“.

— Какво ще правим тук? — попита една жена. — Това е библиотеката.

Всеки Блок се използваше за различни цели: блок „А“ беше оръ�ейна, блок „Б“ — спални помещения за неженените членове на Семейството, блок „В“ — лечебница, блок „Г“ — дърводелска работилница и обща строителна площ и блок „Е“ беше предоставен за съхраняване и приготвяне на храната и складиране на селскостопанските сечива.

— Библиотека и още нещо — отговори Плато, посочвайки площацката отпред.

— Да — съгласи се един мъж. — Също и убежище.

Плато се засмя.

— Нямам предвид района точно под блок „Д“, а пред входа му.

— Защо? — попита някой.

Плато се забавляваше с недоумението им. Видя озадачените им, смутени лица и едва успя да се противопостави на желанието си да се изсмее. Чудеше се дали това, което възнамерява да им покаже, ще е все още годно за използване, след като е било държано на склад в течение на цял век. Карпентър намерил най-добрите инженери, които да сътворят специалното помещение. Целта им била да го построят така, че да остане въздушонепроницаемо и съдържанието му да може да заработи винаги, когато Семейството се нуждае от него.

— Ще отидат ли няколко от вас до блок „Е“ да донесат половин дузина лопати? — попита той и десет души от Семейството се втурнаха към блока.

Докато очакваха завръщането им. Плато се облегна на стената, за да си почине и забеляза Блейд в тълпата. Водачът на триадата Алфа беше отправил поглед към някого. Плато проследи посоката. Очакваше, че това ще бъде Джени и се питаше дали тя все още страда. Беше се изльгал в очакванията си. Блейд наблюдаваше Джошуа. Джошуа, облечен както винаги в избелелите си кафяви панталони и зелена риза, беше застанал мълчаливо в центъра на тълпата с ръце, скръстени на гърдите. Кафявите му очи бяха притворени и изразът на лицето — спокоен. Дългата му, кафява коса се спускаше върху раменете. Лицето му беше покрито с небръснати брада и мустаци. Плато познаваше самоличността на героя Джошуа от детството му и разбираше защо шестнадесетгодишният Робърт беше приел неговото име в деня на кръщението си. Тази мисъл върна Плато към спомена за собственото му кръщение.

Кърт Карпентър беше въвел церемонията на кръщението. Всички членове на Семейството бяха кръщавани официално на шестнадесетгодишна възраст. Позволяваше им се да запазят името, с което са били наречени при рождението си или бяха наследчавани да изберат ново име — всяко име, което си пожелаят, но от предвоените години. Карпентър се бе тревожил, че следващите поколения ще забравят историческите си предшественици, че ще забравят спомена за Третата световна война и предходните епохи. Тази тревога бе породена от части от нежеланието на някои от членовете на Семейството да назовават унищожението на човечеството с истинското му име: повечето от тях предпочитаха да го наричат „Големия взрив“. Карпентър беше искал да е сигурен, че членовете на Семейството никога няма да загубят допира с корените си, с причините и обстоятелствата, довели до настоящето им положение. Беше настоявал последователите му да учат децата да четат исторически книги и да си избират имена на исторически личности за свои собствени. След Кръщението си се назовават от всички само с новите си имена. Членовете на Семейството не бяха наисилвани да спазват тази практика, но повечето от тях се придържаха към нея. Само малка част от тях бяха запазили имената, дадени им от родителите. Още по-малка част бяха избрали напълно ново име, което не е свързано с предвоената история. Карпентър беше наредил презимената да са табу. По негово мнение, фамилните имена носеха чувство за фалшиво уважение и несъществуваща вежливост, членовете на Семейството имаха право на едно и само едно име. Оттогава тази практика се беше наложила. Шестнадесетгодишният Нейфън, който се усъвършенстваше като стрелец, избра името Хикък. Шестнадесетгодишният Лоун Елк избра Джероунимо. Тъмнокосият Майкъл подбра изцяло ново име, отговарящо на склонността му към заострени оръжия и стана Блейд. Робърт, вече проявяващ определено одухотворена природа, беше наречен Джошуа. А един любознателен, шестнадесетгодишен юноша, известен преди това като Клейтън, стана Плато. Кръщението беше станало ритуал и избраните имена подсказваха личните предпочитания.

Титлите бяха друго нещо. Карпентър считал презимената за лицемерни, но придавал на титлите социално значение. Всеки член на Семейството получаваше официална титла — „Земеделец“, „Емпатик“,

„Лечител“, „Войн“ или някаква друга. Тя отговаряше на областта, в която се проявяваха най-големи способности. Карпентър бе мразил сервилното отношение, изразявано от равните нему с „Господин Президент“, „Господин Сенатор“ или „Ваша Чест“. Всеки индивид от Семейството трябваше да получи равен социален статус и, за да се утвърди това вярване, Карпентър постановил всеки член от Семейството да получава титла. Тя трябваше да бъде символ на социално разграничение и всеки притежаваше някаква титла. Това имаше за цел да пресече всяка склонност към властване над другите. Като допълнителна мярка за сигурност, Карпентър забранил съществуването на професионални властелини или политици. Ако някой член на Семейството проявеше жажда за власт, склонност да управлява, той незабавно беше пропъждан от Семейството, без право да се завърне някога. Определяните за водачи на Семейството трябваше да получат глас на доверие от голяма част от Семейството, преди някое тяхно решение да бъде въведено в изпълнение. Едно от малкото изключения се отнасяше до застрашаващи живота ситуации, по време на които Войните можеха да заповядват на други в интерес на личната им сигурност или за защитата на Дома.

Този бърз преглед на миналото мина през ума на Плато, докато очакваше инструментите за копаене.

— Ето ги, идват! — извика някой, прекъсвайки мислите му.

Разпределиха лопатите и няколкото кирки и Плато им посочи точното място (поне така се надяваше), където да копаят. Това беше една от малкото тайни, които Кърт Карпентър беше запазил от приятелите и последователите си. Дневникът му не съдържаше никакви записи в това отношение. Водачите на Семейството си предаваха устно съдържанието един на друг. За щастие бащата на Блейд беше съобщил тайната на Плато преди мутантът да отнеме живота му. От Водачите се искаше да си изберат наследник до три месеца след назначаването им за глави на Семейството — практика, предназначена да осигури гладък преход в случай на неочеквана смърт на някой от тях. Семейството не беше задължено да гласува за грижливо подбрания наследник. То можеше да избере друг кандидат, ако пожелаеше, но в стогодишната история на Семейството нямаше наследник на Водач, който да е бил отхвърлен. Плато вече беше направил публично достояние, че неговият наследник ще е Блейд и

знаеше, че Блейд се противопоставя на тази възможност. Плато подозираше, че Блейд помни вълнението и напрежението, постоянния натиск, на които беше подложен баща му. Водачеството изискваше ежедневно да се вземат безброй решения, много от които поставяха на карта съществуващите на цялото Семейство.

Плато беше Водач на Семейството от четири години. Малко след официалното си назначаване той беше дръпнал Блейд на страна и тайнствено му бе съобщил, че ако му се наложи да отпътува надалеч и за дълго от Дома, Блейд ще трябва да копае пред блок „Д“. Блейд бе поискал да узнае повече, но Плато бе извъртял темата и бе заговорил за незначителни неща. Блейд беше млад, а младостта е склонна към прибързани, необмислени действия. Изкушението можеше да надделее над здравия разум. Плато се чудеше дали Блейд е запомnil наставлението му. Той погледна към младия Войн и със задоволство отбеляза разбирането, което се излъчваше от неговото лице.

Тайната не беше съобщавана на Семейството по същата причина, поради която Плато бе отказал да се довери напълно на Блейд — страхът, че съблазънта може да се окаже непреодолима и някой да се опита да я използва, преди да е дошло времето за това.

Копаенето продължаваше с трескава бързина. Семейството беше възбудено и любопитно да открие какво лежи под земята. Когато някой от копаещите се измореше, лопатата или кирката се поемаше незабавно от друг.

Плато погледна изпод вежди към късното следобедно слънце. Ако продължаваха да копаят с тази скорост, щяха да достигнат скритата камера един час или около един час преди да настъпи тъмнината. Достатъчно време, за да отворят вратата и проверят съдържанието й.

Блейд се приближи до Плато.

— Какво има отдолу? — попита той.

— Почакай и ще видиш — отговори му Плато с блеснали очи.

Блейд се протегна и огромните му бицепси и триглави мускули се издуха. Денят беше горещ и той носеше скъсана, избеляла риза с къси ръкави, обичайните си зелени панталони, скърпени от останките на скъсан брезент и типичните за Семейството мокасини. Мускулестото му тяло блестеше на слънцето. Якото му телосложение се дължеше на самоотвержената му преданост към суровите,

ежедневни тренировки. Само двама или трима от останалите членове на Семейството се доближаваха до изключителната му физика. Двата „Боуи“ ножа висяха отстрани на бедрата му.

— Трябва да е някакво превозно средство или нещо подобно, нали? — запита Блейд.

— Ще видим — отвърна Плато.

— Наслаждаваш се на всяка минута от неведението им — отбеляза Блейд с гримаса.

— Ти нямаше ли да направиш същото? — усмихна се Плато. — Не съм ги виждал така ентузиазирани от векове.

— Не са само те — каза Блейд. — Хикък гори от нетърпение да се хвърли в това приключение.

— Добре, че ме подсети — каза Плато. — Може би ще е по-добре да намериш Хикък и Джероунимо и да подберете провизиите си. Ще са ви необходими достатъчно огнестрелни оръжия и боеприпаси, за да се защитавате, храна и вода. Имаме на разположение няколко компаса, които все още работят. Вземете един от тях и всичко друго, което ще ви е необходимо.

— Да, време е — започна да разсъждава Блейд. — Блокове „А“ и „Е“ би трябвало да съдържат повечето от това, от което се нуждаем. Ще започнем направо от тях. — Той се отдалечи, взирачки се в тълпата и търсейки другите две третини от своята триада.

Минутите течаха бавно, докато се превърнаха в още един час.

Джошуа се приближи до Плато. Златната верига и кръстът, които носеше винаги, искряха на слънцето.

— Каза ли на Блейд? — попита той.

— Да — увери го Плато.

— А резултатът?

— Ще тръгнеш с триадата Алфа утре, вероятно около обяд.

— В такъв случай ще прекарам нощта в молитви към Великия дух експедицията ни да бъде успешна — каза Джошуа тихо и сдържано.

— Моли се само всички да се върнете здрави в Дома — поправи го Плато.

— Ако загинем, не обвинявай себе си — посъветва го Джошуа.

— Помни, че даже и телата ни да бъдат разкъсани на парчета, душите ще достигнат онзи свят, в който ще отидем и оттук.

Плато изсумтя.

— Това е малка утеша за вината, която ще нося до края на живота си.

— Великият дух ще ни води — заяви Джошуа уверено. — Ако не се върнем, просто считай, че такава е била волята на Бога.

— Неведома е волята на Бог — поправи го Плато. — Кой от нас би могъл да се похвали, че е разбрал намеренията на Великия дух?

— Понякога можем — отговори Джошуа. — Ако останем верни на Великия дух и отдадем душите си за постигане на съвършенството, което сме били обучавани да придобием, ще можем периодично да съзирате делата на Великия дух в ежедневието си. В началото не често, но все по-ясно с нарастване на възвишеността ни. Със сигурност в живота ти е имало моменти, в които волята на Великия дух ти се е струвала изненадващо ясна.

— Имало е моменти... — съгласи се Плато, учудвайки се на мъдростта, която Джошуа постоянно проявяваше, независимо от възрастта си и липсата на опит.

— Мисля, че Египтянинът го е обобщил най-добре — каза Джошуа.

— Египтянинът? — когато се стигнеше до религия, даже и Плато не беше постигнал мъдростта и задълбочеността на Джошуа. Плато беше вещ по философия и всички останали науки.

— В библиотеката има книга за един, наречен Аминемоуп, който е бил легенда в древния свят. Той вярвал, че усещането за Великия дух вътре в нас трябва да бъде висше чувство, засенчващо всички останали.

Плато си спомни, че преди много години е прелиствал тази книга.

— Хващам се на бас, че Аминемоуп е разполагал с достатъчно свободно време, за да достигне до това си заключение. За нещастие, нашата постоянна борба за оцеляване изключва възможността да се занимаваме само с преследване на духовни ценности. Повечето от Семейството, макар и предани на Великия дух, не могат да отделят време за всекидневни богослужения и молитви.

— По малко вода всеки ден е по-полезна за храненето на растенията, отколкото неочеквано наводнение — заяви Джошуа.

— Вярно е. Но колко малко ще е достатъчно? В случая се касае за Блейд.

— Той запознат ли е с мотивите ти, поради които ме изпращаши с триадата Алфа? — попита Джошуа.

— Постараах се да му обясня аргументите си, но той не се съгласи напълно с тях. Не схваща достатъчно добре, че една страна от характера му е неподходящо развита. Надявам се, че продължителното общуване с твоята вяра, ще повлияе на мисленето и ще смекчи грубостта му — Плато погледна Джошуа в очите. — Направи каквото можеш за него.

— А Джероунимо и Хикък? — попита Джошуа.

— Хикък? — изкиска се Плато. — Много се съмнявам, че Хикък изобщо е загрижен за духовното си израстване. Той е боец. Очаквам да си остане Войн, докато е жив.

— А Джероунимо?

Челото на Плато се набръчка.

— Джероунимо е загадка. В него има повече, отколкото се вижда от пръв поглед. Той предпочита да е Войн, но от време-навреме проявява склонност към по-възвишено призвание. Не зная какво да правя с него. А ти?

Джошуа поклати глава.

— Той не приказва много и някак си е затворен в себе си. Любезен е, когато се обърна към него, но рядко сам влиза в разговор с мен. Забелязал съм, че е съвсем открит с Блейд и Хикък.

— Те са най-добрите му приятели и другари по триада. Трябва да се очаква, че ще са близки — Плато наблюдаваше как копаещите изхвърлят пръст от едната страна на вече оформилата се яма.

— Мислиш ли, че причината да се разбират така добре е, че всички те са загубили и двамата си родители? Те са единствената триада, която е преживяла толкова големи лични загуби.

Плато беше изненадан от наблюдателността на Джошуа.

— Тази мисъл никога не е идвала в главата ми — призна си той, удивен от факта как някои очевидни неща могат да убегнат от вниманието на човек.

Внезапно откъм изкопа долетя врява.

— Ударихме в нещо твърдо! — възкликна някой.

Толкова скоро? Плато побърза към ръба на ямата и погледна надолу. Наистина бяха стигнали до повърхността на входната платформа.

— Какво е това? — попита един от Семейството.

— Вход — отговори Плато. — Необходимо е да се разкрие изцяло. Размерите трябва да са приблизително десет на десет метра. След като разчистите пръстта, търсете три железни халки, вградени в бетона. Междувременно някой да донесе най-здравото въже, с което разполагаме. Ще ни е необходимо, когато открием халките.

Копаенето продължи с по-голяма скорост. Въжето беше донесено и струпано близо до ямата.

Плато остана при ръба на изкопа. Огледа се наоколо и забеляза, че Джошуа беше изчезнал. Блейд, Джероунимо и Хикък също липсваха, вероятно все още попълваха припасите си за експедицията. Плато се втренчи във входа. Отново се зачуди дали това, което е вътре, ще може да заработи след всичките тези години, изминали от създаването му. Най-добрите учени, блестящи мъже и жени, бяха построили тази камера. Ако изобщо е било възможно хора да се справят със задачата, то те са били тези, които биха успели.

— Намерихме една от халките! — извика някой. Останалите се струпаха около него, за да погледнат желязото, вградено в бетонната стена.

Семейството беше видимо възбудено и копачите подновиха енергичните си усилия под насърчителните викове на зрителите.

— Ето още една!

И втората халка беше открита. Плато започна да ги разглежда. Първата се намираше в центъра на северния ръб на стената, а втората — в центъра на източния. Оставаше само тази в западния ръб. На южния ръб не трябваше да има халка, а панта, на която да се отваря вратата.

Все още оставаше час и половина преди слънцето да се скрие зад хоризонта.

Плато огледа двора. Триадата Омега беше вдигнала подвижния мост, след като Семейството напусна убежищата. Сега хората заемаха наблюдателните си позиции върху стената. И тримата, независимо от очевидното им желание да наблюдават изкопните работи, проучваха околността за вероятни врагове. Суровото обучение на Войните

изграждаше у тях рефлекси, строго подчинени на задълженията им и дисциплината. Сигурността имаше върховно значение и само най-способните членове на Семейството бяха определяни за Войни, като пазачи на благоденствието му.

— Ето я и третата! — долетя вик от ямата.

И трите халки вече бяха открити и копачите ускориха работата си, за да открият входа изцяло.

„Скоро, ще стане много скоро“, помисли Плато. Щяха да разберат дали Семейството има шанс за оцеляване или е обречено на бавно угасване, една малка точица в затворената страница на човешката история.

Плато почувствува как мускулите на корема му се стягат.

5.

След разговора си с Плато, Блейд откри Джероунимо и Хикък в тълпата и ги отведе в блок „А“ — оръжейната на Семейството.

— Хикък, ти си специалистът ни по огнестрелни оръжия. Имаш ли предложение какво трябва да вземем? — попита Блейд.

Стрелецът разгледа огромното помещение, до стените на което бяха подредени рафтове с оръжия — карабини и ловни пушки, пистолети и револвери. Сандалиите с амуниции бяха натрупани чак до тавана. Кърт Карпентър бе знаел, че след ядрения апокалипсис скъпото му Семейство ще бъде въвлечено в отчаяна борба за съществуване и благоразумно бе преценил, че способността му да се защитава, да устои в един свят, в който оцеляват само най-подгответните, ще зависи от оръжейната мощ, която ще притежава. За разлика от храните и лекарствата и дори от дрехите, оръжието, ако се съхранява добре срещу въздействието на околната среда, може да устоява на изпитанията на времето и да служи на следващите поколения. Карпентър бе подbral оръжия от всякакъв вид, бе складирал достатъчно амуниции и бе осигурил оборудване за ремонт на оръжията и пълнене на патрони.

— Не се знае с какво ще се сблъскаме — каза Хикък замислено.

— Не трябва да се окажем неподгответни, когато се наложи.

Отиде до един рафт с автомати, които бяха подредени грижливо, прясно смазани и почистени, макар и да бяха употребявани рядко. Да се използват автомати за лов на дивеч щеше да бъде убийство, твърде много надвишаващо нуждите им, на което не се гледаше с добро око. Имаха огромна колекция от карабини и ловни пушки, подходящи за ловуване и други нужди на Семейството. Автоматите се пазеха за специални случаи.

— Я да видим! — Хикък разглеждаше рафта, пробягвайки с поглед по оръжията. — „AP-74“, „FNC“, „AR-180“, „27 A-1“, „Узи“ и... — той се протегна и взе един от автоматите. — Аха! Това е! Ще върши чудесна работа!

— Какво избра? — попита Блейд, защото дясното рамо на Хикък му пречеше да види.

Хикък се обърна, показвайки им избора си.

— Това е автомат за командоси и е за напълно автоматична или полуавтоматична стрелба. Тежи около четири килограма или нещо подобно — Хикък повдигна автомата. — Около един метър дължина. Използва 0.45-калиброрви боеприпаси. Този пълнител побира деветдесет патрона. Чудесна огнева мощ, ако мога така да се изразя — ухили се Хикък, радвайки се на оръжието.

— Напомня ми за картечниците, използвани в миналото по време на така наречените „кипящи“ двадесет години на XX век — отбеляза Джероунимо.

— „Томпсън“ — кимна с глава Хикък. — Мисля, че върши същата работа, партньоре, но тук някъде трябва да има нещо подобно на „Томпсън“ — започна да търси той из рафтовете.

— Кой ще вземе този автомат? — поиска да знае Блейд. Като че ли трябваше да пита.

Хикък му подхвърли автомата.

— Имаш право на три опита да познаеш. Ти си най-лошият стрелец, така че трябва да вземеш автомата. Ако ни нападнат, само го насочваш по посока на нападателя, дърпаш спусъка и продължаваш да го държиш натиснат. Все трябва да удариш нещо.

Джероунимо се засмя.

— Много си любезен — благодари Блейд.

— Хей, партньоре. Не се самообвинявай — каза сухо Хикък. — Всеки от нас притежава определени умения. Аз не бих искал да се забърквам срещу тебе в игра с ножове. Абсолютно съм сигурен.

— А нещо за мен? — попита Джероунимо.

Хикък се приближи до друг рафт.

— По мое мнение ще се нуждаем от разнообразие във въоръжението си, за да се приспособим към колкото се може повече възможни ситуации. Вече имаме автомат, така че следващото трябва да бъде ловна пушка.

— Защо? — запита Джероунимо.

— За да комбинираме огнева мощ и точност — отвърна Хикък.

— На близки или средни разстояния ловната пушка разкъсва всичко, което се изпречи на пътя ти. Ето това е, което ми трябва — той взе

една ловна пушка от рафта. — Това е „Браунинг В-80“ автоматик. Дванадесети калибър, дълга осемдесет сантиметра, с тегло около три килограма. Лесна за боравене.

— Не съм използвал често ловна пушка — отбеляза Джероунико.

— Взимай, партньоре — Хикък подаде оръжието на Джероунико. — Не се беспокой. Ти си добър стрелец, а ние ще се нуждаем от възпираща огнева мощ. Ще използваме патрони за едър дивеч с двоен заряд.

— Това ли остава за теб? — попита Блейд, поглеждайки рафтовете с карабини.

— Позна — пристъпи Хикък към един от сандъците. — Ще ни трябва дълга карабина за стрелба на далечни разстояния — и грабна една от пушките. — Карабина „Хенри“, военноморски модел, 44.40-калибър. Точността, която може да се постигне с тази пушка, е изненадваща. Предпочитам да действувам с ръкохватка, отколкото със затвор. Ръкохватките задържат пръстите по-близо до спусъка, където им е мястото. Тази „Хенри“ е подобен модел на пушката, използвана по времето на Дивия Бил Хикък.

— Трябваше да отгатна — каза Джероунико.

Хикък не обърна внимание на приятеля си.

— Сега стигаме до пистолетите. Аз оставам верен на питоните си. За теб, Блейд... — Хикък отиде до един от дузината шкафове, където бяха пистолетите и револверите на Семейството. Той облегна своята „Хенри“ на стената и отвори шкафа. — Това трябва да ти върши добра работа.

Блейд разпозна модела на оръжието.

— Още един автомат?

— Някой от нас трябва да носи един такъв. Или два. Смятам, че ще задържиш тези „Боуи“ ножове на бедрата си.

Блейд кимна с глава за потвърждение и Хикък въздъхна.

— Никога няма да разбера какво намираш в тези огромни ножове. Все пак, няма проблеми. Можеш да носиш два от тези пистолети в кобури под мишниците.

— Какви са те? — взе Блейд един пистолет от Хикък.

— Това е „Вега-45“ автоматик и много наподобява „Колт“ автоматик.

— Изненадва ме, че не препоръчваш „Колт“ — каза Джероунимо.

— Имам свои — потупа Хикък питоните си. — И не искам да бъда обвинен в пристрастност. Освен това вегите не са били използвани никога и за тях има изобилие от патрони. Харесва ли ти съчетанието от неръждаема стомана и орехово дърво на карета?

— Красиво оръжие е — съгласи се Блейд.

— Красиво? — изръмжа Хикък. — Жените са красиви. Пистолетите са произведения на изкуството. Когато видя хубаво оръжие е все едно, че разглеждам някоя картина на Микеланджело или Ван Гог.

— И ти наричаш Джошуа странен? — Джероунимо се беше ухилил до ушите. — Нямаш право да говориш.

— Знаеш какво искам да кажа — възрази Хикък.

— Добре — намеси се Блейд. — Ще нося два от тези „Вега“ автоматик в кобури под мишниците.

— Оставам аз — заяви Джероунимо. — Предпочитам нещо малко по-обикновено.

— Я да видим — каза Хикък бавно, изучавайки шкафовете и рафтовете. — Вече имаме възпираща огнева мощ, имаме веги за Тарзан, което означава, че ни трябва нещо, съчетаващо точност и универсалност. Използвал ли си някога „Арминиъс“? — попита той Джероунимо.

— Не.

— Наистина лесен за употреба, както ти искаш — Хикък избра револвера, който имаше предвид. — Има два модела. Единият е „Магнум–0.357“, а другият „Специал–0.38“. Колко ще вземеш?

— Един.

Хикък поклати глава.

— Твоя работа, но ще е по-добре да носиш два, в случай че единият засече.

— Ще ми остане браунингът — каза Джероунимо. — Освен това ти носиш два колта, а Блейд две веги. С моя ще станат пет. Семейството може би никога повече няма да ги види. Зная, че имаме изобилие от пистолети, но защо да вземаме повече, отколкото ще ни трябват? Ще нося други оръжия за близък бой, така че един „Арминиъс“ иде ми свърши работа.

— 0.38 или 0.375-калибровия? — попита Хикък.

— „Магнум–0.375“ — отвърна Джероунимо.

— Въпреки всичко все още има надежда от тебе да излезе нещо, червенокожи — засмя се Хикък.

— Аз не мога да кажа същото за тебе, бледолики — отговори в същия тон Джероунимо.

Хикък подаде „Магнум–0.357“ на Джероунимо.

— Аз бях дотук. Изберете си сами това, което още ще вземете.

Те се разделиха и всеки тръгна в различна посока към предпочтитаните от него оръжия, отговарящи на личните му умения.

Хикък се изправи пред един шкаф с деринджъри, големи, колкото длан. Огледа ги и накрая избра два от тях. Единият, който щеше да носи привързан към дясната си китка, беше „Мичел Деринджър“, двузаряден пистолет, едва около дванадесет сантиметра дълъг. Мичелът използваше 0.38-калиброви патрони. Хикък взе също и пистолет, който да завърже към левия си крак, на около десет сантиметра над коляното. Пистолетът беше четиризаряден „Магнум–0.357“, дванадесет сантиметра дълъг, с двойно действие, четири цеви, направен от неръждаема стомана. „Това «бебенце», помисли си Хикък, може да издуха всичко живо на близко разстояние. Ще бъде страхотна изненада.“

Блейд се загледа в северната стена с наредени хладни оръжия — саби, ножове, стилети^[1], ками и всякакви други от този род. Щеше да вземе двата „Боуи“. Избра още два кинжала, с остриета като бръсначи и сребърни дръжки. Единият щеше да носи в ножница, привързана за ръката под лявата мишница, а вторият — на десния си прасец. Завърши с попълването на арсенала си, като пъхна един сгъваем ловен нож в десния джоб на панталона.

Джероунимо стоеше пред рафт с надпис „Разни“ и пращащ от невероятно количество необичайни и разнообразни оръжия. Повечето от тях бяха ориенталски: древна нагината и по-нова йари; двузъбец, с едно извито острие, а другото — право; чифт тон-фа; бо или нещо подобно от твърдо дърво; шест чифта нунчаку, всеки един състоящ се от две дървени тояжки, свързани с верига или дебела връв и няколко саи. Рафтът имаше и една секция с етикет „Ранна Северна Америка“, която беше приковала вниманието на Джероунимо. Няколко индиански копия бяха закрепени в жлебове, издълбани в дървените подпори на

рафта. Под копията, с остриета, обърнати едно към друго и нашарени по оригинален апахски модел, но в действителност изработени през двадесети век, висяха две еднакви томахавки — универсални леки брадви, използвани от североамериканските индианци. Те бяха единствените томахавки, които Семейството притежаваше, въпреки че имаше на разположение цяла камара от брадви и секири. Обикновено Джероунимо използваше секира във всекидневните си занимания, но тази експедиция до Градовете Близнаци беше особен случай, който изискваше от него да престане да се съпротивлява на желанието си да използва томахавките. Те бяха нещо специално — една от малкото физически връзки с отдавна изчезнали култура, бит и народ, от които Джероунимо се възхищаваше и пред които благоговееше, и време, в което страстно желаше да е живял.

Джероунимо беше единствения член на Семейството със следа, макар и минимална, от индианско наследство в кръвта си. Родителите му бяха умрели, когато той беше съвсем мальк, без да успеят да го дарят с брат или сестра. Джероунимо, доколкото знаеше, беше последния от индианците, за което рядко говореше, но остро усещаше. Считаше се за нещо като изгнаник, последен представител на една благородна раса и различен от останалите членове на Семейството. Таеше дълбоко чувство на задължение към своите непознати индиански праотци, дълг, който той се опасяваше, че няма да успее да изпълни. Ако наистина беше последният индианец и не успееше да си намери подходяща съпруга, то нишката на благородните червени мъже щеше да се прекъсне с неговата смърт. Тази перспектива го ужасяваше.

„Но ако ми е съдено да умра в тази експедиция, разсъждаваше той, ще поздравя Великия дух, носейки отличителните белези на моите предци.“

Джероунимо свали томахавките от стената и ги претегли на ръка. Съвършен баланс. Той пъхна дръжките под колана — по една отстрани на всяко бедро. Щеше да носи арминиъса в кобур под дясната си ръка.

— Аз съм готов — обяви Хикък откъм вратата.

Джероунимо тръгна към него, минавайки покрай Блейд.

— Проблеми ли имаш? — той попита Блейд, който се беше загледал в ножовете с брадичка, подпряна на кокалчетата на лявата ръка.

— Не, не съвсем — отговори Блейд. — Мислех, че съм решил какво да взема, но сега смятам да взема още едно нещо.

Джероунимо погледна съдържанието на сандъка.

— Ножове за хвърляне?

— Никога не знаеш какво можеш да очакваш — отбеляза Блейд. Отвори сандъка и извади оттам една черна кания с три ножа за хвърляне, изработени от качествена стомана „Солинген“.

— Мога да закача канията за колана на кръста си. Хикък твърди, че никога не може да се въоръжиш достатъчно.

— Няма ли да бъде подигравка — върна се към реалността Джероунимо, — ако се натоварим с цялата тази железария и се срещнем с хора, които се окажат приятелски настроени и възвишени като нашия брат Джошуа?

— Подигравка, да! — съгласи се Блейд. — Но действителността е друга. Ако са оцелели и някои други, то те ще са на животинско ниво на развитие. Слава на Родоначалника за Дома! Какво щяхме да правим без защитата, която ни предлагат стените и колко дълго щеше да изкара Семейството без провизиите, складирани от Родоначалника? Щяхме да живеем в пещери и да излизаме срещу мутантите с тоаги.

Двамата с Джероунимо тръгнаха бавно към Хикък.

— Чудя се как ще реагират на появяването ни — размишляващо Джероунимо и Блейд разбра, че говори за оцелели след Големия взрив хора, съществуващи и ровещи за храна в един свят, лишен от удобства.

Неочаквано Хикък се престори, че прочиства гърлото си.

— Защо Джероунимо и аз да не прескочим до блок „Е“, за да пригответ храната ни? Ти можеш да се присъединиш към нас покъсно, партньоре.

Блейд се зачуди за какво, по дяволите, говори Хикък, но появилата се на вратата Джени, прекъсна недоумението му.

— Здрави, м’дам! — каза Хикък. — Хубав е денят, когато не вали.

Джени не му обърна внимание, приковала поглед в Блейд.

— Ще се видим след малко — каза Блейд на приятелите си.

— Ако успееш да ни намериш — отвърна Хикък. — Все пак провери южното укрепление. Може да сме подбрали някое създание за дамгосване.

Джероунимо хвана Хикък за дясната ръка и го избута насила от блока. Усмихна се, кимна с глава на Джени и последва стрелеца, чудейки се къде можеше да бъде любимата на самия Хикък.

— Най-сетне сме сами — Джени съобщи очевидното.

Блейд кимна. Вляво от него имаше голяма дъбова маса. Той се завъртя и струпа върху нея оръжията, които беше взел.

— Трябва да поговорим — каза Джени.

— Зная.

— Ако всичко върви добре, очаквам да тръгнете утре по някое време — предположи Джени.

— Да.

— Има голяма вероятност повече да не те видя — хубавите ѝ зелени очи започнаха да се пълнят със сълзи.

Блейд не намираше думи, за да ѝ отговори.

— О, Блейд! — тя изтича до него и обви ръцете си около врата му. — Не мога да понеса мисълта, че ще те загубя. Ще умра, ако нещо се случи с теб.

— Нищо няма да се случи — каза Блейд уверено.

— Не можеш да бъдеш сигурен — промълви тя и започна да ридае.

Топла, мокра сълза се стече по врата на Блейд, последвана от още няколко.

— Всичко ще бъде добре — увери я той, притискайки я към себе си и галейки русите ѝ коси с дясната си длан.

Джени дада воля на насибраниите чувства — сълзите се затъркаляха свободно по широкото му рамо.

Блейд търпеливо очакваше изблика ѝ да премине. Не би могъл да каже нещо, с което да облекчи болката. Още по-лошо — и той се чувстваше по същия начин. Опита се да остане спокоен, да прикрие тъгата. Ако се огънеше, щеше само да увеличи страданието ѝ.

Отвън, където копаенето продължаваше, долетяха възбудени гласове.

Джени плака, докато сълзите ѝ се изчерпиха, очите ѝ се зачервиха и подпухнаха, а носът ѝ потече. Накрая хлипането ѝ затихна.

— Съжалявам — прошепна тя в ухото му.

— За какво? — попита Блейд и обходи с поглед помещението, търсейки някакво парче плат, което тя да използва. Не откри нищо

подходящо, отблъсна я нежно назад, докато се освободи от ръцете ѝ и свали ризата си. — Вземи това — подаде ѝ я той.

Джени не се възпротиви. Избърса подутите си очи и подсуши бузите и носа си.

— Благодаря. Имах нужда от това.

Блейд хвърли ризата върху масата. Прегърна я отново, наслаждавайки се на близостта на гъвкавото ѝ тяло и топлината, която изльчваше.

— Не можах да се сдържа — обясни тя. — Не искам да заминаваш.

— Аз също не искам да тръгвам — призна Блейд.

— Тогава защо... — отдръпна се тя озадачена.

Блейд отново я стегна в прегръдката си. Не можеше да я гледа в очите от страх, че ще загуби контрол над себе си.

— Ти чу Плато. Някой трябва да отиде и триадата Алфа има толкова добри шансове, колкото и останалите. Аз не искам да те напускам, скъпа, но благополучието на Семейството стои на първо място. Знаеш това.

Джени изрази съгласието си с кимване на глава и пое дълбоко дъх.

— Вземи ме с теб, Блейд. Моля те!

— Не мога.

— Моля те! — настоя тя.

Блейд я притегли до масата и тя се облегна на ръба ѝ, загледана умолително в лицето му. „Дай ми сили“, помоли се той на Великия дух.

— Не мога да те взема със себе си — натърти той с глас, пресипнал от вълнение. — Това е повече, отколкото мога да направя — Блейд постави пръста си върху червените ѝ устни, за да не ѝ позволи да го прекъсне. Трябваше да довърши, да изкаже всичко, преди да го е напуснала волята и тя да разбере колко е силно страданието му. — Ако те взема със себе си, непрекъснато ще трябва да се грижа за сигурността ти. Ще се тревожа първо за теб, когато сме застрашени от никаква опасност. Няма да ми пушка, ако се отнася единствено до моята безопасност, но трябва да се мисли и за Джероунимо, Хикък и Джошуа. Нося задължение за тях, дълг и отговорност, които мога да изпълня най-добре, като се слея с тях в една добре обучена група. Ако

допусна да се разсея, вниманието ми да се отклони в решителен момент, ще ги застраша и тримата и ще причиня смъртта им. Не мога да позволя това да се случи. Разбираш ме, нали?

Джени се загледа в пода и Блейд се запита дали тя плаче. Не можеше да я обвинява.

— Нали разбиращ? — повтори той.

Джени кимна с глава и избърса още една сълза от лявото си око.

Блейд сложи ръце на раменете ѝ.

— Любима моя, ако имаше и най-малката възможност, щях да те взема с мен. Ти ще бъдеш на по-сигурно място в Дома, със Семейството. Ще имам възможност напълно да се съсредоточа в това, с което ще трябва да се справям във всеки един момент. Няма да бъде лесно да се разделим. Кой знае колко време ще трае. Но бъди сигурна, че ще се върна. За теб ще бъде по-трудно, зная го. Да очакваш, без да имаш с какво да се занимаваш. Основното е, че нямаме друг избор. Опитай се да погледнеш откъм хубавата страна.

— Хубавата страна? Каква хубава страна? — попита тя недоверчиво, отстранявайки с лявата ръка русия си бретон, паднал над очите.

— Имам намерение, когато се завърна — каза Блейд с усмивка и очи, излъчващи топлината на нежните му чувства, — да поискам от една красива дама да свърже живота си с моя, да ми стане съпруга завинаги. Ако тя ме поиска — поправи се бързо той.

Очите на Джени се разшириха и светнаха. Тя сграбчи ръката му.

— Искаш ли? Истински и искрено? — попита тя възбудено.

— Истински и искрено — увери я Блейд. — Искрено и истински!

— О, Блейд! — засмя се тя и се притисна трепереща към него.

— Добре ли си? — попита той зарадван, че е успял да я ободри.

— Не може да бъде по-добре! — Джени се усмихна и го целуна силно по устните. — Да се оженим! Да станем мъж и жена! Едва ще изтрай!

— Искаш да кажеш, че продължаваш да ме искаш дори и след като научи всичките ми чудатости?

— Глупавичкият ми! Всички твои чудатости са най-любимата ти страна. О, скъпи!

Те се прегърнаха в дълга, дълга целувка. Блейд усети натиска на пълните ѝ гърди върху своите и възбудената му мъжественост се

изправи срещу нея.

— Мммм. Прекрасно. Надявам се, знаеш, че тази нощ си изцяло мой — заяви Джени.

— Нямаше да поискам да прекарам нощта по друг начин — съгласи се той, — но сега ще е по-добре да се присъединя към Джероунимо и Хикък и да им помогна да съберат провизиите ни за експедицията.

— Ще дойда с теб до блок „Е“ — подхвърли тя.

Блейд взе оръжията си едно по едно, привързвайки ножовете към тялото си, както бе решил. Командото имаше кафяв кожен ремък и той го провеси през дясното си рамо.

Джени го наблюдаваше загрижено.

Блейд хвана протегната й ръка. Излязоха от блок „А“ и се отправиха на североизток към блок „Е“.

— Въоръжен си до зъби, нали? — попита тя небрежно.

— Всичко на всичко единадесет оръжия — отговори Блейд. — Ако ме хванат, няма да бъде без бой. — Внезапно забеляза, че очите й отново се пълнят със сълзи и съжални, че е направил толкова глупаво изказване.

— За какво „всичко“ говориш? — продължи тя разговора с равен глас.

— Командото — докосна той карабината, — двете автоматични веги — по една под всяка ръка. Моите ножове „Боуи“, разбира се, трите ножа за хвърляне, които са на гърба ми, кинжалът на десния крак и още един на лявата ръка, и сгъваемият нож в единия от джобовете ми.

— Сигурен ли си, че това е достатъчно?

Той я погледна, мислейки, че се шегува, но тя беше напълно сериозна.

— Мисля, че е достатъчно.

Джени се умълча замислено и двамата продължиха да вървят, докато изминаха половината разстояние до блок „Е“, приближавайки малка група дъбове от дясната им страна. Блейд погледна към гъсталака и с изненада видя някой да седи в основата на едно от дърветата, облегнал гръб в ствола.

— Това не е ли Джошуа? — Джени също го бе видяла.

Сега и Блейд го позна. Джошуа седеше със затворени очи в поза „лотос“ и очевидно медитираше.

— Не мисля, че трябва да го беспокоим — каза Джени.

— Съгласен съм.

Бяха се изравнили с дърветата, когато вниманието на Блейд беше привлечено от някакво движение над Джошуа.

— Видя ли? — попита той.

— Какво?

Нещо дребно, с червеникавокафява козина се движеше по един клон точно над главата на Джошуа.

— Виждам го — заяви Джени. — Прилича на катеричка.

Блейд помисли същото, но беше обезпокоен от движението на съществото. То беше странно за катеричка, различно от нормалното. Не беше ли въображението, което си правеше лоша шега с него или наистина имаше нещо необичайно в това животинче? Катеричките и другият дребен дивеч бяха често срещани в Дома. Те не представляваха никаква заплаха, освен ако не побеснееха или...

Катеричката спря на края на един клон, изложена на погледите им, и слънцето разкри причината за странното й движение.

Блейд дочу как Джени пое рязко дъх и поsegна да извади вегите, благодарейки на Великия дух, че е оставил ризата си в блок „А“ и няма опасност пистолетите да се закачат някъде за плата.

— Джошуа! — изпища Джени в предупреждение и той отвори очи.

Блейд тичаше, съкращавайки разстоянието между себе си и катеричката. Не беше Хикък, а трябваше да е сигурен в изстрелите си.

— Мърдай! — изрева той. — Изтъркаляй се вдясно! Сега!

Джошуа се подчини мигновено и претъркулането спаси живота му.

Катеричката избръщолеви нещо и скочи от клона, разминавайки се на косъм с крака на Джошуа. Приземи се чевръсто в тревата и се обърна към Джошуа.

Джошуа видя заплахата и се приготви за следващата атака.

Блейд не можеше да чака повече. Вдигна дясната „Вега“ и стреля три пъти, опитвайки да се прицели, докато тича.

Изстрелите не улучиха.

Катеричката обезумя от пръстта, изхвърчала изпод един куршум близо до нея, завъртя се, забеляза Блейд и се хвърли в атака.

Блейд стреля три пъти и с лявата „Вега“. Малката червена катеричка — мъжкар, дълъг само тридесет сантиметра, можеше да измине разстоянието с невероятна скорост. Един от изстрелите я одраска по дясната страна и от нея се разлетя козина. Тя се изви, но не забави движението си.

— Блейд! — извика Джени.

Разстроен от липсата си на умения като стрелец, Блейд захвърли вегите на една страна и изтегли десния „Боуи“.

Червенокожото животинче се приближаваше ниско по земята — бързо и безстрашно, разкъсвано и изгаряно от стремеж.

Блейд се приведе, знаейки, че има само една възможност. Осъзнаваше, че ако пропусне, гризачът ще скочи върху него.

Червенокожото беше на четири стъпки от Блейд, когато скочи, изхвърляйки тялото си към кръста му.

Блейд се извъртя, ножът описа дъга и остието удари червеното същество в шията, отрязвайки безформената му глава.

— Улучи! — възклика Джени.

Блейд разглеждаше обезглавеното, проснато в тревата тяло, около което беше започнала да се образува локва от кръв и гной. Той едва потисна желанието да продължи да сече това тяло, да го накълца на ситни, дребни парченца. Как мразеше мутантите! Всички такива дяволски изчадия трябваше да бъдат унищожени. В края на краищата, едно от тях беше убило баща му.

— Какво става, партньоре?

Хикък и Джероунимо се приближиха тичайки, с готови за стрелба пистолети. Джошуа се присъедини към групичката.

— Блейд уби мутант — обясни Джени гордо.

Те видяха трупа и Джероунимо коленичи, разглеждайки внимателно тялото и главата.

— Катерица! — заяви Хикък с неприкрито отвращение. — Не можеш да изброиш размерите и формите, в които тези същества се появяват. Помните ли, когато веднъж една мутирала жаба изскочи от защитния ров и нападна няколко човека от Семейството? Жаба! Мутантите могат да бъдат всичко!

— Никога не съм виждал насекомо или птица мутант — отбеляза Джероунимо. — Само животни, влечуги и земноводни.

— Това трябва да е важно — наблегна Джени.

Джошуа постави дясната си ръка върху рамото на Блейд.

— Благодаря ти, братко, за спасението. Все още не съм готов да отпътувам в отвъдното.

Блейд се взираше в останките на мутанта.

— Добре ли си? — попита Джошуа.

Блейд кимна мрачно с глава.

— Видях те да кълцаш гадинката с ножа си — ухили се Хикък.

— Но, май че чух и изстрели? Десет или дванадесет?

— Блейд стреля само шест пъти — поясни Джени.

— И пропусна? — попита Хикък, придавайки си изумен вид. — Може би вместо веги ще трябва да вземеш огнехвъргачка — спря, щракна с пръсти и мушна игриво Блейд в хълбока. — Много лошо, че Семейството няма огнехвъргачка, нали? Тогава щеше да можеш и да опечеш нещо.

Независимо от отвращението и озлоблението, което изпитваше пред вида на мутанта, Блейд успя да се отпусне.

— Или още по-добре — подметна Хикък саркастично, — танк. По този начин, ако пропуснеш с оръдието, все ще успееш да го сгазиш и смачкаш на пюре.

— Ще го оставиш ли на мира? — изправи се Джероунимо. — Одраскал е това нещо веднъж. Катериците не са най-лесната цел, дори и за теб.

— Ще го оставя, когато даде някакъв признак, че все още е същият възхитителен *омбре*^[2], когото опознахме и харесахме като безумец.

— Още един майтап и този безумец ще провери дали обичаш бисерни дръжки за вечеря — каза Блейд, поглеждайки многозначително ръкохватката на ножа си.

Хикък се засмя.

— А сега, след като приключихме с този въпрос, не трябва ли някой да отиде и каже на Семейството, че всичко е наред? Те трябва да са чули изстрелите.

— Аз ще отида — отзова се Джошуа с готовност и закрачи бавно към изкопа.

— Трябва да заровя останките — каза Джероунимо. — Ще взема лопата и веднага се връщам, — отдалечи се и той.

— Опаковахме голяма част от храната — Хикък осведоми Блейд.
— Можеш да дойдеш да погледнеш, когато поискаш — и си тръгна.

— Не мога да свикна с начина, по който той постоянно се заяжда с теб — каза Джени, укорявайки Хикък. — Защо, за бога, го прави?

— Защото ме обича — отвърна Блейд.

— Ти наричаш това „обич“?

— Да.

— Е добре, Нейфън има странен начин да показва обичта си към някого. Той непрекъснато ти се подиграва — Джени не искаше да остави темата на мира.

Блейд върна автоматичните веги на местата им.

— Джени, той не се подиграва на мен повече, отколкото на себе си. Трябало е да разбереш, че Хикък има затруднения в общуването си с хора. Той обича да оставя пистолетите си да говорят вместо него, а това може да се прави само с врагове. Чувства се неудобно от приятелите си, защото не знае как да им покаже обичта си и се опитва да скрие истинските си чувства зад маската на лекомислие и „мъдри шеги“. Появрай ми, Хикък с радост ще даде живота си за всеки един от Семейството. Това е причината, поради която се прави на такъв велик Войн.

— Щом казваш така — гласът на Джени подсказваше, че тя запазва съмненията си, — не мога да разбера какво намира Джоун в него.

— Попитай нея — посъветва я Блейд, като оглеждаше дърветата за някакъв признак на живот и се чудеше дали няма още мутанти, спотайващи се в листака. Изглеждаше невъзможно. Мутантите никога не спираха да ловуват, никога не преставаха да търсят прясна плът, която да погълнат. Ако в дърветата беше останал някой, то той щеше да се нахвърли върху хората така стремително, както го беше направила и катерицата.

— Хикък спомена жабата, която ни нападна — Джени гледаше втренчено мъртвата катерица. — Ако не ме лъже паметта, това беше преди около година и половина. Така ли е?

— Да — потвърди Блейд.

— Знаем, че жабата изпълзя от защитния ров — продължаваше да разсъждава Джени. — Как, според тебе, тази катерица е влязла тук?

— И аз бих искал да зная.

— Мислиш ли, че е могла да я прескочи? — Джени се беше загледала към далечната стена. — Дали е могла да се залови с лапите си за нея?

— Не зная — Блейд беше виждал катерици да извършват невероятни катерачески подвизи, дори да тичат право нагоре по стволовете на високи дървета. Стените, защитаващи Дома, бяха изградени от тухли, със заравнени фуги и загладен хоросан. Как е могла катерицата да проникне в Дома?

— Не вярвам мутантът да е дошъл през стените — Джероунимо се бе върнал, носейки лопата и бе дочул последната част от разговора им.

— Не вярваш? — попита Джени.

— Погледнете го! — посочи Джероунимо. — Съвсем отблизо!

Блейд се наведе, разгледа катерицата и едва сега забеляза, че е необикновена, различна от всеки друг мутант, който някога беше виждал.

— Наполовина катерица, наполовина мутант — отбеляза той.

— Видях разликата преди малко — каза Джероунимо.

Червената катерица беше мутант, но не изцяло. Само десният хълбок, лапите и гърба на гризача бяха изродени, процеждаха гной и бяха покрити с язви и суха кафява кожа. Останалата част беше на обикновена катерица, покrita с нормална, червеникавокафява козина.

— Никога не съм чувала за подобно нещо — подхвърли Джени.

— Нито пък аз — изправи се Блейд. — Трябва да съобщим на Плато.

Джошуа се приближи бавно към тях.

— Плато вика всички при изкопа. Готови са да отворят камерата, която откопаха — обяви той.

— Не можем да оставим това нещо да лежи тук открито — каза Блейд, изтъквайки очевидното.

— Някои от децата могат да го настъпят — допълни Джени думите му.

— Аз ще погреба мутанта — предложи Джероунимо. — Можем да съобщим на Плато след като отворим тази мистериозна камера.

— Искаш ли да те изчакаме? — попита го Блейд.

Джероунимо поклати глава.

— Няма да ми отнеме много време. По-добре е да присъствате, когато Плато разкрие тайната си.

Джени хвани ръката на Блейд.

— Първо ще се отбием да вземем ризата ти.

Джошуа вече се връщаше към изкопа.

Джени гореше от нетърпение да стигнат при разкопаната камера и забърза, теглейки Блейд със себе си. Той се усмихна през рамо на Джероунимо, който му се ухили в отговор и се зае със задачата да погребе мутанта.

Блейд изхвърли за момента червената катерица от мислите си и се съсредоточи върху камерата, която предстоеше да отворят. Дали беше прав? Дали беше някакъв вид превозно средство, което Родоначалникът беше заровил със специална цел? И ако е така, и Плато го знаеше, защо не беше съобщил на никой друг от Семейството? Възможно е, разсъждаваше Блейд, Плато да се е страхувал да не би някой от Семейството да се опита да го използва, каквото и да е то, преди действително да потрябва.

Джени хвърли поглед назад към Джероунимо и катерицата.

— Надявам се в Дома да няма повече мутанти — каза тя.

Блейд изскърца със зъби при тази мисъл. „И аз се надявам като тебе“, помисли той и след това го повтори гласно:

— И аз се надявам като тебе.

Ах, как мразеше проклетите същества!

---

[1] Малка кама — бел.пр. ↑

[2] На исп. жаргон — приятел, „мъжкар“ — бел.пр. ↑

6.

Семейството вече беше разкрило напълно входа на подземната камера и бе привързalo няколко дължини от здравото въже към трите железни халки, вградени в бетона. Всяко въже беше хванато от десет мъже, запънали крака в земята в очакване на командата да теглят.

Плато я подаде, вдигайки лявата ръка над главата си.

— При три — извика той, за да го чуят всички и започна да брои.
— Едно!

Мъжете се напрегнаха и хванаха въжетата здраво.

— Две! — Плато видя Блейд и Джени да си пробиват път към първите редици на зрителите, заобиколили ямата. Хикък се беше изправил встрани, с ръце, склучени под токата на колана. Джошуа стоеше безмълвно в центъра на тълпата.

— Три! — извика Плато.

Мъжете забиха пети в земята и задърпаха. Мускулите им се издуха, а лицата им изразяваха непоколебима решителност.

Нищо не се случи.

— Теглете! — изкрещя някой. — Теглете!

Мъжете изръмжаха и изпуснаха въздишка, напрягайки всичките си сили.

Плато знаеше, че вратата трябва да се завърти навън, когато халките бъдат дръпнати. Дали механизъмът беше ръждясал или счупен и не позволяваше на вратата да работи добре, че оставаше все така затворена?

— Тръгна! — извика някой от Семейството.

Всички дочуха висок, скърцащ, стържещ, метален звук, докато масивните, вградени в ниши панти, неизползвани и несмазвани в течение на цяло столетие, се раздвижиха против волята си. Входната врата се открехна малко и спря, съпротивлявайки се на неспирно дърпащите я въжета. Можеше ясно да се чуе свирещо съскане, подобно на звука от пара, изпускана от тенджера с връщаща вода.

— Продължавайте така! — насърчи друг хората.

Съскането, все още доловимо, затихваше. Тези, които теглеха въжето, напрягаха всичките си сили.

Съскането беше спряло. Плато реши, че това е било въздух, засмукан в камерата или изпуснат навън, вероятно първото.

Пантите изскърцаха, когато вратата започна да се отваря навън и надолу. Беше проектирана така, че да се завърти напълно около оста си навън и да се спусне до земята.

Мъжете бяха подтиквани да бързат от цяла дузина възбудени гласове.

Вратата се беше открехнала вече на почти два метра и продължаваше да се отваря. Стърженето от пантите затихваše и въжето се теглеше по-леко.

— Отваря се! — извика ентузиазирано една жена.

Наистина беше така. С гръмък, глух звук вратата се отвори напълно и тупна върху неравната земя. Мъжете, застанали най-близо до нея, трябаше да отскочат назад, за да не бъдат смазани.

Откри се огромна, черна, зееща дупка.

Семейството избухна в спонтанни ръкопляскания, проявявайки признателността си към усилията, положени от мъжете.

Ръцете на Плато трепереха от нервното очакване.

— Сега какво следва? — Блейд, облечен в избеляла, кърпена и износена риза, беше застанал до Плато.

— Ще ни трябват факли — разпореди Плато.

— Някои от вас да донесат факли! — обърна се Блейд към Семейството.

Осем човека се втурнаха към блок „Е“, за да изпълнят наредждането. Всеки блок беше добре запасен с факли, направени от брезова кора, обвита около горния или по-дебелия край на парче от дъб или клен. Запасът свещи, колкото и икономично да беше използван през изминалите години, намаляваше, независимо от усилията, полагани за запазването им. Карпентър беше складирал огромно количество от свещи и кибрит, така че Семейството все още разполагаше с цели сандъци от тях, подредени в подземията на блоковете, защитени от въздействието на химически елементи и унищожителното влияние на влагата. Повечето от оригиналните запаси бяха вече изчерпани, но някои от складираните припаси, като оръжия, свещи и някои други неща, ако се съхраняваха правилно, щяха

да изтрайт още дълги години. Хората от Семейството не бяха голям консуматор. Карпентър основал Семейството от петнадесет двойки и в течение на годините населението се беше увеличило до седемдесет и трима. Суровият начин на живот, високата смъртност и настъпващата ранна старост се бяха обединили, за да ограничат разрастването и развитието на Семейството.

Факлите бяха донесени. Плато взе една от тях и нареди да дадат и на Блейд.

— Ти и аз ще слезем първи — каза той, докато една от жените палеше факлата му. — Останалите ще чакат, докато се върнем.

— Трябва ли ви подкрепление? — попита Хикък, изникнал до тях.

— Благодаря — отвърна Плато. — Не мисля, че ще се сблъскаме с някоя опасност, която твоите пистолети ще трябва да ликвидират. Все пак... — съгледа той купчинка от навито въже на земята близо до краката си, — ще завържем това въже през кръстовете си, преди да влезем в камерата, и няколко от вас ще го развиват, докато напредваме. Когато спрем сами, ще подръпнем въжето два пъти. Ако то остане напълно отпуснато и не сме подали сигнал, изтеглете ни колкото можете по-бързо.

— Това пък за какво? — попита Блейд, докато завързваше единия край на въжето около кръста си.

— Макар и малка, но съществува опасност вътре да са се натрупали отровни пари — отвърна Плато. — Ние трябва да вземем всички предпазни мерки.

Семейството се беше струпало около входната врата. Джени надникна през отвора. Залязыващото сънце освети платформа, водеща надолу към това, което беше скрито вътре.

— Бъдете внимателни — каза тя на Блейд.

Блейд се усмихна и тръгна напред, вдигнал високо факлата в дясната си ръка.

Плато поспря преди да влезе и погледна заобиколилите го лица.

— Ако Великият дух пожелае — обяви той, — нашата експедиция ще започне утре, както е планирана.

Блейд и Плато слязоха надолу по платформата и трепкащата светлина от факлите позволи на Семейството да проследи пътя им.

— Тук мирише на мухъл и прах — отбеляза Плато. — Не ме изненадва, като се има предвид кога за последен път тази камера е видяла дневна светлина.

Платформата се наклони надолу. Светлината от факлите се отразяваше в гладките стени на три метра от всяка страна и в тавана, на три и половина метра над главите им.

— Платформата не трябва да е много дълга — отбеляза Плато.

Блейд се взираше в тъмнината пред тях. Внезапно краката му стъпиха на хоризонтална повърхност, вероятно подът на подземната камера.

— Разбра ли какво имах предвид? — ухили се Плато.

Спряха, дръпнаха въжетата си два пъти и вдигнаха факлите, колкото можеха по-високо.

— Виж това! — възклика Блейд.

— Не може да бъде! — съгласи се Плато.

Камерата беше сравнително малка, само десет на петнадесет метра. Покрай стените бяха подредени различни контейнери. Объркването им беше предизвикано от предмета в центъра на камерата, недокоснат от човешка ръка, откакто е бил опакован век преди това.

— Какво е то? — попита Блейд.

— Баща ти ми каза, че се нарича ACC3.

— Тюлен^[1]? Искаш да кажеш като това морско животно, което го има на снимки в библиотеката?

— Нещо подобно — усмихна се Плато. — Думата, както се е предавала устно от Водач на Водач, означава, че така е било наречено транспортното средство — прототип на Дженеръл Мотърз за амфибия със самостоятелно стънчево захранване или известно под акронима^[2] ACC3.

— Преди Големия взрив на всички превозни средства ли са давали толкова дълги имена?

— Очевидно, на някои от тях. Видях снимка на голям бял камион, наречен превозно средство за събиране и изхвърляне на смет, който определено не е бил харесван от някои хора.

— Защо мислиш така? — поиска да знае Блейд.

— Защото някой беше надраскал думата „боклук“ върху фотографията. Безкрайно загадъчно.

Те се умълчаха, зяпайки глупаво ACC3-то — първото моторно превозно средство, което някога бяха виждали. Карпентър запазил за Семейството два камиона и един джип, които били използвани в продължение на почти двадесет години след Третата световна война. Накрая частите им се износили дотолкова, че не можели да бъдат сменени. Автомобилите били изтеглени в гората и изоставени. Ръждясалите им скелети се намираха само на около петстотин метра от Дома и за малките деца беше изключително удоволствие, когато им се разрешеше да отидат под охрана до тези останки, напомнящи за предвоенната промишленост и механизация.

ACC3-то било гордостта и радостта на Карпентър. Той знаел, че камионите и джипът ще издържат само докато се намира гориво за тях и частите им могат да бъдат сменявани. Прелестта на ACC3-то се криеше в източника на захранване — самото слънце. Слънчевата енергия се събираще от две слънчеви платна, монтирани на покрива му, предаваше се и се натрупваше в шест революционно нови акумулатора, съхранявани в облицован в олово кожух под ACC3-то. Специалистите му казали, че ако слънчевите платна се запазят здрави и кутиите на акумулаторите не бъдат непоправимо спукани, то ACC3-то никога няма да се нуждае от енергия, за разлика от колите и камионите, задвижвани с гориво. Освен това, слънчевите колектори на ACC3-то бяха прототипове, проектирани да работят с по-висок коефициент на полезно действие, отколкото всички предишни колектори. Карпентър лично финансираше научната работа за създаване на ACC3-то. Финансово затруднените автомобилостроители приветствали подкрепата му, уверявайки го, че това ще бъде „автомобилът на бъдещето“ с автономно захранване. Карпентър не разкрил тайните си цели, когато настоявал ACC3-то да бъде построено точно според неговата техническа документация, обединяваща уникални възможности и необикновени функции. Автомобилостроителите приели, че това е поредния странен ексцентрик с достатъчно пари, които да задоволят всичките му капризи и му позволяят да получи всичките лъскави играчки, които пожелае. Не успели да разберат, че ACC3-то не било предназначено за забавление, а за спасяване на живот.

Карпентър разработил няколко варианта и направил изводи, като цялостно анализирал всички възможни случаености. При положение,

че Домът бъде запазен от разрушение по време на световния пожар и Семейството оцелее и просъществува, ако се наложи да го напусне, то едно традиционно превозно средство без подходящо гориво и недостатъчно здраво, за да устои на несъмнено променения релеф, ще бъде абсурдно. Мисълта, че асфалтовите магистрали ще бъдат поддържани и след Третата световна война, била нелепа.

Карпентър се надявал, че ACC3-то ще даде възможност на последователите му да преодолеят тези препятствия. Той съзнавал какво изкушение ще предизвика ACC3-то. Ако бъдело оставено на повърхността на земята, с достъп до него, някой би могъл да го вземе за разходка и по този начин да лиши Семейството от единствената надежда за успешно и продължително пътуване. Карпентър разбирал риска, който поемал, като наредил информацията за съществуването на ACC3-то да бъде предавана устно от един Водач на друг, но вярвал, че си заслужава да рискува. Искал ACC3-то да остане непокътнато и напълно годно до деня, в който ще потрябва на Семейството.

Този ден беше настъпил.

Блейд стоеше като хипнотизиран пред ACC3-то. Беше виждал изгнилите скелети на камионите и джипа и беше разглеждал снимки на различни превозни средства в библиотеката на Семейството, но това пред него се оказа първият работещ автомобил, който някой бе виждал през последните осемдесет години. Той прерови паметта си, опитвайки се да си спомни дали ACC3-то прилича на някоя от снимките, които беше виждал в книгите. Имаше една фотография на автомобил, наречен фургон, който наподобяваше на ACC3-то, но не във всичко. Силуетите бяха сходни, но фургонът беше направен от метал, с прозорци в центъра на всяка странична стена. ACC3-то бе изработено изцяло от нещо като стъкло. Блейд протегна ръка и докосна челната му част.

— Това стъкло ли е? — той запита Плато, който също докосна материала.

— Не, не е — беше отговорът. — Това е някаква специална пластмаса. Казаха ми, че е топлоустойчива и нечуплива. Можеш да стреляш от упор в нея с магнум, без куршумът да я пробие.

Блейд приближи факлата си към ACC3-то.

— Защо не мога да видя нищо вътре?

— Пластмасата е оцветена така, че да дава възможност на тези отвътре да виждат навън, но отвън не се вижда вътре. Разумна предпазна мярка.

— Цялото ли е направено от пластмаса? — поиска да знае Блейд.

— Само корпусът — Плато започна да обикаля около ACC3-то.

— Подът е от метална сплав. Двигателят е с водно охлаждане и е самосмазващ се. Ако всичко, което ми е казано е вярно, а аз нямам причини да се съмнявам, то съм сигурен, че ще останеш изненадан и доволен от безбройните новаторски елементи, вградени в него. Завиждам ти.

— Завиждаш ми? — повтори Блейд.

— Както Хикък правилно забеляза — каза Плато, прокарвайки лявата си ръка по ACC3-то, — само си помисли за приключението, което ви предстои. Да, наистина ти завиждам.

— Трябва да си призная, че, независимо от тревогата ми за Джени, се вълнувам от мисълта за това, което може би ще открием във външния свят.

Заобиколиха и спряха зад ACC3-то. Стъпала на подвижна стълба, вградени в пластмасата, водеха към покрива му.

— Можеш да се качиш горе и провери слънчевите колектори — каза Плато.

— Слънчеви колектори? — озадачи се Блейд.

— Виждам, че ще трябва много да обяснявам — отговори Плато.

— Дай да проверим вътрешността.

Те продължиха обиколката си около ACC3-то. Плато се спря до една врата откъм мястото на шофьора. Посегна бавно към дръжката, размисли за момент и я дръпна. Вратата се отвори безшумно.

— Ay! — беше всичко, което Блейд можа да каже.

— Ay, я! — Плато се наведе. — Я! Това какво е?

На седалката на шофьора лежаха няколко неща.

— Koe?

— Тези неща — взе Плато две папки и комплект ключове.

— Какво има в тях?

Плато разгледа папките.

— Едната е с надпис „Ръководство за експлоатация на амфибия със самостоятелно слънчево захранване“.

— Не можеха ли да напишат само „Инструкции“? — попита Блейд.

Плато се ухили.

— Втората папка е от Родоначалника. Ще трябва да прочета първо нея.

Блейд загледа втренчено очертанията на АССЗ-то.

— Все още не мога да повярвам.

— Повярвай — коленичи Плато и огледа внимателно шасито. — Всичко изглежда недокоснато. А пък ако и работи...

— Мислиш, че няма да работи ли?

Плато изучаваше една от четирите огромни гуми, тази, която беше най-близо до вратата на шофьора.

— Ако Великият дух ни се усмихне, ще заработи както трябва. Хммм.

— Какво има?

— Чудя се от какво ли е направена тази гума. Чел съм, че каучукът е бил основната съставка, но това тук не е на основата на каучук.

— Обзалагам се, че останалите започват вече да подскачат от нетърпение — заяви Блейд.

Плато понечи да се изправи, но коленете го заболяха, десният му крак бе пронизан от непоносим спазъм и той започна да се свлича на земята.

Без да каже дума, Блейд сграбчи учителя си за ръката и го изправи на крака.

— Много съм ти признателен — поблагодари му Плато.

Блейд кимна с глава и тръгна пръв към платформата.

— Семейството ще полудее, когато чуе какво сме открили — предрече той.

Спряха нерешително пред входа, свалиха въжетата от себе си и след това излязоха навън. Плато разказа накратко на Семейството за това, което откриха и хаосът избухна. Всички започнаха да говорят едновременно, задаваха въпроси, натискаха се към платформата, за да погледнат вътре. Плато беше изблъскан към ръба на платформата преди Блейд да успее да се намеси, пристъпвайки напред и заставайки между него и останалите от Семейството. Вдигна ръце над главата си със свиреп поглед и те се спряха.

— Успокойте се! — заповяда той. — Успокойте се! Съвсем скоро всички ще го видите.

Хикък застана зад Блейд с ръце върху колтовете. Всички знаеха, че няма да ги използва срещу някой от Семейството, но независимо от това... присъствието му незабавно ги отрезви.

Джероунимо също се присъедини към приятелите си.

— Моля ви, скъпи мои! — Плато овладя отново положението. — Имаме да свършим още много работа, преди триадата Алфа да замине утре. Трябва да преместим ACC3-то от камерата и да го докараме тук горе.

— Какво искаш да направим? — попита един мъж на име Синатра — най-добрият певец на Семейството.

— Долу трябва да слязат колкото може повече мъже — нареди Плато. — Да избутат ACC3-то нагоре по платформата.

— Аз ще подбера мъжете — предложи Блейд.

— Добре. Докато вие свършите тази работа, аз ще прелистя ръководството.

Блейд избра една дузина от най-яките мъже и ги поведе надолу. Половината от тях носеха факли.

Плато отиде до една купчина пръст и седна, давайки отдих на възпалените си колене и уморените мускули. Разгърна папката с инструкцията за експлоатация и зачете.

Времето минаваше. Залязващото слънце докосваше хоризонта на запад.

Блейд се измъкна от прохода. На лицето му се четеше ужас.

Плато вдигна поглед от четивото си, предчувствуващи какво предстои да чуе.

— Някакви проблеми? — попита той.

Блейд въздъхна.

— Страхувам се, че нося лоши новини.

— Например?

— Не го приемай твърде болезнено — начумери се Блейд. — Зная колко много разчиташ на ACC3-то, но то е повредено.

— Повредено? — Плато потисна желанието си да се изсмее.

— Съжалявам. Направихме най-доброто, което можем. Бутахме, бутахме, но не успяхме да помръднем това нещо и на един сантиметър. ACC3-то просто не иска да работи — каза печално той.

Плато се изсмя.

— Какво е толкова смешно? — смути се Блейд.

— Току-що прочетох част от ръководството, свързана с вашето затруднение — Плато подаде ключовете на Блейд. — Преди ACC3-то да може да се помръдне, трябва да се вкара един от тези ключове в нещо, наречено запалване, поставено на нещо друго, наречено кормилна колонка, която пък е свързана с волан. Завърташ ключа, докато се чуе щракване. Това няма да накара двигателя да заработи, но ще ти позволи да включиш предаването, като преместиш един лост в положение, отбелязано с главно „Н“ и означаващо нулева скорост. След като свършиш това, ще можете да избутате ACC3-то на повърхността.

Блейд вдигна ключовете.

— Тези неща май са доста объркани.

— Аз мисля, че много неща в предвоенното общество са били по-объркани и късащи нервите, повече отколкото някой разумен човек би могъл да очаква — отбеляза критично Плато. — Всеки ден благодаря на Великия дух, че не съм се родил в онези времена.

— Щастлив ли си, където си сега? — Блейд никога по-рано не беше обсъждал този въпрос с Плато и беше изненадан, че Плато прави подобно изказване.

— Всъщност, не ми трябва нищо друго! — каза Плато.

— При всичките тези трудности? Облаците? Мутантите? Не е ли бил животът много по-лек преди Големия взрив?

— По-лек? — замисли се за момент Плато. — Казал ли е някой, че животът трябва да бъде лек? Трудностите могат да стреснат посредствените и да разтреперят страхливите, но в действителност те трябва да подтикват към усвояване на по-големи висоти на душевно самосъзнание. Винаги помни, Блейд, че животът се състои от противоречия. Как може някой човек да се кълне, че се стреми към самопожертвателност, когато той или тя се намира в постоянен конфликт с него, виещо за внимание? Как може някой да твърди, че проявява вярност, когато той или тя никога не се е сблъсквал, или сблъсквала с изкушението? Как бихме могли да развиваме любов към истината, ако грехът и дяволът не ни очакваха, за да ни в примчат? Как ти би могъл да изпиташ нежното блаженство на любовта, ако не познаваше изгарящата болка от самотата? — Плато се загледа в

слънцето, скрило се наполовина зад линията на хоризонта. — Да, животът е бил по-лек преди Третата световна война. Бих могъл да споря, че самата тази лекота е виновна за атрофиранието на човешката способност за развитие. Леснотата поощрява самодоволството, а то е убийствено за обществото и личността. Готов съм да се съглася, че има какво още да желаем от живота, който водим, но предпочитам да съществувам тук и сега.

— Никога не съм гледал на нещата от тази им страна — каза Блейд.

— По-добре ще направиш, ако побързаш към камерата — посъветва го Плато. — АССЗ-то ни трябва тук преди да е настъпила нощта.

— Тръгвам.

Плато гледаше след Блейд, докато той слизаше надолу по платформата. Бедният младеж! Трябаше още толкова много да се учи, преди да достигне до манталиитета на Водач. Опитът е най-добрият учител. Ако триадата Алфа и Джошуа успееха да оцелеят в експедицията към Градовете Близнаци, те щяха да се завърнат помъдри и не съвсем изтощени.

Над хоризонта се показваше само една тясна ивица от слънцето. Оставаше малко време до мръкване. Плато отново се върна към четенето на ръководството.

Семейството продължаваше да се трупа около ямата в очакване появата на АССЗ-то. Бяха приготвили и разпределили помежду си храна. Никой не искаше да пропусне най-голямото събитие в близката им история. Присъстваше цялото Семейство с изключение на Войните, охраняващи района на Дома.

Внезапно Плато си спомни за папката от Родоначалника. Съвсем я беше забравил в нетърпението си да разучи функциите на действие на АССЗ-то. Оставил Ръководството за експлоатация на земята и взе другата папка. Върху корицата, с почерка на Родоначалника, бяха написани думите „До Водача“.

Плато отвори кафявата хартиена папка и започна да чете:

„Чувствам се странно, пишейки послание до някой, който ще живее десетилетия след смъртта ми. Аз простирам любовта си над теб и другите, които са останали, и се моля за вашата безопасност и оцеляване. Това писмо ще бъде погребано заедно с АССЗ-то. Наел съм

строителна бригада, която ще зарови ACC3-то преди в Дома да е дошъл някой от тези, които съм изbral. Не искам никой да знае за него. Те могат да поискат да проверят дали има оцелели в Ню Йорк или Калифорния, а аз не искам това да се случи. Ние трябва да останем изолирани, ако изобщо ни бъде даден такъв шанс. Войната наближава и ще избухне скоро. Във въздуха вече витае страх. Преговорите, водени на световно равнище, не помогнаха. Човечеството е на прага да извърши последната си глупост — самоуничожение. Ако не беше толкова жалко, щеше да бъде смешно. Който и да си ти искам да знаеш, че дадох всичко от себе си. Някога, тези които останат, ще поискат да разберат какво се е случило и ще имат нужда от надежден транспорт. ACC3-то е моя подарък за вас. Не съм жалил средства, за да го създам. Ако някое транспортно средство може да устои на това, което предстои, то това ще е ACC3-то. Прочети Ръководството за експлоатация, преди да го задействате. Учените ми са уверени, че то ще може да заработи, когато ви потрябва. Те не знаят истинските причини за създаването му, но ако ги знаеха, вероятно щяха да се изсмеят. Настоявах за почти неразрушимо превозно средство, което ще може да се движи и след десет или сто години. Те ме смятат за безобиден особняк. Може и да съм. Не зная дали това жилище, този Дом, който построих за обичните си, ще остане да съществува, след като ракетите бъдат изстреляни и бомбите пуснати. Може би напразно съм загубил безброй часове и милиони долари, но дълбоко в мен нещо ми говори, че не съм сгрешил. Няма да крия от теб, че съм изморен и изтощен до дъното на душата си. Твърде много усилия ми струваше построяването на Дома, зареждането му с провизии и най-вече — решението кои от близките и приятелите си да поканя тук, преди светът да е полудял. Как може човек да избере само тридесет от всички тези, които е срещнал, харесал и обикнал през целия си дълъг живот? Не е лесно. Не зная какво повече да кажа. Моля се ACC3-то да ви бъде от полза. Има твърде много въпроси, на които не мога да намеря отговор. Колко мъже и жени сте останали живи? Дали сте се умножили и преуспели? Дали Домът е осигурил защитата, която се надявам да ви даде? Продължавате ли да сте все така нежни и внимателни един към друг, каквито са моите съвременници, или сте завладени от масовата параноя? Не съм ли пропилял напразно живота си? Чудя се дали някога ще мога да разбера. Който и да си ти, аз ти препредавам

любовта си. Спомняй си за мен като за човек, който е вложил в това най-добрите си намерения. Дано да не са били нахалост. Кърт Карпентър.“

Плато се протегна. Гърбът го болеше. Осъзна, че се е привеждал все по-ниско над пожълтялата хартия с намаляване на светлината, за да може да вижда по-добре.

Слънцето беше залязло. Около входа на камерата горяха огньове. Въздухът беше студен и от запад духаше силен вятър.

Джени се приближи до него, носейки одеяло.

— Вземи — подаде му го тя. — Студът започва да хапе.

Плато загърна раменете си с одеялото.

— Благодаря ти.

— Има ли нещо важно? — посочи тя към папките.

Плато кимна.

— Едната съдържа инструкции за ACC3-то. Другата е писмо от Родоначалника.

— О! Какво се говори в него? — събуди се в нея любопитството.

— Говори ми, че независимо от благоговеенето към Кърт Карпентър, той е бил човешко същество с чувства и недостатъци като нашите. Подозирам, че е влязъл в гроба, разкъсван от съмнения.

— Какво те кара да мислиш така?

— Вижте! — извика някой и Семейството се скуччи около дупката.

— ACC3-то! — плесна с ръце Джени.

Предницата на превозното средство изпълзяваше бавно от входа на камерата и светлината от огньовете се отразяваше в оцветените му прозорци и корпус.

— О! Красиво е — Джени подскачаше във въздуха, мъчейки се да погледне над главите на тези пред нея.

Плато се изправи с труд.

ACC3-то беше вече почти цялото навън, а мъжете продължаваха да го бутат.

Плато чу как едно малко дете, кацнало на рамото на баща си, изпища от страх.

— Ще ме изяде ли, тате? — попита детето.

ACC3-то спря да се движи и повечето от мъжете се проснаха изнемощели на земята.

Блейд си проби път през тълпата и подаде ключовете на Плато.

— Беше изключително тежко, макар и на нулева скорост — каза той. — Отне ни известно време, докато разберем, че трябва да държим волана с една ръка, за да се движи по права линия. Ако платформата беше малко по-дълга, ACC3-то все още щеше да спи зимния си сън.

— Добре се справихте.

— Какво следва?

— Една добра почивка — посъветва го Плато. — Аз ще седна до един от огньовете и ще довърша това ръководство. Да се надяваме, че утре ще можете да тръгнете. Ако това нещо не поискат да работи, няма да имаме друга възможност, освен да използвате някои от конете.

Джени обви ръцете си около кръста на Блейд.

— Хайде да намерим някое тихо местенце, където да се сгушим.

Хванати ръка за ръка, те се отдалечиха от Семейството и огньовете. Достигнаха до началото на обработваните ниви с висока до кръста царевица. На небето грееше сърпът на луната и звездите изглеждаха като малки ярки точки.

Джени се облегна на Блейд.

— Тук навън е много красиво през нощта — въздъхна тя.

Блейд кимна.

— Не искам да тръгваш утре — каза Джени.

— Трябва ли да повтарям всичко отново? — попита Блейд.

— Не — целуна го Джени по лявата буза. — Разбрахме се още следобед. Мисля, че вече се примирих.

Блейд прокара пръстите на дясната си ръка през косата ѝ.

— Ще ми липсваш повече, отколкото някога бих успял да изразя с думи — призна той.

— Бих искала да нося в себе си твоето дете — неочеквано заяви тя.

— Какво?

— Чу ме добре. Искам да нося в себе си твоето дете — повтори тя. — Нашето дете — побърза да се поправи. — Един малък Блейд, който да ми напомня за баща си.

— Говориш, като че ли няма да се върна.

— Има такава вероятност — подчертала тя.

Блейд се загледа в звездите.

— Е, какво ще кажеш за това? — попита го тя.

- За кое?
- Да имаме свое дете.
- Дръж се сериозно — смъмри я той.
- Никога не съм била по-сериозна.
- Знаеш, че е невъзможно — напомни Й Блейд.

Бракът и отглеждането на деца бяха приемани от Семейството като висша социална отговорност. Карпентър вижда като една от причините за упадъка на западната цивилизация разпадането на семейството и нестабилността на дома. Считал дома като основа за съхранение и запазване на обществото. В дневника си той предупреждаваше последователите си да не се ангажират в безразборни полови връзки. Вместо това, твърдо отстояваше моногамията и приветстваше брака и създаването на деца, като едно от първостепенните задължения на всяка дъщеря и всеки син на Великия дух. Карпентър гледал на брака като на доживотно обвързване и тези му възгледи бяха приети от Семейството, което стриктно изпълняваше напътствията му за отношенията между половете. Деца преди бракосъчетанието, или обвързването, както беше наречено впоследствие, бяха нежелани. Затвореното съществуване на Семейството, всеотдайната любов на родителите към потомството им, водеха до увековечаване на традиционните семейни ценности. Нарушенията бяха редки. Положението беше допълнително утежнявано от непрекъснатата борба за оцеляване. Децата се нуждаеха от постоянна защита и грижи. Всеки член на Семейството искаше деца, но никой не искаше повече, отколкото би могъл да отгледа. Децата бяха необходими за продължаване на рода, а не като суетно продължение на преходен каприз. Ясли, занимални, училища и всичко друго от този род бяха неща от миналото. Родителските грижи не можеха да бъдат изоставяни, нито пък отговорностите можеха да бъдат прехвърляни на някой друг. Още от невръстна възраст, членовете на Семейството се сблъскваха с жестоката реалност на съществуването си.

— Знаеш, че е невъзможно — повтори Блейд, след като Джени не отговори.

Тя го притисна към себе си с всички сили.

— Зная. Само мечтая.

— Някой ден мечтите ти ще се превърнат в действителност — предсказа той.

— Искам да знаеш, че ще те заставя да изпълниш обещанието си — увери го Джени.

— Аз съм сериозен — натърти Блейд. — Когато се завърна, ако все още желаеш, ти и аз ще се обвържем. Ще си вземем колиба и ще заживеем като семейство, и всеки ден ще благодарим на Великия дух за щастиято си.

Джени се усмихна.

— Звучи твърде хубаво, за да е вярно, нали?

— Плато беше казал, че животът носи радост само ако работиш за изпълнение на желанията си — измъдрува Блейд. — Ако наистина искаш нещо, бори се за него.

— Не мога да измисля друго, което да искам повече от това да си мой съпруг. Ще броя дните до завръщането ти.

Блейд се приведе и целуна Джени топло и продължително. Тя протегна ръце и ги обви около врата му.

— Ще намериш ли за нас едно меко гнезденце от трева, юначе? — прошепна тя.

— Какво си намислила? — подразни я Блейд.

— Искам да запомня тази нощ завинаги.

Блейд стана сериозен.

— Спомни си какво казах за децата. Няма да ти позволя да забременееш и да поемеш отговорността за отглеждането на детето, без да съм до теб. Не се опитвай да ме накараш да загубя самообладание.

— Защо, скъпи? — измърка тя в дясното му ухо. Ръцете ѝ галеха врата му, а бедрата ѝ се притискаха в него. — Нямам ни най-малка представа, какво искаш да кажеш с това. Как може едно малко, беззащитно момиченце като мен да накара един силен и голям мъж като теб да направи нещо против волята си?

Джени отново го целуна, този път докосвайки с езика си неговия.

„Май здравата ще загазя“, помисли Блейд.

Вятърът се усили.

Намираха се на около петдесет метра източно от редицата колиби, използвани от семейните двойки. Още по-нататък се простираха обработвани ниви, групи от дървета и запазени в

естествен вид площи, които достигаха до защитния ров и външната стена. Нощем, по западната стена, бяха разполагани Войни на позиции най-близки до Блоковете. От време на време някой Войн патрулираше из двора, обикаляйки Блоковете и колибите, но не си правеше труда да проверява източната половина на Дома, предназначена за селскостопански нужди. Само влюбени и любители на усамотени разходки използваха тази половина през нощта. Вярвала, че са на сигурно място зад стената, бодливата тел и защитния ров. Никой не би посмял да атакува Дома нощем; отвън в горите обикаляха твърде много мутанти и всякакви други чудовища. Но от тактическа гледна точка, Домът беше най-уязвим след падане на мрака откъм източната си страна.

Блейд отбелая този факт в ума си, когатоолови изпукване на клони.

Джени се отдръпна от прегръдката му.

— Какво не е наред? — втренчи се тя в редовете от царевица и дърветата близо до тях.

— Защо питаш? — Блейд огледа царевицата. Звукът бе прозвучал силен и ясен.

— Ти внезапно се напрегна — усмихна се тя. — Надявам се, не от целувките ми. Толкова ли са лоши? — изкикоти се Джени.

— Шшт! — прошепна Блейд. Инстинктите му на Войн го предупреждаваха, че нещо не беше наред. Но какво?

Джени усети безпокойството му и направи крачка назад, освобождавайки ръцете му.

Блейд погледна към царевичака и извади дясната си „Вега“. Дали нервите не му играеха номера? Какво можеше да не е в ред? Вероятността някой да нахлуе в Дома през нощта беше изключена. Можеше ли да бъде още някой мутант?

— Блейд... — Джени сграбчи лявата му ръка. — Какво има?

— Мисля, че видях нещо да се движи.

— Къде?

Тя посочи към няколко дървета на около десет метра от тях, в края на царевичната нива.

Блейд се обръна, оглеждайки дърветата. Как му се искаше да има изключителното нощно зрение на Джероунимо! Какво трябваше да направи? Да отиде и ги проучи? И да изложи Джени на опасност? По

никакъв начин! Ще я отведе оттук, ще намери Хикък и Джероунико и тогава тримата ще се върнат тук.

— Да се връщаме — подметна небрежно той.

Джени направи няколко крачки и замръзна на място, поемайки дълбоко дъх.

Блейд се завъртя, проследявайки посоката на изплашения й поглед.

Нешо препречваше пътя им, застанало на около четири метра от тях; нещо огромно и масивно, с очертания, неопределими в тъмнината на нощта.

Блейд извади и другата „Вега“ и ги насочи към нещото.

Откъм царевицата зад тях долетя шумолене.

— Зад нас има още от тях — рече Джени шепнешком.

— Вие сте обградени — каза фигурата отпред с плътен, ръмжащ глас. — Хвърли оръжието или ще убием жената.

Блейд хвърли бърз поглед през рамо. Още няколко от тях се приближаваха през редовете от царевица. Успя да изброя поне шест, а може да имаше и повече. Кои бяха те? Какво искаха?

Гигантът пред тях отговори на последния му въпрос.

— Искаме жената. Няма да те нарамим, ако не се намесиш. Не сърди тролите! — добави той със заплашителен глас.

Троли? Какво, по дяволите, беше „троли“?

— Блейд... — прошепна Джени.

— Стой близо до мен — пошушина Блейд. Трябваше да я заведе до редицата колиби между нивите и блоковете. Много от семейните двойки се бяха прибрали по домовете си и той щеше да получи помощ. Но подред!

— Вие, тролите, искате тази жена? — попита той зловещо.

— Тролите винаги искат жени — отговори този пред него.

— Добре, само опитай да я вземеш, копеле! — Блейд се завъртя с протегнати веги и стреля четири пъти към фигурите в царевицата. Те се хвърлиха на земята, търсейки прикритие.

Блейд се обърна, за да стреля и по този пред тях.

Беше изчезнал.

— Какво по... — Блейд подбутна Джени. — Бягай! Направо към колибите. Аз съм след теб.

Джени полетя към колибите, а Блейд я следваше по петите, оглеждайки се за някакъв признак от тролите.

Оставаха им да изминат още около четиридесет метра и щяха да достигнат целта си.

Блейд забеляза някаква сянка да се плъзга в основата на редица храсти на север от тях и стреля. Сянката изчезна от погледа му.

Тридесет и пет метра до спасението.

Той дочу викове откъм колибите. Изстрелите му бяха чути и щяха да им се притекат на помощ.

— Блейд! — изпищя внезапно Джени в ужас.

Няколко черни сенки скочиха върху нея и я погълнаха.

— Джени! Не!

Фигурите се бяха скуччили около нея, сломявайки съпротивата ѝ.

Сега той не можеше да рискува да стреля. Куршумите случайно можеха да улучат Джени. Дори не намали скоростта си, докато хвърли вегите на земята и извади ножовете „Боуи“, насочвайки се към най-близката неясна фигура.

Тролът се обърна, за да посрещне Блейд и бледата лунна светлина се отрази в някакъв метален предмет, профучаващ в дъга към главата му.

Блейд се гмурна напред и заби десния си „Боуи“ до дръжката в корема на трола, който изгрухтя и тялото му се свлече на земята.

Блейд се надигна и скочи върху втората фигура.

— Блейд! — Джени продължаваше да се бори за живота си.

Неочаквано някакъв твърд предмет се стовари отзад върху главата му. Той се строполи на земята, а пред очите му заплуваха кръгове.

— Блейд! — изпищя Джени, ритайки един от тролите в слабините.

— Довършете го! — заповяда някой.

Блейд опита да се съсредоточи, но съзнанието му се замъгли. Усети, че изпуска ножовете си.

Някой го сграбчи грубо за косата и дръпна рязко главата му назад, като замалко не прекърши врата, откривайки гърлото.

Едновременно с това се дочу звук от силен удар и някакво тяло падна на земята.

— Най-сетне! — чу се гласът на първия трол. — Взимайте я и да се махаме оттук!

Блейд се бореше, за да се освободи. Очите му се проясниха и той видя един трол да се навежда над него с вдигнат в ръка нож, готов да нанесе удар.

---

[1] Игра на думи. Инициалите ACC3 на английски език (SEAL) означават тюлен — бел.пр. ↑

[2] Акроним — дума, образувана от началните букви на други думи — бел.пр. ↑

7.

Хикък и Джероунимо стояха до АССЗ-то, възхищаваха му се и обсъждаха предстоящото си заминаване, когато адската стихия се разрази около тях.

Въпреки че повечето от членовете на Семейството обикновено се прибраха по домовете си малко след настъпването на ноцта, сега много от тях бяха останали все още будни, прекалено възбудени от последните събития, за да легнат да спят. Плато седеше до един от огньовете, потънал в четене на Ръководството за експлоатация на АССЗ-то. На стража беше триадата Омега. Тримата Войни бяха заети позиции на западната стена, с изострени сетива в очакване на някаква опасност. Всичко беше мирно и тихо, докато четирите изстрела разтърсиха мрака.

Хикък и Джероунимо се обърнаха бързо на изток.

— Какво беше това? — подвикна Плато към тях.

— Прозвуча близо до колибите — определи посоката Хикък.

— Малко зад тях, бих казал — допълни Джероунимо, преценявайки разстоянието.

Една дребна фигурка притича към тях. Мършав, жилест мъж с ъгловати черти на лицето, се приближаваше с невероятна скорост.

— Някакви заповеди? — попита новодошлият. Носеше катана дълга сабя, готова за използване.

Хикък го погледна, учудвайки се за пореден път, как някой би могъл да си избере име на мангуста за деня на кръщението си. Рики-Тики-Тави беше водачът на триадата Бета. Всяка от триадите имаше свой предводител, но всяка една от другите три — Бета, Гама и Омега, се подчиняваха на Алфа в случаи на общи действия.

— Пази Плато! — заповяда Хикък. — Ние ще разберем какво става — хукна той и Джероунимо го последва, тичайки рамо до рамо с него. Още преди това бяха оставили карабината „Хенри“ и браунинга в АССЗ-то, но продължаваха да носят другите си оръжия.

Някаква жена изпищя неочаквано от дясната им страна, откъм посоката на блок „Е“.

Те спряха, разсъждавайки накъде да тръгнат, когато чуха Джени да вика името на Блейд някъде точно пред тях.

Двамата Войни изминаха разстоянието с пълна скорост, без да обръщат внимание на опасността да се спънат и счупят някой крак. Достигнаха колибите, пред една от които стояха мъж с пушка в ръка и жена със свещ.

— Какво става? — попита мъжът, когато Хикък и Джероунимо минаха покрай него.

— Ако разбереш — извика Хикък през лявото си рамо — кажи ни.

Отпред долетя още един изстрел. Чуха Джени отново да вика, този път по-отблизо.

Хикък оглеждаше внимателно терена, опитвайки се да различи някакво движение. Къде, по дяволите, бяха те? Какво ставаше там?

В гласа на Джени се долавяше уплаха, когато извика името на Блейд за трети път.

— Къде са? — изграчи Хикък, обзет от безсилie.

— Там — потупа Джероунимо дясното рамо на Хикък и му показва.

Хикък ги забеляза веднага. Луната хвърляше достатъчно светлина, за да успеят да видят Блейд и Джени пред себе си. Около тях бързо и безшумно се движеха тъмни сенки.

Джероунимо намали леко скоростта и изтегли любимите си томахавки.

Две от фигурите бяха вдигнали Джени и я отнасяха. Други шест или седем още се суетяха. Хикък видя едната от тях да се навежда с нож в ръка над Блейд. Внезапно Блейд заби дясната си ръка с изпънати и втвърдени пръсти в гърлото на противника си. Скочи на крака, но тогава друга от сенките го удари по главата.

Беше време резултатът да се изравни. Хикък спря, разкрачи се, извади десния си „Питон“ с неуловимо движение, при което колтът сякаш стана част от тялото му и стреля два пъти в една от фигурите, суетящи се над Блейд. Приятелят му лежеше проснат на земята.

Един от нападателите им се обърна към тях и те чуха изстриeli от револвер, но прибързалият изстрел не намери целта си.

Така! Значи те също имаха огнестрелно оръжие. Хикък отвърна на изстrela и не пропусна, figurата се хвани с ръце за главата и се смъкна на земята.

Джероунимо се беше отклонил малко надясно и налетя върху една от сенките. Оказаха се мъже, облечени в торбести роби или нещо подобно.

Откъм блоковете долетяха безредни изстrelи и викове. И други ли имаше? Какви бяха целите им?

Джероунимо нададе краткия си боен вик и полетя във въздуха, нахвърляйки се върху един от тях, преди онзи да успее да стреля. Той завъртя лявата томахавка и заби острието й в черепа на противника си.

Останалите побягнаха бързо в търсене на укритие. Джени беше изчезнала.

Блейд изпъшка и направи опит да се изправи, повдигайки се на нестабилните си колене.

Хикък вече беше до него и го подкрепи.

— Леко, партньоре! Не бързай!

— Джени... — промърмори Блейд. — Къде е Джени?

Хикък улови погледа на Джероунимо и кимна право на изток. Джероунимо го разбра и тръгна след тези, които бяха отнесли Джени.

— Джени! — прошепна Блейд, опитвайки да се изправи.

— Всичко е наред — понечи да го успокои Хикък. — Джероунимо тръгна след нея. Тези същества нямат никакъв шанс срещу червенокожия.

— Трябва да й помогна — каза Блейд със слаб глас. Главата му пулсираше, а косата се бе напоила с кръв.

— Трябва да починеш малко — каза Хикък. — Няма да й помогнеш много в това състояние. Остави тази работа на Джероунимо.

В същото време Джероунимо си пробиваше път през царевичната нива, напрягайки се да дочуе и най-слабия шум. Надяваше се, че предположението му е правилно и нападателите им са се отправили към източната стена. Но защо бяха взели Джени? Отговорът му хрумна внезапно и той почувствува необясним студ. Боже Господи! Не може да е вярно!

Пред себе си долови някакво движение. Някой тичаше на изток през царевицата.

Джероунимо увеличи скоростта. Започна бързо да скъсява разстоянието до плячката си — самотна, тичаша фигура. Но къде бяха останалите и Джени? Ами ако не успее да ги открие? Откъде бяха дошли? Как щеше след това Семейството да намери бърлогата им? Един от тях му трябваше жив!

Този пред него усети, че е преследван и се обърна. Твърде бавно!

Джероунимо го бълсна ниско долу в коленете, търкулвайки го на земята. Скочи и удари. Плоската страна на дясната томахавка смаза незащитената буза на противника му. Удари още веднъж. И още веднъж.

Нападателят изохка и се отпусна сред царевичните стебла.

Добре! Семейството имаше пленник.

Но къде беше Джени?

Джероунимо се спусна към източната стена. Можеше да търси следи и през нощта, което отнемаше много време, а сега то бе скъпо удоволствие, с каквото той не разполагаше. Явно беше, че нападателите са проникнали в Дома откъм изток. Единственият разумен извод бе, че ще се опитат да напуснат пак оттам.

Тичайки, Джероунимо оставаше след себе си нива след нива. Никакъв признак за други врагове!

Стената се открояваше ясно, даже и на приглушената светлина. Джероунимо не можеше да повярва на очите си. Наближавайки защитния ров, той забеляза няколко плуващи в тъмнината фигури да се категят по вътрешната стена. Как го правеха?

Нападателите достигнаха върха на стената и изчезнаха от другата страна с изключение на един от тях.

Джероунимо достигна до защитния ров, където водата се плискаше в брега. Разбра, че ще е безполезно да преплува рова, за да ги последва, защото нямаше как да се изкачи по гладката повърхност на вътрешната стена и даде израз на един от редките си изблици на гняв.

— По дяволите!

Последната фигура достигна върха на стената. Спря и отгоре се разнесе зловещ, крякащ смях. След това и последният нападател изчезна зад стената.

— По дяволите! — повтори Джероунимо, чудейки се какво ли правят Хикък и Блейд.

Хикък подкрепяше Блейд, придвижвайки се възможно най-бързо към блоковете. Нощта се раздираше от изстрели и крясъци. Очевидно нападателите бяха повече от една група.

— Джени... — непрекъснато повтаряше Блейд.

— Тя ще се оправи — опитваше се да го успокои Хикък, сумтейки от усилието да носи голямото тяло на Блейд. — Знаеш ли, партньоре? — добави Хикък. — Далеч съм от мисълта да критикувам приятел по време на криза, но ти със сигурност се заемаш с нещата прекалено късно. Мисля, че губиш рефлексите си.

Блейд подскочи в ръцете му.

— Чудесно! — промърмори Хикък. — Какво следва?

Прогърмя изстрел и никаква жена изпища откъм колибите, някои от които вече се виждаха.

„Взе да става страшно досадно“, каза Хикък на себе си, полагайки внимателно Блейд на земята.

Наляво от него изпушка пушка.

— Не ходи никъде — нареди Хикък на Блейд, изваждайки питоните си. Тръгна бавно към колибите и зави зад ъгъла на най-близката от тях.

И попадна в лудница.

Дузина или повече от членовете на Семейството се бяха вкопчили в отчаяна ръкопашна битка с тайнствените си врагове.

Хикък забеляза тъмна фигура върху един от Семейството, удряща го по главата с тояга. Левият му „Колт“ подскочи и противникът отхвърча назад в тревата. Вдясно, на около шест метра, двама се опитваха да преодолеят съпротивата на една жена. Единият от тях я държеше за ръцете, докато се опитваха да я отмъкнат в нощта. Хикък я позна — Джулиът, ритаща и извиваща се, обезумяла от страх.

— Така не се отнасят с дама — заяви Хикък доволен, когато двамата противници се обърнаха към него и още по-щастлив, когато двата му куршума пръснаха главите им. — Фасулска работа! — ухили се той.

Някъде отзад долетя куршум и удари Хикък в месестата част на лявото рамо, завъртайки го изненадан.

„Не мога да повярвам, помисли Хикък, аз съм улучен.“ Той погледна надолу към рамото си, усетил слабо вцепенение. Изненада го липсата на болка. Вероятно никога не беше предполагал, че това може да се случи с него.

— Сбогом, тъпако! — дочу груб глас. — Ти очисти последния си трол.

Трол?

В корема на Хикък се забоде юмрук и го преви на две. Следващият удар намери бузата и го отпрати на колене.

„Трябва да се съвзема“, помисли Хикък. Коремът го болеше и бузата пулсираше. „Взе да става сериозно“, помисли си той.

Дочу звук от изтеглен назад ударник. Погледна нагоре, право в дулото на „Марлин-45.70“, само на няколко сантиметра от главата му. Все още държеше питоните и се опита да ги вика в играта, но с изненада установи, че ръцете му отказват да се подчинят.

Тролът се изсмя.

— Имаш ли последно желание, задник? — подигра се той на стрелеца.

— Един момент — отговори Хикък. — Твърде много дрънкаш!

Претърколи се, помитайки трола с крака. Марлинът изтрещя близо до лявото му ухо, докато масивната фигура падаше на земята. Хикък все още усещаше лявата си ръка вцепенена, но успя с другата да задържи устойчиво питона, докато забие един куршум между очите на трола.

Други два трола изчезнаха в тъмнината.

Хикък успя да се изправи на крака, но в ушите му звъняха камбани.

Битката стихваше.

Един висок трол, въоръжен с двуостра брадва, хукна да догони отстъпващите си другари, но внезапно спря и вдигна брадвата в косматите си ръце. Хикък точно щеше да го застреля, но се подвоуми, чудейки се какво е накарало мъжа да спре. Разбра, когато чу пронизителния *kiai* — нападателният вик на майстора по бойни изкуства, и видя Рики-Тики-Тави да се появява пред погледа му.

Тролът завъртя брадвата и се впусна в атака.

Рики отскочи с танцова стъпка встрани, левият му крак се стрелна, докосна и раздроби лявото коляно на трола, изваждайки го от равновесие. Рики замахна с катаната и острото като бръснач оръжие отдели главата от тялото. Бликна струя кръв, наподобявайки малък фонтан. Ръцете потрепнаха два пъти и тялото се строполи.

— Много замърсяваш терена, партньоре — отбеляза Хикък иронично.

— Сериозно ли си ранен? — попита Рики, забелязвайки рамото на Хикък.

— Само гордостта ми. Но тази нощ получих много ценен урок.

— Да? — Рики-Тики-Тави огледа района. Навсякъде лежаха тела. От нашествениците нямаше и следа. Членовете на Семейството помагаха на ранените си другари. — И какъв е той?

— Никога, ама никога повече да не си правя майтап с някои мангусти.

Рики-Тики-Тави се засмя.

8.

Плато стоеше близо до АССЗ-то пред блок „Д“, гледаше над главите на съbralото се Семейство и усещаше чак сълзите пълнят уморените му очи. Ранното сутрешно слънце грееше ярко, блестеше ослепително и го принуждаваше да примигва, докато говори.

— Последната нощ беше най-лошата нощ в историята на Семейството. И знаете ли чия беше грешката? Наша! — Сред Семейството се понесе ропот, много от тях се размърдаха притеснено. Плато извърна очи. Беше му трудно да гледа ранените си, осакатени близки, да наблюдава тъжните им лица. Но въпреки това, ако им разкриеше мъката си, нямаше да им помогне. Трябаше да бъде силен, както подобава на Водач.

— Грешката беше наша, защото ние станахме безгрижни — каза Плато, хвърляйки истината в очите им. — С течение на годините се отпуснахме, станахме нехайни. В дните непосредствено след Големия взрив, Семейството поставяло Войни на пост през нощта по всички стени, а не само по западната — той въздъхна тежко, безкрайно уморен. — Започнахме да вярваме, че сме осигурени зад стените на Дома, че сме защитени от нападения. Та кой би могъл да се изкатери по високите зидове? Кой би се осмелил да се нахвърли върху нас? Е, добре! Ние получихме урок и трябаше да заплатим ужасна цена за своето безумие. Зная, че имате много въпроси за това, което се случи през нощта. Тук е мъжът, който ще даде отговорите им.

Плато махна с ръка и до него пристъпи Хикък. Джероунимо се беше облегнал на АССЗ-то. Блейд все още се намираше в блок „В“ под грижите на Лечителите.

— Знаем как са влезли — започна Хикък, вдигнал високо едно дълго въже с кука за захващане, вързана на единия му край. Държеше го в дясната си ръка, а лявата притискаше към хълбока. Лечителите му бяха казали, че раната не е сериозна. Бяха използвали лечебни треви и компрес и бяха спорили, когато той отказа да му направят превързка през рамото. — Намерихме това, закачено за върха на източната стена.

Очевидно са го използвали, за да изкачат външната стена. Горе са срязали бодливата тел с ножици и са минали през нея. Оттам нататък е било лесно да се смъкнат по вътрешната стена, да преплуват рова и свършат това, за което са дошли. Смятаме, че са се разделили на две групи. Едната е дошла през източната стена, а втората — през южната. Били са около две дузини според първоначалните ни преценки.

— Колко очистихме? — попита някои.

— Единадесет и взехме един жив пленник — отвърна Хикък. — Но това, което повече ни засяга, са щетите, които те ни нанесоха. Четирима от Семейството са убити, девет ранени и... — направи пауза без да бърза да продължи. — И осем жени — отвлечени.

Едно момиче на седемнадесет години започна да плаче.

— Къде е мама? — попита тя Хикък. — Къде е Ли?

Стрелецът усети буца в гърлото си.

— Ще я намерим, Клеопатра. Не се тревожи!

— Обещаваш ли? — Сълзи мокреха лицето ѝ.

— Обещавам — отговори Хикък със суров глас. — Жените — продължи той по-високо, за да могат да го чуват и тези отзад, — бяха главната цел на нападателите.

— Защо? — поискава да знае някакъв мъж.

— Зная, колкото и ти — рязко отвърна Хикък.

— Знаем ли къде са отведени жените? — попита една жена.

— След малко ще разберем — увери я Хикък. — Други въпроси? Нямаше.

Плато пристъпи напред.

— Имате време да починете и да се нахраните. Ще се съберем пак, когато слънцето достигне най-високата си точка. Ще трябва да изгответим планове за попълване редиците на Войните с нови бойци и да преразгледаме отбранителната си стратегия. Не се страхувайте за нашите жени и любими. Ще изпратим Войните да ги спасят и върнат — Плато се обърна към Хикък. — Къде е пленникът?

— Този, който Джероунимо хвана, е там — отговори Хикък, посочвайки с десния си палец към блок „Д“.

— Да го разпитаме — отправи се Плато към сградата. Хикък и Джероунимо тръгнаха след него.

Вътре, точно зад входната врата, плененият трол клечеше на колене с вързани ръце и крака. Блок „Д“ беше библиотека на

Семейството — основният източник на забавления и развлечения. Кърт Карпентър лично подбрал хилядите томове, с които бяха отрупани наредените в редици лавици.

Точно зад трола стоеше Рики с катана в ръцете.

— Проговори ли? — Плато попита Рики.

Предводителят на триадата Бета поклати глава отрицателно.

Плато огледа пленника. Беше млад мъж, може би около двадесетте, с дълга, достигаща до средата на гърба, кафява коса и неподдържана брада. Кафявите му очи ги наблюдаваха предизвикателно. Облеклото му беше необичайно, даже за нормите на Семейството и се състоеше от размъкната туника, покриваща го от шията до петите, широко наметало или роба и сандали. Туниката и наметалото бяха изработени от меча кожа. Беше мръсен и тялото му вонеше.

— Разбрах, че наричаш себе си „трол“ — подхвърли Плато, надявайки се да получи отговор и успя — тролът се изплю върху него.

Преди Плато да успее да се намеси, Хикък прасна трола по устата с опакото на ръката си и го повали на бетонния под.

— Моля те! — хвана Плато дясната ръка на Хикък. — Не трябва да се принизяваме до неговото равнище.

— Това е единственото нещо, от което ще разбере — процеди Хикък.

Тролът се изкиска, изправяйки се отново на колене.

— Къде заведоха твоите приятелчета жените ни? — попита го Плато.

— Много искаш да знаеш — отговори тролът, гледайки ги злобно.

— Ако ни кажеш — каза Плато, — ще те освободим.

— Един трол никога не порти, дърто плашило.

— Трябва да знаем — настоя Плато.

— Няма да кажа и една дума — заяви самонадеяно тролът.

— Дори ще запееш — намеси се нов глас.

Блейд стоеше до вратата, гол до кръста, със спечени петна от кръв по кожата. Лечителите се бяха погрижили за зеещата рана на главата му, направена от малка брадвичка. Само един косъм по-надолу и той нямаше да е жив.

— Нищо няма да ти кажа, задник! — заяви тролът, хилейки се на Блейд.

Блейд влезе бавно в блок „Д“ и извади десния „Боуи“.

— Блейд, не! — възклика Плато!

Този път Хикък хвана със здравата си ръка Плато за слабата дясната китка и го задържа решително.

— Съжалявам, Плато! Не мога да ти позволя да пречиш на партньора ми — извини се той.

Блейд се приближи до трола — устните му бяха сбити в тънка линия от едва сдържаната ярост, лицето изпънато, а сивите очи горяха.

— Ако бях на твоето място — Хикък посъветва трола, — щях да заприказвам в скоропоговорка.

— Не можете да ме уплашите — озъби се тролът надменно.

Блейд хвана с дясната си ръка една стиска от косата на трола над дясното му ухо и започна да я реже близо до кожата. Тролът се разшава, опитвайки да се освободи, но Рики го сграбчи отзад за раменете и го прикова на място.

— Какво правиш? — поиска да знае тролът с треперещ глас.

Блейд свърши с рязането на косата.

— Ще те попитам само веднъж — каза тихо. — Къде живеят тролите?

— Блейд, недей! — повтори отново Плато, усещайки какво ще последва.

— Разкарай се, копеле! — изрева тролът на Блейд.

Спокойно и внимателно, Блейд отряза дясното ухо на трола.

Той изпища с всичката сила на дробовете си; болка замъгли съзнанието му и напрегна мускулите си в опит да се изправи. Рики го задържа в желязната си хватка. Разкъсаните дипли плът висяха на мястото на ухото. По страната му се стичаше кръв.

— Копеле! — изрева тролът на Блейд. — Копеле! Копеле!

Копеле!

— Можеш само да се възхищаваш на речника му — отбеляза Джероунимо.

Блейд се наведе и натисна кървавия връх на ножа в чата на трола.

Тролът се вцепени, очите му се разшириха в неимоверен ужас.

— Сега, след като си осигурих неотклонното ти — внимание — каза Блейд тихо, — ще ти задам няколко въпроса. Ако не им отговориш или ако спреш дори и само, за да кихнеш, ще нанижа топките ти на ножа. Разбра ли?

Тролът кимна. Тялото му се тресеше неконтролирано.

— Добре — Блейд натисна слабо. — Къде е базата на тролите?

Тролът се опита да отговори с конвултивно отварящи се устни и бълбукащо гърло.

— Не чувам — бодна го Блейд.

— Ф... Ф... Фокс — запелтечи тролът.

— Фокс? — повтори Блейд. — Къде или какво е „Фокс“?

— Има или е имало град, наречен Фокс, на картата на Минесота — припомни си Плато. — Почти на изток оттук.

Тролът закима енергично с глава и косата му се разпиля.

— Точно така! Това е мястото.

— Как стигнахте дотук? — попита Блейд.

— Какво искаш да кажеш? — попита тролът.

— На коне, някакви механични средства, на крака или как?

— Пеша. Какво е това механични средства? — тролът изглеждаше объркан.

— Защо ни нападнахте?

Тролът замалко щеше да се изсмее, но се сдържа навреме. Очите му спряха на искрящия „Боуи“ и той прегълътна.

— Искахме да вземем колкото се може повече жени.

— Защо?

— Никога не ни достигат.

— Не ви достигат жени? — сега озадаченият беше Блейд. — Защо?

— Те винаги умират при нас. Предполагам, че не могат да издържат.

— Но защо дойдохте тук? Необходими са много усилия, за да се изкачат стените ни. Трябва да сте имали представа колко сме тук и, че сме въоръжени. Защо поехте риска? Няма ли вече жени, останали при вас?

— В нашия район няма — отговори тролът. — Вече сме нахлували навсякъде, където знаехме, че има.

— Как разбрахте за нас? — поиска да знае Блейд.

— О, преди много, много време, един от нас хванал една от вашите жени.

Блейд натисна още малко с ножа.

— Лъжеш. Никоя от жените ни не е била отвлечана от троли. Иначе щях да зная.

— Казвам истината, човече! Казвам истината.

— Кога казваш, че тази жена е била отвлечена? — намеси се Плато с нараснал интерес.

— Нека да помисля... — тролът захапа нервно долната си устна, наблюдавайки боуито. — Беше преди известно време. Шест? Не! Преди седем сезона.

— Сезона? Искаш да кажеш години? — попита Блейд.

— Да. Сезони. Години. За нас те са едно и също.

Хикък забеляза Плато да побледнява и коленете му да се подгъват, след което се съвзе.

— Тази жена... — проговори с мъка той, — имаше ли име?

— Да. Името й е Надин.

Хикък бързо обгърна със здравата си ръка кръста на Плато, за да не позволи на Водача да се строполи. Плато наведе глава и простена.

— Какво му стана? — попита загрижено Рики-Тики-Тави.

— Не помниш ли? — попита един новодошъл. — Надин е жена му.

В блока влезе Джошуа. Приближи се до Плато и го пое от Хикък.

— Аз ще се погрижа за него — погледът му се спря върху ножа „Боуи“, който Блейд държеше. — Това необходимо ли е?

— Не се меси — посъветва го Блейд.

— Той може и да е наш враг — настоя Джошуа, — но все пак е дете на Твореца, каквото сме и ние.

— Джошуа! — Плато изненада всички присъстващи. Изправи се с цял ръст и се освободи от прегръдката на Джошуа. — Млъкни!

— Ако не го бях чул със собствените си уши — подметна иронично Хикък, — нямаше да го повярвам!

— Надин все още ли е жива? — попита Плато с молба в гласа си.

— Трябва да ми кажеш.

— Аха. Жива е. Което е изненадващо, ако се замислиш.

— Това пък защо? — натисна Блейд.

— Както ви казах по-рано — припомни му тролът, — те обикновено не изтрайват много при нас.

— Защо? — ръцете на Плато трепереха.

Тролът понечи да отговори, но очевидно размисли.

— Отговори му — каза Блейд, увеличавайки натиска на ножа.

— Продължавай! Направи го! — втренчи се тролът в Блейд, — но аз няма да кажа нищо за жените. Ако го направя, със сигурност ще ме убиеш.

Блейд се изправи бавно и върна ножа в канията.

— Рики, заведи госта в блок „В“. Нека Лечителите превържат ухото му.

— Или това, което е останало от него — усмихна се Хикък самодоволно.

Рики изправи трола на крака.

— Чу какво каза човекът — с бързо движение на китките си той сряза въжето около краката на трола. — Шавай! Едно погрешно движение и няма да можеш да мислиш за отрязаното си ухо. Няма да имаш глава, за да го направиш — Рики бутна трола към вратата.

— Дръж се по-внимателно с него — настоя Джошуа.

Рики се спря за момент до Хикък.

— Почти забравих. Искам да знаеш, че не наруших заповедта ти да пазя Плато през нощта. Дойдоха двама други Войни и ги оставих с него, докато аз тръгнах след теб. Плато не беше в опасност, а знаех, че ще бъда по-полезен, където битката е най-ожесточена.

— Да си ме чул да се оплаквам? — усмихна се Хикък. — Ако не беше се появил, щеше да се наложи да загубя един куршум за онзи мръсник.

— Онзи мръсник — прекъсна го Джошуа, — беше син на Всевишния, като всички нас.

Рики и тролът излязоха.

— Бих искал да отида с тях — каза Джошуа на Блейд. — Може би ще успея да накарам този трол да проговори. Може да получа някоя ценна информация за вас.

Блейд кимна и Джошуа излезе.

— И така, каква ще е следващата ни стъпка? — попита Хикък.

Блейд гладеше брадичката си.

— Тези осем жени са в голяма опасност. Не зная какво правят с тях тролите, но каквото и да е, няма да е нещо приятно. Налага се да ги последваме, колкото се може по-скоро. Ако е необходимо, ще извървим целия път до Фокс.

— Ще ви бъде трудно да ги настигнете пеша — каза Плато. — Съветвам ви да вземете няколко от конете.

— Не!

— Не?

— Ще вземем ACC3-то — заяви Блейд.

Плато поклати глава.

— Категорично съм против. Автомобилът е твърде важен за нас. Той е единственото ни средство да стигнем до Градовете Близнаци.

— Дадено — отстъпи Блейд. — Но ти току-що каза, че няма да успеем да ги настигнем пеша. Не и с преднината, която имат. Ако използваме коне, колко от тях мислиш, че ще се върнат? Какво ще кажеш и за проклетите мутанти и всичко останало навън. Ще имаме късмет, ако дори и само един от тях оцелее.

— Все пак не мога да намеря достатъчно основателен аргумент, за да използвате ACC3-то — заяви Плато.

— А какво мислиш за този? — продължи Блейд. — Каза, че до Градовете Близнаци има, как беше, стотици мили. Чудесна експедиция, като си помислиш, че нямаме никакъв опит с транспорта. Колко е далече до този Фокс?

— Трябва да погледна в картата — отвърна Плато, предугаждайки докъде ще ги заведе този разговор, — но ако не ме лъже паметта, около четиридесет или петдесет мили.

— Видя ли — усмихна се Блейд. — Приеми това пътуване до Фокс като репетиция. То ще ни подготви за по-дългото пътешествие до Градовете Близнаци. Ще получим по-добра възможност да стигнем до Фокс и да се върнем. И ако това не е достатъчно — вложи лична нотка в аргументите си — помисли за Джени и Надин, и останалите. Всяка минута, която губим в спорове, е минута, която ги доближава до смъртта. Слушай, да подгответим ACC3-то и да тръгваме, колкото се може по-скоро.

Веждите на Плато се свъсиха, докато обмисляше казаното. Накрая кимна в съгласие.

— Това противоречи на здравия разум, но ще го направим. Мога да подготвя транспортното средство за кратко време.

— Да отидем при него — Блейд постави лявата си ръка върху слабите рамене на Плато и излязоха навън.

Хикък се бе ухилил до ушите.

— Какво е толкова смешно? — попита Джероунимо.

— Видя ли израза върху лицето на онзи трол, когато Блейд завря ножа си в боклуците му?

— Неописуем ужас — разкикоти се Джероунимо.

Хикък въздъхна щастливо.

— Много ми харесва, когато това голямо приятелче се развилнее!

9.

— Ако изостанете — заяви сърдито огромният, брадат трол, — ще умрете — той направи знак на спъналите се жени да се изправят.

Джени помогна на Мери да стане на крака.

— Трябва да бъдеш по-внимателна — предупреди я Джени. — Тези приятели ще ни убият, без да се замислят и при най-малкия повод.

— Съжалявам — кимна Мери. — Много съм уморена.

— Всички сме така — съгласи се Джени.

— Спрете да дрънкате! — изкомандва един от тролите. — Мърдайте!

Жените се подчиниха мълчаливо и Джени тръгна напред. Тролите ги бяха навързали на дълго въже, с клуп около врата на всяка една от тях. Най-едрият трол, този с брадата и явен предводител в това нападение, държеше единия край на въжето с мускулестата си лява ръка. В дясната носеше мачете, а около кръста — патрондаш и револвер. Осем други троли вървяха с него — по четирима от всяка страна, охранявайки веригата от навързани жени. Следваха ги още седем троли, като се оглеждаха постоянно назад за евентуални преследвачи.

Краката на Джени я боляха. От колко време вече вървяха? Тя прецени, че наближава късния следобед на деня след похищението им. Всичките осем жени бяха съвсем отпаднали. Бяха вървели през цялата нощ и целия ден. Тролите се придвижваха предпазливо, очаквайки Семейството незабавно да си отмъсти. Водачът им явно изглеждаше разочарован от това, че не бяха преследвани. Джени трябваше да признае собственото си разочарование. Къде бяха спасителите им? Защо все още никой не се е появил? Ако Войните бяха тръгнали по следата веднага след нападението над Дома, то трябваше досега да са настигнали тролите. Къде бяха те?

— Не можем ли да спрем? — пошепна Мери. — Не мисля, че ще мога още дълго да продължа.

Джени погледна през рамото си. Мери, млада Земеделка, беше зад нея. Следваха Дефъдил, Сефайъ, Анжела, Ли, Урса и Джоун. Джени забеляза, че всички жени са сравнително млади, на около двадесет или тридесет години. Каква беше причината? Като че ли можеше да отгатне.

В края на въжето Джоун залитна и се просна на ръце и крака. Всички жени спряха.

— Ставай, кучко! — Един от тролите сграбчи дългата ѝ коса и я изправи рязко на крака.

Джени се разтревожи. Джоун беше тайното им оръжие, маскираният им рицар. Семейството беше защитавано от четири триади Войни и всяка една се състоеше от трима бойци. Един от дванадесетте бойци, само един, беше жена. През последните години само една-единствена жена беше изявила желание да стане Войн. На Кръщението си преди десет години тази жена беше избрала името на героиня, за която беше чела в библиотеката на Семейството. Джоун от Арк^[1], легендарната жена войн.

Тролът продължаваше да стиска косата на Джоун. На челото ѝ личеше широка резка, лявата ѝ вежда беше подута, а окото — подпухнало. Без да обръща внимание на раните и пренебрегвайки болката, тя замахна неочеквано с десния си лакът назад и нагоре, нанасяйки удар в носа на трола. Счупи го и от ноздрите рука кръв.

Тролът пусна Джоун, виейки от болка и ярост.

— Кучка! Проклета кучка! — Носеше метална тояга — парче стомана, дълго няколко фута^[2]. — Ще те убия — той вдигна тоягата над главата си.

Дочу се звук от зареждане на оръжие.

Всички очи се обърнаха към огромния като планина трол — водачът. Беше насочил револвера си към трола със смазания нос.

— Няма да я убиеш, нали Бак? Не, след като знаеш какво ще е добре за теб?

Бак се поколеба, изгарящ от желание да размаже лицето на Джоун, но се боеше от последствията.

— Нали видя какво направи тя? Тя ми счупи носа, Сексън. Нали може да я убия? Моля те!

Гигантът Сексън поклати глава.

— Имам други планове за нея. За всички тях.

— Но кучката счупи носа ми! — протестира Бак невъздържано.

— Точно така — съгласи се Сексън и започна да се смее.

Останалите троли също се присъединиха във веселието му.

— Прецакан от жена — каза един от тях, хилейки се.

— Може би следващия път ще си избере някоя от неговия калибрър — подметна саркастично друг.

Уязвен, Бак свали тоягата и погледна свирепо Джоун.

— Сексън! — Джени погледна към колоса. — Имаме нужда от почивка. Не можеш ли да отделиш малко време?

Сексън поглади замислено рунтавата си брада.

— Предполагам, че можем да си го позволим. След нас май няма никой. Това ме изненадва.

„Мен също“, съгласи се на ум с него Джени.

Движеха се през поле, обрасло с храсталаци и изобилни бурени. На около миля пред тях се виждаше гора. Сънцето сипеше жар, жегата, почти невероятна за юни, ги измъчваше. Небето беше оцветено в сиво.

Ядрените взрывове в световен машаб бяха вдигнали огромни количества прах и стрити отломки в атмосферата, небето беше почерняло, намалявайки количеството слънчеви лъчи, достигащи земята. След войната планетата беше активизирана значително вулканичната дейност и много от вулканите продължаваха да действат. Документите показваха, че в течение на повече от пет години този облак буквально задръствал небето, преди да започне да се сляга и разпръска. Цветът на небето се променил постепенно от тъмно до светло сив и накрая, в някои райони, до оттенък на синьо. След около десет години по-голямата част от облака се бе разнесла. Въпреки това, драматично увеличилите се вулканични изригвания продължаваха да изхвърлят пепел и прах в атмосферата и поне два пъти в годината небето над Дома се променяше в по-тъмно сиво, когато въздухът се изпълваше с вулканични отпадъци. Това явление рядко се задържаше за повече от шест часа, докато бъде отнесено от вятъра. Плато предвиждаше, че изригванията ще спрат след най-много петдесет години.

Ограниченият достъп на слънчева светлина до земята беше понижил температурата ѝ. Сезоните за развитие на растенията бяха изчезнали или драстично се бяха скъсили. Само най-издръжливите

култури и растителност бяха устояли. Един век по-късно, тези сезони бяха достигнали предвоенната си продължителност в много райони, въпреки че абсолютните климатични стойности се бяха повишили. Летата бяха много по-горещи, а зимите — смразяващо студени.

— Сядайте, където сте — заповяда Сексън. — Починете малко.

Жените бяха разделени една от друга с около два метра въже, което им даваше възможност да сядат, без да си пречат. Те образуваха малък кръг, седнали рамо до рамо, така че можеха да си шепнат, без да бъдат чути.

— Как се чувстваш? — Джени попита Джоун веднага след като седнаха в тревата.

— Не ме бива — призна Джоун намръщено. — Спях в блок „Б“, когато дочух шумотевицата и изтичах навън. Някой ме цапардоса, преди да разбера какво става. Главата ми се пръска — тя изчетка малко прах от избелелите си кафяви панталони и зелена блуза, кърпени на повече от дузина места.

— Има ли някоя друга ранена? — попита Джени.

Останалите поклатиха отрицателно глави.

— Къде са Войните? — Ли, една от Тъкачките на Семейството, прокара пръсти през разрошената си черна коса.

— Това и аз бих желала да знам — отбеляза брюнетката Сефайъ.

— Мислех, че досега ще успеят да ни настигнат — промълви Джени.

— Какво ви става, куклички? — ядоса се Джоун.

— Какво искаш да кажеш? — попита Дефъдил.

— Смятате, че Войните ще зарежат всичко и ще хукнат след тези клоуни две секунди след като Домът е бил нападнат? Помислете! Трябва да се защити района, да се превържат ранените и да се изготвят планове — Джени погледна към групата троли, които разговаряха помежду си и се смееха. — Тези копелета ще платят за това, което направиха.

— Какво мислиш, че ще направят Войните? — попита Ли.

— Ще изпратят една от триадите след нас — увери ги Джоун.

— Само една? — учуди се Урса.

— Мислиш, че ще изпратят всички Воини и ще оставят Семейството беззащитно? Не, само една триада. Вероятно Алфа.

— Може да бъде всяка друга — оспори Джени.

Джоун се усмихна.

— Дръж се сериозно. Блейд няма да иска нещо да се случи на изгората му.

— Коя ли може да е тя? — изкиска се Дефъдил.

— Това няма никакво значение — възрази рязко Джени.

— Ако действително мислиш така — усмихна се самодоволно Джоун, — то не познаваш Блейд така добре, както го познавам аз. Той ще те последва до края на света. Имаш думата ми. Блейд, Хикък и Джероунимо ще тръгнат по следите ни, ако вече не са го направили.

— Не сте ли ти и Хикък гаджета? — попита я Ли.

— Ние сме само добри приятели — защити се Джоун.

— Тогава защо се изчервяваш? — настоя Ли.

— Кога ще ни настигне Алфа? — поискава да знае Урса.

Джоун повдигна рамене.

— Не може да се каже. Съмнявам се, че ще използват коне. Пеша ще им отнеме ден или два.

— А ако вземат ACCЗ-то? — намеси се Анжела, тиха жена с големи очи.

— Нямам никаква представа — призна Джоун.

— Как мислиш, защо носят тези мечи роби? — попита Ли, загледана в похитителите им.

— Не мога да разбера — каза Джоун. — Само идиот може да носи такава роба в тази горещина.

— Какво ще правят с нас? — попита изплашено Дефъдил.

— Не мисли за това посъветва я Джоун.

— Не се ли страхуваш?

Джоун стисна настърчително дясното рамо на Дефъдил.

— Това ми напомня за една история, която съм чувала отдавна за няколко членове на Семейството, които решили да изкачат голямата канара...

— Къде е била тази канара? — прекъсна я Дефъдил, слаба брюнетка, една от Художничките на Семейството.

— Почакай да свърша — каза Джоун. — Катерили се по тази канара, когато един от тях се подхълъзнал и паднал. Докато летял надолу покрай тях го чули да си приказва.

— Какво казвал? — прекъсна я Ли.

— Всеки път, когато минавал покрай някого, го чували да казва... — Джоун направи пауза, за да подсили ефекта. — Дотук добре...

Джени забеляза, че Сексън ги наблюдава.

— Мисля, че почивката ни е към края си. Джоун, трябва да внимаваш. Не трябва да се делим. Не губете надежда. Помощта скоро ще пристигне.

— Големият идва предупреди Дефъдил.

Сексън се приближи бавно до тях.

— Ставайте! Тръгваме — той се приближи до Джени. — Харесвам блондинки. Дръж се добре и аз ще те поискам след изпитанието.

— Изпитание? — поискава Джени да й обясни.

— Ще видиш — Сексън се върна обратно при останалите троли.

— Знаете ли започна Ли с надежда в гласа, мисля, че нямат намерение да ни наранят.

— Е, не, няма да ни убият — озъби се Джоун. — Не е много забавно да изнасилиш мъртво тяло.

Изправиха се бавно на крака.

— Мускулите ме болят — оплака се Ли.

Тролите заеха първоначалните си места, а Сексън хвана края на въжето.

— Ще ни дадете ли малко вода? — помоли Джени.

— Пред нас има нещо като поток — обясни Сексън. — Когато стигнем, ще пием всички.

Джоун беше дочула разговора.

— Ако отпред има поток — каза тя, — защо не скочите в него? Повече от едно къпане в годината няма да ви навреди.

Очите на Сексън се присвиха.

— Всички знаят, че къпането е вредно. Прави те слаб — той повиши гласа си, така че всички троли да го чуят: — Тази наистина обича да използва устата си, нали?

— И какво от това? — Джоун не позволяваше да бъде лесно уплашена.

— Щом ти харесва толкова много каза Сексън, ще получиш тази възможност. В кошарата.

— Кошарата? Какво е това?

— Място, където ще можеш да дрънкаш, каквото си искаш, кучко.

Тролите се разкикотиха.

— А сега си размърдайте задниците! — изрева Сексън. — Иначе, мислете му!

„Господин Доброто момче беше дотук“ помисли Джени и погледна тъжно през лявото си рамо.

Къде се губеше Блейд?

---

[1] Жана д'Арк — бел.пр. ↑

[2] 1 фут е около 31 см — бел.пр. ↑

10.

Плато беше уморен.

С помощта на някои от членовете на Семейството беше натоварил всички провизии, храни, боеприпаси и лекарства за триадата Алфа в АССЗ-то. В предната част на превозното средство имаше две анатомични седалки, едната — за шофьора, а втората — за пътник. Между седалките беше разположен пулта за управление. По цялата ширина на автомобила зад предните седалки имаше още една, а зад нея — широко пространство за багаж. Две резервни гуми и инструменти бяха поставени в специална ниша под багажника.

Плато отиде до АССЗ-то, което искреще под следобедното слънце и отвори вратата на шофьора. В средата под арматурното табло висеше червен лост. Плато го хвана и премести вдясно. В Ръководството за експлоатация се обясняваше, че лостът активизира системата на слънчевите колектори, ако все още можеше да работи.

— Нещо да ни кажеш за тази механична твар, старовремецо? — попита някой зад него.

Плато се обърна назад.

Хикък, Блейд и Джероунимо бяха напълно въоръжени и готови за тръгване. Блейд гледаше Хикък с лош поглед.

— До един час ще зная повече — усмихна се Плато. — В Ръководството пише, че за зареждане със слънчева енергия са му необходими шестдесет минути за постигане на максимален коефициент на полезно действие. Всяка сутрин, един час преди да тръгнете, ще трябва да премествате червения лост под арматурното табло в дясно положение.

— Ясно! — каза Хикък. — Но имам един въпрос.

— И той е? — свали Плато стъклото на прозореца до мястото на шофьора.

— Какво, по дяволите, е „арматурно табло“?

— Не си ли чел книгите в библиотеката, описващи начините на транспорт? — попита Плато.

— Да — вдигна рамене Хикък, — но в повечето случаи само разглеждах снимките на леките коли и камионите, по-точно на спортните коли. Представяш ли си да пътуваш с повече от сто мили^[1] в час? Въпреки това никога не съм се интересувал от механичната страна на въпроса.

— Може само да се каже, че имаш още много да учиш. Не само ти, а всички вие. Вземете с вас Ръководството за експлоатация и го четете, докато пътувате. Аз вече поставих необходимите добавки в двигателя. Бяха подредени в кашони в камерата, където ACC3-то е престояло всичките тези години.

— Добавки? — повтори Блейд.

— Да! Двигателят на ACC3-то е уникатен, различен от всички други в света по време на Третата световна война. Описан е като самосмазващ се, но в действителност преди да се пусне в експлоатация, трябва да му се налее малко количество смазка.

— Наистина ли мислиш, че ACC3-то ще заработи? — изрази недоверието си Джероунимо. — След всичкото това време?

— Честно казано, не зная — въздъхна Плато и се облегна на автомобила. — Родоначалникът бил уверен, че ще може. Похарчил е значителна част от състоянието си, за да го създаде.

— Какво е това? — приведе се навътре Хикък и вдигна една жълта тенекиена кутия от пода, близо до краката на Плато.

— Това е една от добавките — обясни Плато.

Хикък подуши дупката, която Плато беше пробил отгоре на металната кутия.

— Мирише ужасно — сбърчи носа си той. — Радвам се, че не пием този боклук.

— ACC3-то пие този боклук — разсмя се Плато. — По една кутия на всеки петдесет хиляди мили. Ще трябва да записваме километрите по одометъра^[2].

— Какво, по дяволите, е „одометър“? — попита Хикък.

Плато въздъхна.

— Блейд! — извика неочеквано някаква жена с пронизителен глас, в който се долавяше настойчивост.

Мъжете се обрънаха по посока на гласа.

Към тях тичаше Найтингейл с развиваща се кафява коса.

— Какво има? — попита Блейд, като хукна да я посрещне.

Найтингейл се преви, останала без дъх.

— Тролът... — успя да промълви, преди да започне да хрипти.

Плато постави лявата си ръка на рамото ѝ.

— Почини си. Дишай бавно.

Найтингейл се бореше да поеме дъх. Беше претичала двестате метра от блок „В“ с най-голямата скорост, която можеха да постигнат краката ѝ.

— Какво има? — Блейд я попита повторно.

— Тролът избяга! — възкликна тя най-накрая.

— Какво? — сграбчи ръката ѝ Блейд. — Как? Къде отиде?

— Почиствахме — обясни тя — и превързвахме раните му, когато Рики помоли Джошуа да го наглежда, докато излезе за малко навън, а Джошуа реши да развърже въжето като каза, че кръвообращението му ще спре. Аз се противопоставих, но това не помогна. Джошуа освободи ръцете на трола и преди да успеем да направим нещо, тролът, твърде бърз за нас, вдигна стол, удари Джошуа по главата и го просна на земята. Една от другите Лечителки изпища и Рики дотича, но тролът го повали, докато влизаше през вратата и взе сабята му. Тръгна насам. Не го ли видяхте? — Тя отново остана без дъх.

— Притичал е зад блок „Д“ — заключи Хикък, — за да остави сградата между себе си и нас.

— Отправил се е към източната стена — разсъди Джероунимо.

— Хвани го — заповяда Блейд, поглеждайки към Джероунимо.

— Ти си най-бързият. Освен това, Хикък и аз не сме във форма за надбягване.

Джероунимо се завъртя на пети, без да каже дума и хукна да догони беглеца. Извади браунинга си, опитвайки се да поддържа постоянна скорост. Нямаше смисъл да се изморява прекалено бързо. Имаше да преодолява доста голямо разстояние, а тролът бе взел преднина. Колко ли напред беше?

Писък откъм колибите разцепи горещия въздух. Сега вече знаеше. Джероунимо ускори крачка, опасявайки се от най-лошото. Поне стражът върху стената да беше забелязал бягащия трол! Щеше да подаде сигнала за тревога, надувайки рога, и да предупреди цялото Семейство за опасността.

Някой хлипаше наблизо.

Джероунимо достигна първата редица колиби и видя жена, паднала на коленете си над проснат на земята със залени от кръв гърди мъж. Тя погледна към приближаващия се Джероунимо и посочи право към изток.

— Отиде натам! — извика жената с пълни със сълзи очи. — Посече Джефърсън! Посече го лошо!

Около нея вече се събираха други хора.

— Извикайте Лечителите! — нареди Джероунимо, докато преминаваше покрай тях. Не можеше да направи повече за Джефърсън; по-важно беше да не позволи на трола да избяга. Ако не успееше, тролът със сигурност щеше да стигне до Фокс и предупреди останалите, че към тях е тръгнала спасителна команда. Джероунимо се намръщи. Не можеше да допусне това да се случи!

В близките дървета пееха птици. Вятърът носеше пеперуди.

Джероунимо не обърна внимание на заобикалящата го красота, докато пресичаше царевичната нива. Острите листа драскаха ръцете му. Пренебрегна режещата болка и се съсредоточи върху тялото си, тласкайки го все по-напред. Мускулите на краката му започнаха да изтръпват.

Нива след нива оставаха след него.

Джероунимо се учуди на лекотата, с която напредваше по местността, сравнявайки я с бавното си придвижване предишната нощ, когато не беше сигулен какво е.

Зашитният ров се приближаваше все повече.

Ако си спомняше добре, оставаха му само още една нива, група дървета, разчистено пространство и защитния ров.

От трола все още нямаше следа. Как смяташе да мине през стената? Дали тролите не бяха скрили още въжета и куки за захващане някъде около рова?

Джероунимо достигна до дърветата. Краката му като ли сами го отнесоха зад два ствOLA, където спря и огледа рова за някакъв признак от трола.

Едно неволно движение на главата спаси живота му.

Поглеждайки надясно, долови с периферното си зрение искренето от острието на катаната, фучаща към врата му. Той се изви и вдигна инстинктивно браунинга нагоре, хванал ръкохватката с лявата си ръка и цевта с дясната, блокирайки пътя на катаната. Звънът от

срещата на метал с метал му се стори толкова силен, че сякаш се отрази в стената и изпълни разчистеното пространство пред нея.

Тролът продължаваше да налита. Замахваше с катаната и нанасяше удар след удар, не позволявайки на Джероунимо да използва браунинга си.

Джероунимо отстъпваше заднешком, очаквайки шанса си и благодареше на Бога, че тролът не беше изкусен в Тегнър.

Кърт Карпентър беше съхранил почти петстотин хиляди тома в блок „Д“ и книгите бяха събиирани с намерението да помогнат на Семейството да преодолее възможните трудности, с които би се сблъскало. Книги за начините на оцеляване, лов и риболов, металообработване, природно лечение. Изобилстваха и книги с практически указания. Беше осигурил две дузини от тях с начини на ръкопашен бой, написани от мъж на име Брус Тегнър. Всяка от книгите съдържаше кратки описания, схеми и инструкции за постепенно овладяване на техниките, допълнени с подробни снимки на всяко движение и поза. Библиотеката съдържаше книги на Тегнър по джудо, джиуджитсу, карате, айкидо, джукадо, кунгфу, савате и безброй други стилове на бойното изкуство. Книгите на Тегнър бяха източници за обучение на Семейството в бойни изкуства. Накрая тренировките станаха известни като Тегнърови тренировки или просто Тегнър. Старейшините си бяха поделили задълженията по обучението на по-младите членове на Семейството по време на училищните им години. Един от Старейшините, бивш Войн, водеше уроците по изкуството на Тегнър. Рики-Тики-Тави беше звезда сред учениците му.

Джероунимо благодари мълчаливо на Великия дух, че този трол не беше Рики-Тики-Тави.

Тролът се опитваше несръчно да провре катаната покрай браунинга, да прониже и изкорми Джероунимо.

Джероунимо продължаваше собствената си игра. Вече забелязваше признания на умора у трола и разбра, че е въпрос на време, преди да успее да приведе браунинга си в действие. Но какво трябваше да направи? Да надупчи този смрадливец или да го заведе жив при Блейд?

Решението беше измъкнато от ръцете му.

Спъна се.

Десният му крак срещна голям камък и той падна тежко назад. Дясната ръка изпусна браунинга и револверът отхвръкна на една страна.

Тролът видя възможността за себе си, нададе триумфален вик и скочи към него, вдигнал високо катаната за последен удар.

Джероунимо се изви и избягна блестящото острие.

Тролът не беше преценил силата на скока и залитна.

Джероунимо скочи на крака с томахавки в ръце.

— Ще те накълцам на парчета! — изперчи се тролът.

— Хвърли катаната — предупреди го Джероунимо — и ще живееш.

— Да ти го начукам! — изрева тролът, насочвайки острието към главата на Джероунимо.

Джероунимо се наведе и плъзвайки се под замаха на катаната заби дясната си томахавка в челото на трола.

Тролът се вдърви, премигна веднъж, гърлото му заклокочи и той падна.

— Ето я! — извика някой и Рики-Тики-Тави изскочи от дърветата и взе любимата си катана.

— Доволен съм, че успя да я намериш — каза Джероунимо небрежно. — Аз съм добре, благодаря. Загрижеността ти ме радва.

Рики държеше блестящата сабя, изправена между ръцете си и очите му я оглеждаха внимателно за повреди.

— Надявам се, че сабята ти е здрава — подметна саркастично Джероунимо.

Рики прокара бавно лявата си ръка по цялата дължина на искрящото острие.

— Никой, ама никой — заяви той, лишен от чувство за хumor, — не може да ми отнеме катаната. Никога.

Джероунимо наблюдаваше стичащата се от главата на трола кръв.

— Много е късно да му го казваш — замълча и добави, като че ли току-що му е хрумнало: — Познавам един приятел, който казва същото за колтовете си и още един, който вечер ляга да спи с ножовете „Боуи“ до себе си.

— А ти? — присмя се Рики. — Какво ще кажеш за себе си?

Джероунимо погледна томахавката в ръката си.

— Разбирам, какво искаш да кажеш — призна той.
— Това е природата на Воина!

---

[1] 1 миля — приблизително 1600 метра — бел.пр. ↑

[2] Бояч на изминатите километри — бел.пр. ↑

11.

Плато се отдръпна назад, оглеждайки ACC3-то: беше проверил двигателя, беше затворил и заключил капака му. Качи се на покрива, за да огледа слънчевите колектори. Пълзя отдолу, за да провери специалните акумулатори и накрая се увери, че индикаторът на арматурното табло показва, че те са напълно заредени.

Блейд, Хикък и Джероунимо стояха до машината. Цялото Семейство се беше събрало около нея в очакване на великия момент — пускането му в действие.

— Трябва да ви предупредя — каза Плато на триадата Алфа, — че направих най-доброто, което мога, но то може да се окаже недостатъчно.

— Какво искаш да кажеш? — попита Блейд.

— Независимо от часовете, които съм прекарал в библиотеката в проучване на различните начини за превоз, това е първото транспортно средство, с което се сблъсквам на живо. Изучих ръководството, подготвяйки се за този ден, прочетох цялата налична литература за автомобилите. Само че... — той замълча и захапа замислено долната си устна.

— Какво има, Плато? — подкани го почтително Джероунимо.

— Само че не мога да ви гарантирам, че ACC3-то ще работи, както трябва — Плато се плесна смутено по бедрото с дясната ръка. — Въпреки всичкия този труд, в основни линии това превозно средство ми е чуждо. Колкото и да четеш, то е само бледо подобие на практическия опит, който не може да бъде заместен с абсолютно нищо. Още повече, че усилията ми са били напразни, защото ACC3-то не прилича на никое моторно средство, използвано преди Големия взрив.

— И така, това което казваш — каза Хикък, разсъждавайки над думите на Плато — е, че това чудо може да се счупи наслед път и ние да се окажем безпомощни, заобиколени от мутанти и само Великият дух знае от какво друго още.

— Вярвам, че сте схванали същността на това, което ви казах — призна Плато.

— Бих искал да не съм — измърмори Хикък. — Чудният свят на техниката беше дотук.

Към тях се приближи Джошуа с дебело превързано рамо.

— Готови ли сте? — попита той.

Плато забеляза, че Войните не обърнаха внимание на Джошуа.

— Всички сме готови — заяви той и извади ключовете. — Кой желае да опита пръв?

Хикък грабна ключовете, преди останалите да успеят да се помръднат.

— Сигурен ли си, че ще се справиш? — попита го Плато. — Трябва да бъдеш много предпазлив. Не можем да си позволим да го повредим.

— Все още ми остава едно здраво крило — отговори Хикък ухилен.

— Все пак, сигурен ли си? — настоя Плато.

— Фасулска работа — увери ги Хикък. Отвори вратата, покачи се в седалката на шофьора и затвори вратата.

— Настъпи моментът на истината — заяви Плато тържествено.

— Никога не съм очаквал да доживея времето, когато ще се возим в захранван от слънцето автомобил.

— Надявам се да е така — добави Блейд. — Давай, когато си готов — обърна се той към Хикък.

Хикък се взираше в арматурното табло с набръчкано чело.

— Стори ми се, че го нарече фасулска работа — напомни му Плато.

— Точно така е — защити се Хикък.

— Тогава какъв е проблемът? — попита Джероунимо.

— Как се пали тая твар? — Хикък се пресегна и докосна малък отдушник с колебливо и несигурно движение.

— Вкарваш този ключ в контакта — упъти го Плато — и след това завърташ ключа.

— Това е добре да се знае — светнаха нещастно очите на Хикък, — но какво, да го вземат мътните, е „контакт“?

Плато подтисна желанието си да се изсмее и показа на Хикък контакта на запалването. Хикък вкара ключа в процепа и спря. Всички

от Семейството се напрегнаха в очакване.

— Нищо не става, партньори — заяви Хикък и завъртя ключа.

Бяха се подготвили предварително да чутят силен шум, тъй като бяха чели, че двигателите вдигат такъв, и въпреки това се стреснаха и изненадаха, когато моторът изрева, направи няколко оборота, изкиха и затихна.

— Угасна! — простена Хикък. — Сбърках нещо!

— Не ми се вярва — ободри го Плато. — Опитай пак.

— Сигурен ли си? — попита Хикък с подозрение в гласа.

— Появрай ми! Още един път!

Хикък пое дълбоко дъх, затвори очи и завъртя ключа отново.

ACC3-то с рев се върна към живот. Двигателят работи в продължение на минута на празни обороти, докато внезапно спря.

— По дяволите! — изруга Блейд.

— Още веднъж! — заповяда Плато и Хикък се подчини.

ACC3-то се разтресе, когато двигателят се включи и заработи. Колкото повече работеше, толкова по-тих ставаше. Съвсем скоро след това металният тътен се смени с приглушен мъркане.

— Стана! — извика Блейд.

— Яхууу! — долетя откъм Хикък.

Семейството избухна в див възторг.

— Слава на Великия дух! — Джошуа докосна кръста, висящ на врата му.

— Работи — промълви Плато на себе си. — Наистина работи — почти не вярваше на очите си. Мечтите на Родоначалника се бяха превърнали в действителност, бяха дали плодове. ACC3-то — уникалният, изключителният прототип на цяло поколение превозни средства, които светът никога нямаше да види, работеше.

— Как да накарам това нещо да се движи? — поискава да знае Хикък.

— Натисни надолу и назад онзи лост — посочи Плато към механизма за превключване на скоростите. — Следи малкия уред над кормилната колонка точно пред тебе. Малката стрелка трябва да спре на буквата „Е“.

Хикък темпераментно премести лоста, както беше инструктиран.

— После?

— Виждаш ли двета педала на пода до десния си крак? — попита Плато.

Хикък погледна към пода.

— Аха, виждам ги.

— Добре. Според Ръководството за експлоатация, за да тръгнеш, трябва да натиснеш десния педал — започна Плато.

Хикък кимна, за да потвърди, че е разbral, вдигна десния си крак и настъпи със сила педала на газта.

Настъпи хаос.

ACC3-то се хвърли напред и само бързите крака и светкавичните рефлекси помогнаха на тези от Семейството, които стояха точно пред него, да отскочат встрани, преди да бъдат прегазени. Няколко от жените изпищяха, деца изкрештяха, няколко от тях извикаха по някая и друга нелюбезна дума след Хикък.

ACC3-то препускаше из двора.

Втрещената физиономия на Хикък се промуши през страничния прозорец на шофьора.

— Помощ! Как да спра тази проклета твар? — изрева той.

ACC3-то налетя на дълбок коловоз. Хикък подскочи от сътресението и удари главата си в тавана. Сви се от болка и съсредоточи усилията си в опит да насочи ACC3-то по права линия.

Блейд дотича до Плато.

— Как да го спре?

— Трябва само да махне крака си от десния педал и то ще намали скоростта — отвърна Плато.

— Вероятно е твърде уплашен, за да помисли за това — изтъкна Блейд. — И какво още?

— Левият педал — каза Плато бързо. — Трябва да натисне левия педал и ACC3-то ще спре.

— Блейд, виж! — извика Джероунимо предупредително.

Блейд се обърна.

ACC3-то се приближаваше бързо към огромно дърво.

— Хикък! — втурна се Блейд да тича. Рамо до рамо с него хукна и Джероунимо, а Джошуа се помъкна след тях.

Когато видя дървото, очите на Хикък се отвориха широко.

— Кой, по дяволите, постави това там? — изкрештя той, без да има някого предвид. Какво трябваше да направи? Никога преди не

беше карал автомобил. Как можеше да го спре? Да освободи десния педал? Но доколкото знаеше, това можеше да повреди ACC3-то. Защо тези неща бяха толкова сложни? Всички шофьори, без изключение на тези от предвоенното общество, трябва да са били гени.

Дървото се приближаваше застрашително.

Хикък се разгневи. Дръпна яростно волана със здравата си ръка и колата се хвърли надясно, разминавайки се в последния миг с дървото. Задържа волана, описвайки широк кръг и след това го освободи, насочвайки ACC3-то в права линия, доволен от постижението си. Тогава забеляза, че се движи направо към събраното на едно място Семейство.

— Махайте се от пътя, идиоти! — изрева той. — Махайте се от пътя!

Блейд и Джероунимо изникнаха до отворения прозорец.

— Натисни левия педал! — извика Блейд с ръце свити във фуния пред устата.

— Левият педал! — присъедини се и Джероунимо.

ACC3-то отплува напред и те изостанаха.

— Левият педал! — повтори Хикък на себе си. — Разбрах, партньоре — премести десния си крак и го стовари върху педала.

ACC3-то реагира, като че ли е налетяло на тухлена стена и спря на място.

По време на изнурителното шофиране Хикък беше държал дясната си ръка залепена за волана. Беше го стискал с всичката сила на напрегнатите си мускули. Единствено това го спаси, защото инерцията при внезапното спиране го повдигна от седалката и изстреля напред, забивайки тялото му в предното стъкло. Ръката изобщо не успя да пусне волана; смачканото му тяло се залюля обратно назад и се строполи в разкривена купчинка върху седалката.

Блейд и Джероунимо се оказаха най-близо до ACC3-то и видяха мокасините на Хикък да стърчат на нивото на прозореца.

— Мислиш ли, че той... — Джероунимо не успя да довърши.

Блейд дръпна и отвори вратата.

Главата на Хикък почиваше върху седалката под превитото на две тяло. Коленете и краката опираха в облегалката, а дясната ръка все още стискаше волана. Дишаше бързо и дълбоко.

— Добре ли си? — попита Блейд с опънато от тревога лице.

— Чудесно — измърмори Хикък. — Фасулска работа!

— Само едно нещо, партньоре — каза Хикък, прекъсвайки за момент веселието им.

— Какво? — Блейд се наведе над приятеля си.

— Когато тръгнем към Фокс... — Хикък пусна волана. Пръстите и китката го боляха непоносимо.

— Какво искаше да кажеш за тръгването? — настоя Блейд.

Хикък се взря умолително в очите на Блейд.

— Мислиш ли, че ще можеш да караш?

12.

— Ще избягам веднага след като се стъмни — прошепна Джоун на останалите, когато насядаха в кръг.

Тролите бяха разрешили още една почивка. Сексън беше обезпокоен, защото до потока оставаха още около три мили. Придвижването им се забави, когато един мутант — някогашна миеща мечка, пресече пътя им. За щастие я бяха забелязали първи и се скриха, докато съществото напусна района. Мутантът бе обикалял, ровейки под пънове и храсти в търсене на насекоми и гризачи.

Сега звярът си беше отишъл и Сексън позволи кратка почивка, докато предаде инструкциите си на останалите троли.

— Не говориш сериозно — противопостави се Ли.

— Ще останеш сама там? — разшириха се очите на Анжела, оглеждайки заобикалящата ги гора.

— Нямаш никакъв шанс — изрази мнението си Урса. — Не го прави.

— Не мога да пропусна тази възможност — настоя Джоун.

— Как възнамеряваш да го направиш? — попита Джени.

— Лесно — Джоун наблюдаваше тролите изпод вежди. — Вече съставих план. Обзалагам се, че когато стигнем в базата им, където и да е тя, ще ни държат под ключ. Тогава ще бъде много по-трудно да се избяга. Не знам защо, но тези чучела даже не си дадоха труд да ме претърсят. В задния си джоб имам нож. Ще бъде лесно да срежа въжето и да избягам. Ще се върна до Дома и ще доведа помощ.

— Не знам... — Джени не беше уверена в представилата се възможност.

— Наистина ли мислиш, че можеш да го направиш? — намеси се Дефъдил.

— Фасулска работа — усмихна се Джени.

— Къде ли сме чували този израз преди? — попита Ли.

— А казва, че й е само приятел — Сефайъ наблегна на последните думи и жените се разсмяха.

— Кое, по дяволите, е толкова смешно? — приближи се Сексън и ги погледна свирепо.

Никоя от тях не отговори.

— Не мога да ви разбера — каза Сексън.

— Защо? — попита Джени.

— Повечето жени досега да са рухнали — поясни Сексън. — Тролите са широко известни. Името ни всява страх в сърцата на мъже и жени. Когато нападнем град или лагер, хората обръщат гръб и ни дават всичко, което поискаме. Те са достатъчно благоразумни, за да не застават на пътя на тролите.

— Семейството не обърна гръб — напомни му Джоун гордо.

— Не — каза Сексън, поглеждайки я сърдито, — наистина не го направи. И не мога да разбера защо.

— Не е трудно да се разбере — заяви Джени.

— А!

— Никога досега не сме чували за вас — обясни Джени.

— Всички са чували за тролите — похвали се Сексън.

— Без нас — увери го Джени.

Сексън изглеждаше озадачен.

— Може да си права — съгласи се неохотно. — Казах на един от мъжете ви кои сме. Изненада ме, когато се опита да ни прати по дяволите — внезапно в главата му се породи някаква мисъл — Семейството ви има много пушки, нали?

Джоун погледна предупредително другите жени и почука устни с левия си показалец.

— Отговорете ми! — заповяда Сексън.

Жените мълчаха.

Сексън пристъпи към Анжела и обви мускулестата си ръка около тънкия ѝ врат.

— Отговори ми или ще го счупя като вейка.

— Наистина имаме пушки — потвърди бързо Джоун. — Не мога да кажа дали ще решиш, че са много или не.

— Колко? — ухили се Сексън злобно, докато Анжела се мъчеше да се откопчи от него.

— Никога не съм ги броила — погледна го яростно Джоун.

— Толкова много? — Сексън освободи Анжела, а в съзнанието му започна да се развива кълнът на някакво намерение. Бръкна под

гънките на мечата кожа и извади мачетето си.

„Къде ли го крие?“, учуди се Джени.

— Да вървим! — Сексън отново хвана края на въжето.

Джени забеляза двама от тролите да напускат групата и да тръгват на запад, в посоката, от която бяха дошли.

— Проверка за преследвачи? — попита тя Сексън.

— Много е странно — погледна Сексън към заминаващите троли.

— Кое?

— Все още никой да не ни преследва. Не е правдоподобно.

— Нервен ли си?

— Не. Предпазлив — погледна я той, обърна се и ги поведе през един гъст участък на гората.

— Ще имаш ли нещо против да поприказваме? — попита го Джени.

Сексън вдигна рамене.

— За мен е без значение. Но говори тихо.

— Защо се наричате троли? — опира Джени почвата.

— Винаги сме се наричали троли.

— Откъде сте получили името си?

— Не зная.

Джени се намръщи. Това нямаше да я доведе доникъде.

— Къде ни водите?

— Във Фокс.

— Какво е „Фокс“?

Реши да се прави на глупава, надявайки се, че следващият ѝ въпрос ще го предизвика.

— Защо вие тролите крадете жени?

Сексън се подсмехна.

— Какъв тъп въпрос! Как иначе ще намираме жените си?

— В нашето Семейство — поясни тя — мъжете молят жените да им станат съпруги. Жените се съгласяват с желание.

— А ако жената не иска мъжа? — поискава да знае Сексън.

— Тогава тя не се омъжва за него.

Сексън отново се изсмя.

— Изглежда много тъп начин за уреждане на нещата. Нашият е по-лесен.

— Вие просто вземате жените против волята им — възмути се Джени. — Вие ги малтретирате, плашите и насиливате. Това ли е начинът да се създават връзки?

— На нас ни върши работа.

Джени замълча, мислейки колко е безполезно да се спори с него.

Слънцето се снижаваше към хоризонта на запад и всеки път, когато пресичаха малки полянки, виждаха искрящото му кълбо.

— Какво правите с жените си? — Джени попита гиганта.

— Обичайното — отговори той навъсено.

„Успокой се“, подтисна Джени растягия си гняв.

— Какво е обичайно за вас? — притисна го тя.

— Жените ни перат, шият и се грижат за децата. Готовят за нас и ни обслужват през нощта. Или винаги, когато поискаме.

— Обслужват ви? — повтори Джени.

Сексън се изкикоти.

— Едно голямо момиче като теб трябва да знае какво искам да кажа.

— А ако жената не иска да ви обслужва?

— Накълцваме я на дребни парчета и я хвърляме за храна на Уулви.

— Уулви?

— Може и да ти се наложи да се срещнеш с него. Все пак, по-добре ще е да не го правиш.

— Защо?

— Защото — обърна се Сексън и й се ухили, — ако се срещнеш с Уулви, това ще бъде последната среща в живота ти.

Джени потрепери неволно и тялото й настръхна. Дали не се надигаше студен вятер? Или й действаха злобният пламък в очите на Сексън и ухилената му мутра?

„Блейд, къде си? — погледна през рамо, потискайки импулсивно надигащата се паника и желанието да побегне. — Бързай! Много бързай! Иначе ще имаш деца от друг.“

— Ускорете ход! — извика Сексън. — Искам да стигнем до потока, преди да се е стъмнило.

Навлязоха в един особено гъст участък от храсти и бяха принудени да навеждат, извиват и огъват телата си, за да могат да си пробият път през шубрака. Джени подскочи от болка, когато в левия ѝ

крак се заби трън. Махна от прасеца си закачилия я клон и се опита да върви по пътечката, която проправяше Сексън. Тя го виждаше съвсем ясно, както и двете жени след себе си, но останалите бяха скрити от растителността. Запита се как ли издържат сестрите ѝ, особено Анжела. Тя беше най-крехката от групата.

Гъстакът свърши и те се намериха пред поле с детелина.

Сексън погледна към слънцето.

— Ще стигнем до потока преди нощта, няма проблеми. Ще запалим огньове и ще тръгнем отново призори.

— Сексън! — извика един от тролите. — Сексън!

Сексън се обърна, когато Бак дотича при него.

Джени погледна жените и веднага разбра причината за тревогата.

— Какво има? — запита Сексън, раздразнен от глъчката. — За теб ще е добре, ако е важно.

— Жените! — Бак беше така възбуден, че не можеше да намери думите. — Жените!

— Какво жените? — Сексън все още не беше разbral.

— Една от тях е изчезнала! — изпища Бак.

Лицето на Сексън се скри в облак от неудържим бяс.

— Това е устата кучка! — изрева той, след като преброи пленничките.

— Как го е направила? Как? — Бак не можеше да спре конвулсиите на вратните си мускули.

Джени можеше да разпознава състоянието на нервност, когато се сблъскваше с него. Всички троли се оказаха с подчертана липса на интелигентност. Както беше забелязала, някои от тях мълчаха, докато не бъдат заговорени. Бяха неестествено сдържани, почти затворени в себе си. Нещо щеше да се случи, но тя изобщо не можеше да предположи какво ще последва.

Сексън сграбчи Бак за предната част на туниката.

— Грешката е твоя, нали? Ти трябваше да внимаваш никоя от тях да не се изпълзне. Какво се случи?

Бак се тресеше от неудържим ужас.

— Не зная, Сексън! Не зная! Моля те, не ме наранявай! Моля те! Моля те!

— Да те нараня ли, Бак? — попита Сексън. — Защо да те наранявам?

— Значи няма да ме нараниш? — изненада се Бак на късмета си.

— Не! — озъби се Сексън. — И знаеш ли защо?

Бак не смееше да попита.

— Не искаш ли да знаеш защо? — повтори Сексън.

— Защо? — попита Бак боязливо.

Сексън повдигна Бак във въздуха.

— Причината, поради която няма да те нараня е, че ти ще тръгнеш след кучката. Вземи още двама с тебе. Ще откриете следите ѝ и ще я преследвате, докато я хванете. Няма да се връщате, без да сте го направили. Разбра ли?

Бак кимна утвърдително и Сексън го пусна на земята.

— Тръгвай, щом си разбрал, преди да съм решил да ти отрежа пръстите и да те накарам да ги изядеш.

Бак се изправи на крака, продължавайки да кима с глава.

— Тръгвам, Сексън.

— Ако настигнете Гейлън и Трент — Сексън имаше предвид двамата, които беше изпратил да проверят за преследвачи, — вземете ги да ви помогнат. Трябва да ѝ попречите да стигне до Дома им. Ние ще заличим следите си, след като пресечем потока, но въпреки това тя може да им помогне да ни открият. Първо трябва да намерите нея.

Бак махна с ръка на двама от тролите да го последват. Изтърча до храсталака и спря.

— Какво да направим с нея, като я хванем? — попита той.

— Можете да се позабавлявате малко, ако искате — ухили се Сексън.

— А след това? — Бак облиза тънките си устни. Мисълта да се позабавлява с пленницата му хареса. Щеше да се разплати за разбития си нос. По дяволите, как боли!

— След това? — Сексън погледна Джени. — Убийте кучката!

— Правилно! — Бак се наведе, за да навлезе в гъсталака.

— Бак! — извика Сексън.

Бак замръзна на място, страхувайки се, че Сексън е решил все пак да отреже пръстите му.

— Да?

— Донеси ми главата ѝ!

— Главата ѝ?

— Главата ѝ! — заповяда Сексън.

— Имаш я!

13.

— Вече загубихме достатъчно време — разгневи се Блейд. — Тръгваме, сега!

В очакване на заминаването им се беше събралио цялото Семейство с изключение на Войните стражи по стените. Плато бе проверил и препроверил АССЗ-то и възнамеряваше да го прегледа още веднъж.

— Съгласен съм — намеси се Хикък. — Стига сме отлагали! Време е да размърдаме тая гадина.

— След това, което ти се случи? — пошегува се Джероунимо с него. — Изненадвам се, че нямаш търпение отново да го яхнеш.

— Нещо ми говори — въздъхна Хикък, — че ще има какво още да чуя.

— Можеш да разчиташ на мен — просия Джероунимо.

— Трябва да разучим тази карта — каза Плато с картата на Минесота в ръце. — Трябва да определим най-краткия маршрут до Фокс.

Блейд взе картата от него.

— Ще я разгледаме, докато пътуваме.

Към тях се приближи Джошуа.

— Готов съм за тръгване — обяви той.

— Ти няма да идваш — съобщи му Блейд.

— Но... — понечи да възрази Джошуа, поглеждайки към Плато за подкрепа.

— Но не може — прекъсна го Блейд. — Ако Плато настоява да те вземем с нас, когато тръгнем към Градовете Близнаци, ще го направим. Но сега, не!

— Защо не? — попита Джошуа.

— Защото не сме мирна делегация — обясни Блейд търпеливо.

— Тръгнали сме да спасяваме нашите жени. Вероятно ще има битка и смърт. Там няма да има място за такъв като тебе, такъв, който няма да иска да убива при никакви обстоятелства.

— Може би ще успея да се разбера с тях — възпротиви се Джошуа. — Бих могъл да им поговоря и да предотвратя кръвопролитието.

— Както направи с онзи по-рано? — напомни му Блейд.

Джошуа се изчерви съкрушен, но направи последен опит.

— Ти какво ще кажеш? — попита той Плато.

— Макар и с неохота — отвърна Плато, — но този път ще трябва да се съглася с Блейд. Ще можеш да отидеш с тях в Градовете Близнаци. Дотогава рамото ти ще е оздравяло.

— Не е рамото, което боли — Джошуа се отдалечи унило, пробивайки си път през струпаното Семейство.

— Не исках да наранявам чувствата му — каза Блейд, извинявайки се на Плато.

— Зная.

— Виждал ли си цигулката ми? — попита Хикък.

Блейд се усмихна.

— Хикък иска да каже нещо. Тръгваме! — Той отвори вратата на шофьора и се настани в анатомичната седалка.

Хикък намигна на Плато.

— Не се беспокой, старче! Ще се грижа за протежето ти — заобиколи автомобила и се покатери в предната седалка за пътника.

Джероунимо се настани мълчаливо зад тях.

— Рики! — Блейд повика дребния Войн.

Рики-Тики-Тави пристъпи към прозореца с катана в ръка.

— Ще отговаряш за Войните, докато се завърнем — нареди Блейд.

— Бъди спокоен — откликна Рики. — Домът ще бъде в безопасност, докато ви няма.

— Не забравяй отсега нататък да поставяш стражи на всички стени — настоя неспокойно Блейд.

— Ще бъде изпълнено.

— И започни да подбираш кандидати. Трябва да изберем трима нови Войни и да увеличим триадите с още една, когато се завърна.

— Разбрах — отвърна Рики.

— Той знае какво да прави, партньоре — намеси се Хикък. — Или може би искаш да останеш тук за бавачка, а ние с Джероунимо да тръгнем след тролите?

— Ще се видим, когато се завърнем — Блейд си взе довиждане с Рики.

— Всичко добро — отстрани се Рики и към прозореца пристъпи Плато.

— Внимавайте! — Водачът стисна рамото на Блейд. — Върнете ни нашите сестри.

— Непременно — обеща Блейд.

— Нямам думи, с които да изразя колко е важно да запазите автомобила здрав — наблегна Плато.

— По дяволите! — подметна Хикък. — Означава ли това, че не мога да се включва с АССЗ-то в Инди 500^[1]?

— Какво е „Инди 500“? — попита Джероунимо.

— Ежегодно авторали преди Големия взрив — обясни Плато. — Споменава се за него в няколко книги в библиотеката.

— Време е да тръгваме — обяви Блейд. — Накарай всички да се отстранят от АССЗ-то.

— Отдръпнете се! — извика Плато, така че всички да го чуят. — Отдалечете се от автомобила!

Семейството се подчини незабавно и се отстрани от АССЗ-то, припомняйки си опита на Хикък да шофира и надявайки се, че Блейд ще се справи по-добре. Пътят пред автомобила беше напълно свободен.

— Великият дух да ви закриля! — благослови ги Плато от името на цялото Семейство.

Блейд кимна с глава и посегна към ключа.

— Тръгваме.

— Хей, Блейд... — подвикна Джероунимо.

— Какво има? — закова се Блейд, готов да включи двигателя.

— Да си завършил случайно школата на Хикък по шофиране? — попита го той, ухилен до ушите. — Ако е така, мисля, че ще променя решението си и ще остана тук.

— Уф! — сви се Хикък в седалката и скръсти ръце пред гърдите си. — Знаех си, че не всичко съм чул.

Блейд завъртя ключа и почувства облекчение, когато двигателят заработи.

— Дръжте се! — предупреди той за всеки случай. Включи на скорост и натисна внимателно педала. Автомобилът се придвижи

бавно напред.

Семейството избухна в одобрителни възгласи и Блейд им помаха с ръка, докато пресичаха двора. Подвижният мост беше вече спуснат от Брайън и още няколко мъже.

— Не бъркаш ли нещо? — наведе се Джероунимо над анатомичната седалка.

— Какво? — попита Блейд нервно.

— Е, струва ми се, че избягваш дърветата — обясни Джероунимо. — Доколкото си спомням, Хикък не правеше така.

Хикък затвори очи и изпъшка.

Брайън и другите около него им махнаха с ръце, когато ACC3-то стъпи на подвижния мост.

— Вече пътуваме — заяви Блейд, казвайки това, което всички виждаха с очите си. Завъртя предпазливо волана и насочи ACC3-то на юг. След като подминеха тухлената стена, щеше да поеме право на изток. Усети, че дланите му се изпотяват и тръпнеше от мисълта, че колата им може да се повреди във всеки един момент.

Плато му беше казал, че всичко е в изправност, че изминалото време не е довело до повреда на някоя от важните части. Родоначалникът бил предвидил възможността да изтекат много години преди Семейството да изпита необходимост от транспорт. При проектирането и изработването на автомобила, инженерите използвали най-новите за времето си, понякога чисто теоретични, познания и научни разработки. Както Плато бе изтъкнал преди това, използването на течности било сведено до абсолютен минимум. Химическият състав на различните части, като корпус, външни гуми, уплътнения и гарнитури били коренно различни от тези на конвенционалните продукти. Химикът, създад формулата за външните гуми, уверил Карпентър, че е усъвършенствал процес, който производителите на гуми с удоволствие биха забранили — процес за производство на неразрушими синтетични гуми.

Блейд шофираше бавно, все още несигурен в своите и тези на ACC3-то възможности.

— Ти наистина караш по-бавно от Хикък — оплака се престорено Джероунимо. — Все пак ще се съглася, че по този начин шансовете ни да стигнем до целта се увеличават.

Хикък погледна Джероунимо зло.

— Забавляваш ли се?

— Неимоверно — грейна Джероунимо.

— Забелязал ли си, партньоре — обърна се Хикък към Блейд, — колко жалко чувство за хумор имат тия индианци?

Джероунимо се засмя.

— Аха! А забелязал ли си някога от колко много време белият човек се прави за посмешище?

Блейд се беше съсредоточил върху пътя пред себе си, избягвайки дупките по него, коловозите, едрите камъни и дърветата.

— Хей, Блейд! — бутна го с лакът Хикък по дясното рамо. — Все още ли си при нас, или някъде другаде? Много ще ми е неприятно, ако представлението ни е било напразно.

— Какво? — Блейд погледна Хикък. — Извинявай, не следих разговора ви.

— Забелязахме — обиди се Хикък.

— Какво каза?

— Нищо съществено — Хикък забеляза лежащото върху пулта за управление ръководство за експлоатация и го взе. — И така, какъв е дневният ни ред, юначаго?

— Тръгваме на изток, ръководейки се по картата — обясни Блейд. — Като се изморим, ще почиваме в АССЗ-то за сигурност...

— Я виж ти! Надявам се, че ще ни пускаш навън да пикаем — отбеляза Хикък иронично.

— Ще щурмуваме Фокс, ще освободим жените и ще се върнем в Дома — завърши Блейд.

— Изглежда съвсем лесно — каза Джероунимо.

— По-лесно да се каже, отколкото да се направи — съгласи се Блейд.

— Не сме ли прекалено оптимистично настроени? — подметна Хикък саркастично.

Блейд усети, че с течение на времето мускулите на врата и ръцете му започват да се отпускат. Започваше да придобива увереност в себе си и в автомобила. Стрелката на скоростомера се колебаеше между десет и петнадесет мили. Достигнаха края на стената и се отправиха на изток.

— Знаете ли — забеляза Хикък, четейки ръководството, — в тази книга твърде много неща се приемат за даденост. Говори се за неща,

които, като че ли вече знаеш. Чуйте това — цитира той: — „Когато се кара пет минути с повече от шестдесет мили, ускоряващата предавка се включва автоматично, намалявайки усилието в трансмисията и обезпечавайки равномерна работа на двигателя при крайцерска скорост.“ — Хикък погледна раздразнено към Блейд. — Какво трябва да означава това? Какво е „ускоряваща предавка“? Какво е „трансмисия“? Изглежда цялото ръководство е написано в този дух. Някои от тези инструкции изобщо не мога да ги проумея.

— Ще трябва да правим само най-доброто, което можем — каза Блейд.

— Да се надяваме, че ще е достатъчно добро — измърмори Хикък.

И тримата се умълчаха: Джероунимо — потънал в мисли; Хикък — унесен в ръководството, и Блейд — съсредоточен в шофиране.

„Не било чак толкова трудно“, мислеше си Блейд с облекчение, благодарен, че Плато намери време да проведе ударен курс с него по основните неща за автомобила. Мислите му се отклониха и се върнаха към похищението на Джени. Беше ли все още жива? По-добре щеше да е. Тролите щяха да се разкайват за деня, в който бяха нападнали Семейството.

— Блейд! — извика Джероунимо внезапно. — Внимавай!

На пътя им се беше изправила огромна канара.

— По дяволите! — изруга Блейд и изви рязко волана. ACC3-то сви наляво, минавайки на косъм от канарата.

— Не можеш ли да внимаваш? — смъмри го Хикък. — Опитвам се да чета.

— О, не! — Джероунимо се плесна по челото с дясната длан.

— Какво не е наред? — попита Блейд. Джероунимо изглежда истински страдаше.

— Стана това, от което най-много се страхувах.

— Какво? — загуби търпение Блейд.

— Това, че каквото хване Хикък — ухили се Джероунимо, — става заразително.

---

[1] Съкратеното наименование на едноименното автомобилно рали в Индианаполис, САЩ — бел.пр. ↑

14.

Какъв беше този шум?

Джоун се отпусна на ръце и колене зад един голям пън и наостри слух. Какво беше чула?

Пееха птици и листата на дърветата шумоляха, поклащани от слабия ветрец.

Нишо друго.

Тя въздъхна. Беше преуморена и главата я болеше непоносимо от удара, който беше получила, когато тролите нападнаха Дома. Напрежението от бягството беше раздразнило раната.

Какво ли разстояние бе изминалa? Вероятно около четири мили.

Джоун знаеше, че ще я преследват. Правеше най-доброто, на което я бе научил Джероунимо, за да замаскира и прикрие следите си, но не можеше да губи прекалено много време в заличаването им, защото основната ѝ цел беше да стигне до Дома. За един добре обучен следотърсач нямаше да представлява трудност да я последва макар ибавно, за да е сигурен, но все пак не можеше да бъде заблуден.

Вляво от нея изпуква клон.

Тя *трябваше* да стигне до Дома. Воините нямаше да знаят в коя посока са тръгнали тролите. Щяха да хванат дирята, но за това щеше да е необходимо време — скъпа стока, която не можеха да си позволят да пропиляват.

Някъде пред нея започна да цвърчи тревожно катеричка.

Джоун започна да съжалява, че е изоставила сестрите си. Но какъв избор имаше? Гъсталакът ѝ беше предоставил по-добра възможност за бягство, отколкото ако беше изчакала тъмнината. Сега поне имаше дневната светлина за съюзник.

Катеричката беше изпаднала в истерия. Защо?

Джоун си проправи път през шубрака. Как ѝ се искаше пистолетът да е с нея! Всичко друго щеше да ѝ свърши по-добра работа, отколкото джобното ножче. Извехтелите ѝ кафяви панталони и зелената ѝ блуза бяха раздрани и мръсни.

Гласове.

Застина, опитвайки да се ориентира.

Гласовете долитаха точно отпред. Изглежда бяха двама. „Имаш право на три опита да познаеш кои са“, прояви тя щедрост към себе си.

Залегна по корем и пропълзя напред, избягвайки внимателно клонките и вейките, които биха могли да се счупят под нея и я издадат.

— Ще се радвам, когато се завърнем във Фокс — говореше някой.

— Нямам търпение да вкуся от новата ни плячка — прозвуча похот в гласа на втория.

Джоун спря зад висок, гъст храст и внимателно отстрани един клон.

Двамата троли заличаваха усърдно дирите, които групата им беше оставила при преминаването си, замитайки внимателно всяка открита от тях следа със снопове от дълга трева.

— Коя от жените ще чукаш първа? — попита по-младият от тролите, въоръжен с брадва.

По-възрастният се ухили. На местата на три от горните му зъби зееха празници.

— Трудно е да се избере. Те всички изглеждат много здрави. Не като мършавите скелети, които обикновено намираме.

— Ъхъ — просия по-младият трол. — Знаеш ли, Гейлън, май ще прекараме няколко наистина приятни години в тази компания.

Гейлън кимна.

— Много години, преди да ни омръзнат — съгласи се той. — Може би ще трябва да нападнем това Семейство още веднъж, Трент.

— Не знам — свъси се Трент.

— Какво има? — попита Гейлън.

Джоун не можеше да види никакво оръжие у по-възрастния трол и се обезпокои. Това означаваше, че го е скрил под широкото си наметало, а тя не обичаше изненадите, когато ставаше въпрос за живот и смърт.

— Видя ли колко оръжие имат? — чу тя да казва Трент.

Гейлън потвърди с кимване.

— Не съм предполагал, че може да е останало толкова много — продължи Трент. — Така трудно се намира. Откъде, според тебе, са могли да вземат толкова много пушки?

— Не мога да разбера — сви рамене Гейлън. — Може би, като ги нападнем следващия път, ще трябва да откраднем пушки, а не жени.

— Това е идея! — засмя се Трент. — Кажи на Сексън, като се върнем.

— Искаш да ме убие? — Гейлън спря да заличава следите и зяпна в по-младия трол.

— Да те убие?

— Дяволски добре знаеш — изръмжа Гейлън, — че Сексън не обича идеи, освен ако не са негови. Със сигурност ще ми пръсне главата.

— Съжалявам — извини се Трент смутено. — Не помислих за това.

— Е, по-добре е да внимаваш със Сексън — предупреди го Гейлън. — Виждал съм го да убива хора, защото го поглеждали накриво. Изпада в странни настроения да убива и трябва да си нащрек, когато получи такъв пристъп. Запомни добре каквото ти казвам.

— Ще запомня — каза Трент сериозно.

Джоун извади безшумно ножчето от джоба си и отвори малкото острие. Трябваше да го направи сега или никога. Тролите наблизиха само на крачка от нея, без да усетят близостта ѝ. Ако успееше да нанесе удара си бързо, елементът на изненада щеше да бъде в нейна полза. Може би щеше да успее да очисти и двамата, преди да могат да реагират. Остана неподвижна, припомняйки си инструкциите, получени от Хикък, когато се обучаваше за Войн. „Ако се чувствуаш напрегната, беше казал стрелецът, и разполагаш с време, изчакай само една минута, докато се отпуснеш. Поеми дълбоко дъх и прочисти главата си. Нервността не е помогнала на никого в битка до смърт. Докато изучавах книгите за стрелците в едновремешния Запад, разбрах едно важно нещо: най-добрият стрелец, оцелял във всички двубои, невинаги е бил най-бързия. Бил е най-спокойният, този с най-здравите нерви. Запомни това.“ Беше го запомнила.

Сега бе дошло времето да използва наученото при тренировките.

Трент, по-близкият до нея, заличаваше приведен дирите. Държеше брадвата в лявата си ръка, а с дясната засипваше следите с прах.

Джоун скочи на крака, втурна се с тръсък през храста и нанесе удар.

Някой беше обучил добре тролите.

Трент я видя да връхлита с ъгълчето на дясното си око. Пусна тревата, изправи се и вдигна брадвата. Не успя да я използва.

Ръката на Джоун се стрелна нагоре. Десетсантиметровото острие проблесна на слънцето и се заби до дръжката в лявото око на Трент. Той изкрещя, хвана се за пробитата очна ябълка и падна назад.

Джоун се обърна с лице към Гейлън.

По-възрастният трол беше вече въоръжен и готов да посрещне атаката ѝ. Държеше не един, а два дълги, искрящи ножа и острието на всеки от тях имаше дължина не по-малка от двадесет сантиметра. Даваше вид на човек, който знае да си служи с тях.

— Ха, и това ако не е изненада — възклика Гейлън. — Кучката! Цяла-целеничка! Как успя да се измъкнеш?

Джоун не му обърна внимание, търсейки нещо, с което да се защити.

— Виж какво направи на бедния Трент! — взря се Гейлън в нещастния си другар, който беше успял да издърпа острието от окото си, търкаляше се по земята, пищеше и виеше от болка. Лицето и гърдите му бяха потънали в кръв.

Джоун не можеше да намери нищо, което да използва. Къде ли беше брадвата?

— Сега ще си получиш своето — увери я Гейлън със свиреп поглед. — Кучка! — нахвърли се той с протегнати напред ножове.

Джоун си припомни Тегнър.

Гейлън прекоси разстоянието до нея и замахна напречно. Джоун падна, приземявайки се на дясната си страна. Завъртя се в полукръг със събрани крака, удари трола зад коленете и го повали напред.

— По дяволите! — извика Гейлън, падайки на свитите си юмруци и колене, без да изпуска ножовете. Погледна към жената до себе си.

В този момент Джоун изхвърли десния си лакът назад и навън и го заби в устата на Гейлън. Изтъркаля се встрани, по-далеч от ножовете, и скочи на крака. Гейлън се надигна, плюйки кръв и два долни зъба. Очите му блестяха яростно.

Джоун изчака следващия му ход, надявайки се гневът да надвие разума.

Така и стана.

Гейлън налетя безразсъдно, размахвайки ножовете, забравил сръчност и техника, с единственото желание да я види мъртва.

Джоун отскочи наляво, но не достатъчно бързо. Върхът на единия от ножовете одра леко дясното ѝ рамо, не дълбоко, но тя усети изгаряща болка и блузата ѝ потъмня от бликналата кръв.

Гейлън се изсмя и отново нападна. Ножът в дясната му ръка беше тъмночервен.

Кракът на Джоун се удари в счупен клон и преди да успее да възстанови равновесието си, се намери просната на земята. Гейлън стоеше над нея, готов да я убие.

Джоун го ритна в тестикулите и тролът изохка, но успя да се задържи на крака, защото туниката беше поела голяма част от силата на удара. Гムурна се надолу, замахвайки с ножовете към гърдите ѝ.

Тя го хвани за китките, когато се строполи върху тялото ѝ. Знаеше, че няма да може да го задържи дълго. Тролът беше жилав и як — резултат от дългите години на сувор живот. Вонящият му дъх нахлу в ноздрите ѝ. Очите му бяха само на сантиметри от нейните и я гледаха похотливо.

Ножовете се приближаваха към изпънатата ѝ гръд.

Странно, как криволичи понякога съзнанието. Мислите ѝ отлетяха към Рики-Тики-Тави. „Когато се биеш, беше ѝ казвал той, няма правила. Въпросът е ти или врагът. Направи всичко възможно, за да победиш.“ Съвсем ясно си припомни урока, който ѝ беше дал, и незабавно се възползва.

Гейлън вече предвкусваше успеха. Започна да се смее с цяло гърло.

Превъзмогвайки отвращението си, Джоун отвори уста и с всички сили захапа Гейлън за носа. Зъбите проникнаха дълбоко в меката тъкан, разкъсаха я и хрущялът изпраща. Гейлън зави от болка, освободи се и скочи на крака.

Джоун пролази встани и пръстите ѝ напипаха нещо дълго и твърдо. Погледна надолу.

Брадвата!

Гейлън отстъпваше назад. Кръв бликаше на тласъци от жалките останки от носа му. Болката беше притъпила вниманието му и той отвърна очи от жената.

Брадвата се спусна върху черепа му — остието проникна в костите като в масло. Плиснаха кръв и мозък. Тролът премигна веднъж и умря прав, преди да се смъкне бавно на земята, със стърчаща от главата брадва.

Джоун се втренчи в поваления противник с пресекнал дъх. Замалко щеше да я убие!

Трент лежеше неподвижен на земята — в безсъзнание, но все още жив. Гръдният му кош се повдигаше и спускаше конвултивно.

Джоун разбираше, че трябва да го довърши. Тръгна към него и спря, усетила странен вкус в устата си. Какво ли я дразнеше?

Изплю и видя ужасена как носът на Гейлън тупна на земята. Стомахът ѝ се обърна. Преви се на две и започна да повръща.

„Изглежда, разсъждаваше тя в страданието си, да си Войн не е чак толкова хубаво.“

Престана да повръща и на лицето ѝ се появи усмивка.

Хикък щеше да се гордее с нея.

Къде, по дяволите, се губеше той?

15.

— Къде сме? — попита Хикък. Беше чел Ръководството за експлоатация, преди полюляването на автомобила да го унесе в сън. Сърдеше се на себе си, че е допуснал да задреме.

— На около десет мили източно от Дома — осведоми го Джероунимо.

— Добре ли поспа? — ухили се Блейд.

— Не мога да повярвам, че съм заспал — отвърна Хикък.

— Нощта беше дълга за всички ни — припомни му Блейд. — Ако не бях малко изнервен от шофирането, също щях да подремна.

— Колкото до мен — намеси се Джероунимо от задната седалка, — мога да изкарам пет или десет дни само с един котешки сън. Индианците са прочути с желязната си воля и изключителна издръжливост.

Хикък погледна гальовно през рамо.

— Ще ти кажа нещичко за индианците, партньоре. Те са най-големите разказвачи на небивалици, които могат да съществуват.

— Струва ми се, че Хикък току-що се опита да ти каже, че и ти си пълен с тях. — Блейд погледна в огледалото за обратно виждане над арматурното табло и видя Джероунимо да се смее.

— Той би трябвало да знае — отвърна Джероунимо.

Блейд беше доволен, че са запазили непокътнатото чувството си за хумор. То беше начин за освобождаване, средство за безболезнено намаляване на напрежението, неизбежно натрупващо се у тях при критични ситуации. Всички те бяха силно обезпокоени за жените, но не можеха да допуснат загрижеността им да ги тормози непрекъснато, да притъпи готовността им да влязат в битка. Хуморът помагаше да се отпуснат и в същото време ги поддържаше будни за неочакваните опасности.

— На какво ли разстояние пред нас са тролите? — попита Хикък.

— Зависи дали са спирали да почиват — отвърна Блейд.

— Ако са се движили бързо — предположи Джероунимо, — и ако са насиливали жените да вървят цял ден, може би вече са на половин път до Фокс или по-малко.

— Същото мислех и аз — съгласи се Хикък. — Можеш ли да накараш това нещо да се движи по-бързо?

На Блейд не му се искаше да увеличи скоростта, съзнавайки, че умението му да кормува и се справя с препятствията по пътя не е достатъчно. Но в забележката на Хикък имаше смисъл. Скоростта беше жизненоважна за тях. Стрелката на скоростомера, както го нарече Плато, се движеше обикновено между петнадесет и двадесет мили. Блейд се придържаше, доколкото му бе възможно, към открыти пространства, спазвайки източна посока.

— Ако е писано ACC3-то да се повреди — каза Джероунимо, като че ли четеше мислите на Блейд, — ще се повреди. Не можем нищо да направим. Все пак кое е по-важно? Автомобилът или нашите сестри и любими?

Блейд увеличи натиска върху педала и стрелката се покачи на двадесет и пет, тридесет, тридесет и пет, четиридесет мили. Все още се движеха гладко: сблъсъците с неравностите по пътя се поемаха от четирите гигантски гуми и амортизори за тежък режим на работа.

— Сега вече се движим! — възклика Хикък доволен.

— Проучих картата — заяви Джероунимо.

— И? — сви встрани Блейд, за да заобиколи група високи борове.

— Мисля, че открих начин да съкратим времето — обясни Джероунимо.

— Как?

Докато Хикък дремеше, Джероунимо беше изучавал картата и сега тя лежеше отворена на седалката до него. Той я взе и заговори, докато проверяваше изчисленията си.

— Не съм сигурен в разстоянието, но ще стигнем поток и моят съвет е тогава да тръгнем на юг.

— Защо? — попита Блейд.

— Защото, ако вървим на юг по потока — отвърна Джероунимо, — ще достигнем до главно шосе. На картата е отбелязано под номер единадесет. Шосе 11. Ще ни отведе направо във Фокс.

— Мислиш ли, че това шосе все още съществува? — усъмни се Хикък.

— Не съм сигурен — призна Джероунимо. — Все пак изтекъл е цял век. Но нищо не се знае.

— Звучи ми добре — реши Блейд. — Има ли други градове между нас и Фокс?

— Чакай да видя — прокара Джероунимо лявата си ръка по червената линия, обозначаваща шосе 11.

— Да. Ще минем през два малки града. Първият се нарича Грийнбуш. Вторият е по-голям и се нарича Беджър.

— На какво разстояние са оттук? — поиска да знае Блейд.

— По моя преценка, от потока до Грийнбуш са девет или десет мили — отговори му Джероунимо. — От Грийнбуш до Беджър има още девет мили. И още девет или почти толкова до Фокс.

— Преди Големия взрив градовете наистина са били много нагъсто разположени — отбеляза Хикък.

— Не мога да повярвам, че някога в света е имало толкова много хора.

— Четох, че дори са имали проблеми — спомни си Блейд. — Някои части на планетата били пренаселени.

— И по тази причина — ухили се Хикък, — намерили наистина бърз начин да извадят трънчето от петата, нали?

— Точно това направили — въздъхна Блейд. Съзнанието му не можеше да си представи ужасяващата действителност на Големия взрив и опустошителните последици за човешката раса. Все пак никога не можеше да си представи какво е било, преди ракетите да бъдат изстреляни. Приемаше светът какъвто беше, а не какъвто е бил. Все пак не страдаше от угризения на съвестта. Как можеше да изпитва чувства към хора, които никога не бе познавал? Гневът беше другата страна на медала. Дълбоко се възмущаваше от това, което недоразвитите задници бяха причинили на планетата, околната среда и екологията.

— Смяташ ли, че ще намерим някого в градовете, през които ще минем? — попита замислено Хикък.

— Не зная — отвърна Блейд. — Архивите на Семейството свидетелстват, че правителството евакуирало по-голямата част от

населението по време на Третата световна война. Но някои хора може да са останали.

— Винаги съм бил уверен — заяви убедено Джероунимо, — че Семейството не е само. Щом ние сме оцелели, то сигурно има и други. Тролите го доказват.

Хикък изсумтя.

— Надявам се, партньоре, ако срещнем някои други, да са подружелюбни от проклетите троли.

— Аз също — съгласи се Джероунимо.

Продължиха пътуването, потънали в размисъл.

Блейд мислеше за Джени и се опасяваше за съдбата ѝ. Все пак имаше основание да се надява, че е жива. Съмняваше се, че тролите биха убили някоя от жените. Нима ще си създават толкова много неприятности и ще атакуват въоръжена крепост, само за да убият след това пленените жени? Беше безсмислено. Жените трябваха живи на тролите. Но защо ще ги вземат със сила? Какво бе искал да каже плененият трол, когато говореше за постоянен недостиг от жени? Как така ще се свършват жените? Имаше толкова много въпроси, на които не можеше да отговори.

Слънцето вече докосваше хоризонта на запад и нощта щеше да ги обгърне скоро.

— Ще спрем ли, като се стъмни? — попита Хикък.

— Ще е по-добре — отговори Блейд, раздразнен от предстоящото забавяне. — През нощта можем много лесно да счупим това нещо. Ще спим вътре в него и ще тръгнем при пукването на зората.

— Искаш да кажеш — поправи го Джероунимо, — че ще тръгнем един час след като бутнеш встрани червения лост под арматурното табло. Помниш ли?

— Как ще разберем кога е изминал един час? — попита Хикък.

— Оставихме слънчевите си часовници в Дома.

— Ще следим това — пресегна се Блейд и почука измервателния уред в центъра на таблото. — Когато стрелката премине в дясно ще означава, че сме напълно заредени и можем да потегляме.

— Не се тревожи — увери го Джероунимо. — Ще тръгнем веднага, след като стане възможно. Зная колко нетърпеливи сте и двамата да настигнем тролите.

— Ти не си ли? — попита Хикък.

— О, разбира се — засмя се Джероунимо. — Но вие, приятелчета, имате определени, или да кажем, законни интереси в тази мисия.

— Което означава?

— Е, хайде де! — засмя се Джероунимо. — Джени и Джоун.

— Джоун и аз сме само приятели — сопна се Хикък.

— Защо — Джероунимо погледна към Блейд — вие двамата сте винаги толкова избухливи, когато се говори за интимните ви връзки?

— Намери си „интимна връзка“ — имитира го Хикък — и ще разбереш.

— Моля се на Великия дух — каза Блейд и неволно стисна волана по-силно, — жените да са добре.

— Ако нещо им се случи — закле се Хикък, — няма да оставя нито един трол жив.

16.

Джоун беше преследвана.

Сънцето се издигаше високо в утринното небе — ярък жълт остров сред море от ажурно синьо.

Тя спря и се ослуша. Мускулите я боляха. Лявото рамо бе пронизвано от остра болка при всяко рязко движение, но най-много я измъчваше липсата на сън. Реши да върви през цялата нощ. Осъзнаваше опасността за себе си, но бе движена от силното чувство за отговорност за пленените си посестрици. На два пъти през нощта бе принуждавана да се катери по високи дървета, когато от заобикалящата я растителност прозвучаваше зловещо ръмжене. Въоръжението ѝ се състоеше от брадвата и двата дълги ножа, но те щяха да бъдат безполезни срещу един огромен мутант или друго голямо месоядно животно.

Какво вървеше по следите ѝ?

Джоун възбнови решителните си равномерни крачки. Ако я преследваше мутант, щеше просто да атакува без да обръща внимание на шума, който ще вдигне. Дивите кучета биха завили ликуващо, когато я доближат. Големите котки са съвсем безшумни — никога не можеш да разбереш, че те преследват, докато не стане твърде късно. А тя твърде често дочуваше пропукване на вейки и шумолене на клонки. Нещо се опитваше да се приближи незабелязано и изчакваше благоприятният за това момент. Защо?

Трябваше да са троли. Сексън не би допуснал тя да избяга. Щеше да изпрати няколко от мъжете си след нея. Но колко?

Джоун се съсредоточи в усилието си да превъзмогне почти непреодолимата умора. Надяваше се, че като се движи цяла нощ, ще вземе голяма преднина пред преследвачите си. Очевидно те също не бяха спирали. Който и да беше по петите ѝ, я искаше на всяка цена.

Пред нея се откри малка полянка, обрасла с висока до кръста трева, полюляваща се под напора на силния северен вятър.

Мислите ѝ се върнаха към детството. Припомни си училищните години, обучението при Старейшините на Семейството и подготовката за Войн. Майка ѝ се беше опитала да я разубеди да стане първата от много години жена Войн. „Стани Лечителка, беше настояла тя, Тъкачка или Земеделка. Всичко друго, но не и Войн.“ Страхуваше се за живота ѝ. Смъртността сред Войните беше четири пъти по-висока, отколкото сред останалите членове на Семейството и това беше лесноразбираемо. Войните винаги първи посрещаха опасностите. Бяха обвързани с обет да дадат живота си в защита на Семейството и Дома.

Вятърът се засилваше.

Джоун достигна полянката и навлезе в нея. Тревата беше гъста — дърпаше мокасините ѝ и се оплиташе около коленете. Джоун се опасяваше да не настъпи случайно някоя змия. Самата мисъл за това караше кожата ѝ да настръхне.

Покрай бузата ѝ избръмча пчела.

Вдигна брадвата високо над главата си, за да не позволи дръжката да се оплете в растителността. Ножовете бяха затъкнати сигурно под кожения ѝ колан.

Прецени, че ако побърза, може би ще успее да достигне Дома преди настъпването на нощта. Отново при Семейството. При Хикък. Започващо все повече да се привързва към наперения стрелец и усещаше, че и той е силно привлечен от нея. Бяха ѝ го разкрили устните му едва няколко нощи преди да бъдат нападнати, когато лежаха в уединена горичка. Той беше първия мъж, който някога бе поискала. През детството си тя беше буйно и палаво момиче и гледаше на другия пол като на съперник в състезание, който трябва да победи на всяка цена. За нейно удивление и слисване, през юношеството ѝ никой от мъжете не прояви определен интерес към нея. И тогава се появи Хикък, смайвайки я един ден по време на урок по стрелба.

— Стреляш добре — беше казал той, играйки си непохватно с колана на револверите. — Имаш вярно око. Подхожда на великолепното ти тяло.

Сърцето ѝ почти беше спряло.

Джоун се усмихна на приятните спомени — дългите разходки, звездните нощи. Другите бяха забелязали и посестримите ѝ започнаха да я подкачат. Той бе показал чувства към нея, каквито тя не

предполагаше, че съществуват. Много от жените ѝ завиждаха, защото Хикък беше считан за изключително добра партия.

Увлечена в мислите си, тя пропусна да забележи внезапното раздвижване на тревата вляво от себе си.

Когато Плато беше обявил, че триадата Алфа ще тръгне към Градовете Близнаци и че Хикък ще замине за продължително време, тя беше избягала и плакала сърдита и наранена. Защо не ѝ беше казал? Защо я беше отбягвал след обявяването на това решение?

Пред нея се изправи стена от дървета.

Джоун спря и погледна през рамо. Все още никакъв признак от тролите.

Точно в този момент Бак я удари. Той подскочи във въздуха, тоягата му направи полуокръг и я цапардоса по челюстта, когато тя се обърна с лице към него.

Джоун падна по гръб и пред очите ѝ заиграха кръгове.

Бак се приближи, вдигнал металната си тояга.

— Дължници сме ти, кучко! За носа ми, за Гейлън и Трент. Това е за тях — железният прът се спусна върху нея.

Джоун използва брадвата, за да блокира удара, който раздразни раната на рамото ѝ. Изтъркаля се встрани и скочи на крака с насочена към нападателя си брадва.

Бак беше изчезнал.

Тя разбра, че е в беда. Вятырът бръснеше тревата, плющеше в листата на дърветата и заглушаваше всеки звук, издаван от тролите. Те си играеха с нея, удължавайки удоволствието от лова. Беше прекалено открита сред поляната — една наистина лесна плячка.

Джоун хукна към дърветата и потъна в гората.

Някой зад нея се изсмя. Тя летеше напред без да усеща краката си. Очите ѝ се въртяха ужасено на всички посоки в очакване на следващата атака.

— Бягай, кучко, бягай! — Бак беше някъде наляво от нея.

Джоун достигна до дънера на старо дърво с дебел ствол и много изсъхнали клони. Спра за момент, за да си поеме дъх.

На сантиметри от главата ѝ профуча стрела и се заби в дървото.

Някой се изсмя.

Джоун се шмугна зад дървото и хукна нагоре по стръмния склон. Болката в страната ѝ се усили. Изтощението вземаше своята дан.

— Бягай, кучко! — забавляваше се Бак неистово.

Достигна билото на хълма. От другата му страна имаше стръмнина от около десет метра. Забави крачка, пое дълбоко дъх и скочи.

— Бягай! Бягай!

Джоун потръпна от болка при приземяването. Краката ѝ се подгънаха, тя падна напред по очи и устата ѝ се напълни с пръст.

Смехът не спираше.

Движи се! Стани и се движи! Опита да насили краката си да се раздвижат, да ѝ се подчинят, но напразно. Пред нея се беше изправил стръмен бряг. Може би щеше да успее да се скрие, ако стигне до другата му страна.

— Ловът свърши — обяви Бак.

Джоун се обърна по гръб и погледна нагоре.

Бак и още двама брадати троли стояха на стръмния склон, откъдето беше скочила.

— Мъртва ли я искаш? — попита мускулестият трол с лъка. На гърба му се поклащаше колчан със стрели.

— Не още — ухили се Бак. — Имам си план за кучката. Дръж я под прицел.

— Сексън каза наистина, че можем да се позабавляваме с нея — заяви третият трол със сабя в лявата ръка. — Но той каза също, че иска главата ѝ. Кога ще я отрежем? Преди или след като се позабавляваме?

Бак се замисли.

— След — реши накрая той. — Мога да пожелая да използвам устата ѝ.

Останалите троли кимнаха с разбиране.

— Дръжте я под прицел — повтори Бак, седна и започна бавно да се плъзга надолу по стръмнината.

Джоун разбираше какво иска да направи той. Сграбчи единия нож и го изтегли от колана си.

— Пусни го! — заповядда тролът с лъка. Беше опънал тетивата и насочил стрелата към гърдите ѝ. — Веднага!

Джоун се подчини неохотно.

Бак достигна дъното и се изправи ухилен, полюлявайки тоягата си напред и назад.

— Казах ти, кучко — похвали се той, — казах ти, че ще ти върна за това, което ми направи. — Счупеният му нос все още беше подут и морав.

— На твоето разположение съм — любезно отвърна Джоун. Единият от ножовете беше скрит от погледа му под лявата ѝ ръка. Тролът с лъка щеше със сигурност да я проникне, но преди това тя ще изкорми Бак.

Бак пусна железния прът на земята и започна да повдига туниката над бедрата си.

— Ще бъде забавно — увери я той.

— Ако нямаш нищо против думите ми, приятел, — намеси се друг глас, — мисля, че дамата по-скоро ще сърба конска пикня, отколкото да се съгласи да участва в забавленията ти.

Джоун се изви и изпъна врат. Очите ѝ се разшириха невярващо и пулсът ѝ се ускори от облекчението, което изпита. Не можеше да бъде вярно.

Все пак беше.

Той стоеше на отсрещния бряг и се усмихваше. Дясната му ръка висеше небрежно пред тялото, а лявата беше притисната към хълбока.

Тролите изглеждаха поразени.

— Убийте го! — възвърна гласа си Бак и пусна туниката.

Тролът с лъка се прицели, преценявайки разстоянието и сигурен, че странникът няма да успее да извади револверите си преди стрелата да е полетяла. Видя някакво неясно петно и усети нещо да го бълсва в тялото. Падна и омекналите му пръсти изпуснаха лъка. Тетивата се освободи и стрелата се заби в земята.

Тролът със сабята се обърна и побягна.

— Напускаш веселбата толкова рано? — подвикна Хикък след него и го простреля в главата. — Оставаш ти — обърна се той, насочил питона към трола със счупения нос. Левият му „Колт“ все още беше в кобура.

Бак заотстъпва назад.

— Не, мистър! Умолявам те! Не искам да умра! — молеше се той.

Джоун се изправи с мъка на крака, с прикован в лицето на стрелеца поглед.

— Хикък! — прошепна тя името му, а очите й бяха изпълнени с любов и сълзи.

— Моля те! Недей! — Бак вдигна ръце пред себе си, като че ли те можеха да му предложат някаква защита от неизбежното.

— Ти си бил голям ревльо бе, приятел — каза Хикък. Питонът изрева и Бак отхвръкна върху стръмния склон. В центъра на челото му зееше червена дупка. — Не мога да понасям ревльовци — заяви Хикък, завъртя колта и го пъхна в кобура. Скочи от брега близо до Джоун.

— Здрави, м'дам — каза той. — Ще можеш ли да станеш?

Джоун изхлипа и се вкопчи в краката му.

Хикък клекна на едно коляно и я прегърна.

— Хей, всичко е наред. Не знаех. Тук съм. Поплачи си.

Тишината в гората ги обгръщаше, докато тя плачеше тихо в ръцете му. Птиците и дивите животинки възстановиха постепенно ежедневните си занимания, прекъснати от бруталната намеса на хората и кънтящата стрелба.

На брега се появиха Блейд и Джероунимо.

— Ето къде си бил — каза Джероунимо с браунинга си в ръце.

— Чухме изстрелите — обясни Блейд с готов за стрелба „Командо“.

— Помислихме, че те е налетяла оса, докато се облекчаваш — добави Джероунимо и отиде да разгледа мъртвите троли.

— Тя добре ли е? — приближи се Блейд до Хикък и Джоун.

Джоун повдигна мокрото си от сълзи лице и кимна.

— Само много изморена и измъчена — отговори му тя.

— Джени с теб ли е? — попита Блейд с надежда.

Джоун поклати глава.

— Сами съм. Избягах, за да ви кажа, че тролите вървят на изток, към място, наречено Фокс.

— Знаем — съобщи й Хикък.

— Знаете?

— Хванахме един от тролите — поясни Блейд. — Накарахме го да ни каже къде са ви отвели.

— Напомни ми един ден — каза Хикък, стискайки леко рамото й, — да ти разкажа как го направихме. Някой път може да поискаш самата ти да използваш този начин.

Към тях се присъедини и Джероунико.

— Тролите са мъртви.

— Имаше съмнения ли? — попита Хикък.

Блейд обмисляше следващата им стъпка.

— Ще съберем всички оръжия и ще ги сложим отзад в АССЗ-то. Джоун, ако не си в състояние да издържиш, Хикък ще те заведе до Дома, а Джероунико и аз ще продължим към Фокс, за да спасим останалите жени.

— Ще издържа — увери ги Джоун.

— Сигурна ли си? — настоя Блейд. — Струва ми се, че дясното ти рамо е порязано и си напълно изтощена. Ние можем да се справим без теб.

Джоун изскърца със зъби и се изправи на крака, опирајки се на Хикък.

— Идвам с вас, Блейд. Ще имам време да си почина, преди да стигнем Фокс. Правилно ли чух? Използвате автомобила, който изкопахме?

Блейд кимна с глава.

— Още по-добре. Няма да имате нужда от мен, преди да стигнем Фокс. — Тя направи пауза. — Трябва да дойда, Блейд. Дължа го на посестрите си, които изоставих...

— Не си ги изоставила — поправи я Хикък бързо. — Направила си това, което е трябвало.

— Все пак се чувствувам като дезертьор — промълви Джоун. — Трябва да ми позволите да дойда с вас.

Блейд се видя изправен пред три чифта очи, очакващи решението му. Интуицията му подсказваше, че трябва да я върне на сигурно място в Дома. Но тя беше Войн и бе подгответа за последствията. Освен това той не знаеше колко са тролите. Един добър боец в повече щеше да бъде само от полза.

— Добре — съгласи се той, — идващ с нас. Ще си ни необходима.

Хикък прегърна Джоун.

— Да се връщаме към АССЗ-то. Там ще се погрижа за рамото ти.

Четиримата поеха към паркираната на около четиридесет метра на запад от тях амфибия.

— Как ме намерихте? — Джоун попита Хикък, докато вървяха хванати за ръце.

— Случайно — обясни Хикък. — Стана, както каза Джероунимо. Трябваше да се облекча. Блейд спря и аз поливах едно дърво, когато чух някой да вика и се смее. Тръгнах, естествено, да проуча и те намерих.

— Радвам се — протегна се тя и го целуна леко по бузата.

— Тролите ще си платят за това, което направиха — обеща Хикък със свити в тънка линия устни. — Дължа им го.

Пред тях, Блейд се бореше с прииждащите вълни на мъката. Това, че намериха и освободиха Джоун, беше чудесно, но тя до болка му напомняше за любимата Джени: и двете бяха руси; Джени имаше зелени очи, а Джоун — сини; Джени беше с няколко сантиметра по-ниска от Джоун и по-закръглена; чертите на лицето на Джоун бяха пошироки; и двете жени бяха привлекателни и интелигентни. Всеки път, когато погледнеше Джоун, виждаше Джени. Точно от каквото имаше нужда, за да се съсредоточи върху това, което му предстоеше.

17.

Настъпи утрото на третия ден след нападението на тролите срещу Дома.

Сексън вдигна ръка и колоната спря на върха на полегато възвишение. Под тях, в продължение на миля, криволичеше долина и завършваща с няколко постройки.

— Фокс! — съобщи Сексън на пленничките си.

Джени се взря в далечния град. Почти бяха стигнали до него, а все още нямаше никакъв признак от Войните. Къде бяха те? Беше ли се случило нещо с Блейд? Това ли беше причината все още да не са спасени?

Единаесетте троли и седемте жени заслизаха надолу по възвищението.

— Най-накрая! — възклика един от тролите. — Най-накрая вкъщи!

Сексън погледна Джени.

— Вие, жени, тази нощ ще почивате. Необходимо ви е. Утре е изпитанието на способностите.

— Какво е това изпитание, през което преминавате? — попита Джени с нарастващо любопитство.

— Глупава жена! — изсмя се Сексън високо. — Вие, жените, ще бъдете изпитвани, не ние.

— Какво представлява изпитанието?

— Ще видиш — отговори Сексън кратко.

Слънцето се бе изкачило високо на небосклона, докато успеят да пресекат долината.

— Започвам да се страхувам — прошепна Анжела.

Джени се усмихна окуражително.

— Ще се справим.

Когато го наблизиха, от града се разнесоха викове. Тролите бяха построили дървена ограда, заобикаляща северната половина на Фокс, с

врати в средата на всяка страна. При западната врата се появиха лица, повечето от които брадати, и тя бързо се отвори широко.

— Не е толкова представителна, колкото огромната ви стена — посочи Сексън към оградата, когато я наблизиха, — но тя и огньовете задържат гнойните глави отвън.

— Гнойните глави? — повтори Джени.

— Трябва да знаеш какво представляват гнойните глави — каза Сексън. — Те са навсякъде наоколо. Вчера видяхме една, помниш ли?

Сега вече Джени разбра.

— Ние ги наричаме мутанти.

— Какво?

— Мутанти.

— Отсега нататък — заповяда Сексън, — ще ги наричаш гнойни глави.

— А ако не искам? — възпротиви се Джени предизвикателно.

— Ще нахраня с тебе Уулви или Рант, или Мома — заплаши я той.

— Кои са те?

Сексън се изкикоти.

— Ще ги видиш съвсем скоро.

През вратата се изсипаха дузина троли и заобиколиха новопристигналите. Много от тях се кривяха похотливо към жените.

— Мисля, че сме попаднали в голяма беда — прошепна Мери.

Тълпата влезе вътре през вратата на оградата и премина няколко улици, докато стигнаха до павиран площад в центъра на града. В средата му беше издигната малка платформа. Сексън скочи на нея и вдигна високо ръце.

Възцари се тишина.

— Както ви обещах — извика Сексън — ние се върнахме с още жени.

Събраниите троли отвърнаха с въодушевени крясъци, ръкопляскания и свиркане.

Сексън направи знак и те утихнаха.

— Казах ви, че ще доведем здрави женски и, както винаги, удържах на думата си. Кой ви ръководи най-добре?

В началото бавно, а след това с нарастваща скорост и сила, струпаните троли започнаха да скандират името на водача си: „Сек-

сън! Сек-сън! Сек-сън!“

Джени забеляза, че Сексън се разтапя от удоволствие пред хвалебствията. Вгледа се в близките до тях здания и забеляза окаяния им вид. Циментът беше напукан, дървото изкривено и всичко наоколо беше потънало в боклук и мръсотия. Не знаеха ли тези хора какво е хигиена?

— Утре — извика Сексън, — ние ще проведем изпитанието, за да видим колко са здрави. Живот за силните и смърт за слабите!

— Живот за силните и смърт за слабите! — повториха след него повечето троли.

Внезапно Джени осъзна, че са заобиколени само от мъже. Къде бяха жените? Тролите трябваше да имат и други жени.

— Много от нашите другари не се завърнаха с нас — започна Сексън да кръстосва навъсено платформата. — Това Семейство е много силно. Имат много пушки. Повече, отколкото някога съм виждал. Какво ще кажете, ако вземем тези пушки?

Тролите полуляха пред тази перспектива.

— Аз имам план — продължи Сексън. — Когато му дойде времето, ще нападнем Дома им отново, ще вземем пушките им и ще откраднем всичките им жени. Това харесва ли ви?

— Да! Да! Да! — изрева в хор аплодиращата го тълпа.

— Знаех, че ще ви хареса — посочи Сексън към жените. — Заключете ги до утре сутринта. Тогава ще се позабавяваме.

Тролите се подчиниха. Всяка от жените беше сграбчена от трима или четирима от тях. Понесоха ги надолу по друга улица, докато стигнаха триетажна тухлена сграда. Двама въоръжени с пушки троли стояха на стража пред яката ѝ врата.

Джени, както и другите жени, беше блъсната безцеремонно навътре през входа. Просна се на ръце и колене върху грубия бетонен под и издра дланите си. Прозорците на това отвратително място бяха обковани с дъски. Слабото осветление се осигуряваше от няколко свещи, поставени в метални стойки, закрепени на стените.

Вратата се затръшна след тях.

Анжела стенеше.

Джени стана и освободи изранения си от въжето врат. Забеляза, че около стените се бяха скуччили жени и деца.

— Не сме сами — отбеляза Урса.

— Здравейте! — поздрави ги Джени. — Казвам се Джени.

Не получи отговор. Едно дете се притисна страхливо в майка си.

— Няма да ви причиним зло — увери ги Джени. Очите ѝ започнаха да се приспособяват към здрава. Жените бяха омърляни и плахи, облечени в дрипи и животински кожи, с неподдържани коси и тела, присвирти в дълбоко отчаяние. Децата изглеждаха по същия начин. Успя да преброи деветнадесет жени и девет деца.

— Ти каза — проговори писклив и тънък гласец, — че се казваш Джени?

— Да — обърна се Джени по посока на гласа, идващ от един от тъмните ъгли на стаята.

Оттам се откъсна една сянка и се приближи към нея.

— Кой е? — попита Анжела страхливо.

— Тихо! — изшътка Ли.

— Някога познавах една Джени — каза сянката, която се оказа накуцваща жена. — Беше там, където израснах — щастливо място, наречено Дома...

— Домът? — Джени изтича към жената и я хвана за раменете, притегляйки я близо до една от свещите.

Жената изглеждаше по-възрастна за годините си, състарена от тежък труд и сбръчканата от мъчения. Косата ѝ беше сива, очите — кафяви. Куцаше, защото дясното ѝ стъпало беше извито под прав ъгъл спрямо тялото.

— Коя си ти? — попита Джени. — Ние също сме от Дома.

Очите на старата жена се напълниха със сълзи и тя започна да се свлича на земята.

— Помогнете ми! — нареди Джени и Ли и Дефъдил ѝ помогнаха да положи внимателно старицата на пода.

— Не мога да повярвам... — давеше се в думите си възрастната жена. — Съжалявам — започна да плаче със сърцераздирателни хълцания. Изтощеното ѝ тяло се разтърсваше от силните чувства.

— Всичко е наред — опита се да я успокои Джени.

— Не — възпротиви се старицата, — не е. Ти не разбираш.

— Какво да разбирам?

— Че си тук по моя вина — обърна се тя, криейки лицето си от тях и виейки от болка.

— Какво означава това? — попита Сефайъ.

— Не зная — отговори Джени и вдигна жената от студения, мръсен под. — Какво искаше да кажеш?

— Аз бях тази, която им каза за Дома.

— Какво направи? — попита Ли сърдито.

Сивокосата жена започна да вие още по-високо.

Джени положи смутено главата на жената в скута си и зачака търпеливо да се успокои. В тази жена имаше нещо съмнително познато.

— Имам чувството, че я познавам — подметна Урса, потвърждавайки предчувствието на Джени.

Нещастната жена плачеше и плачеше, но накрая сълзите престанаха да текат, тялото спря да трепери и тя утихна, бършайки непрекъснато носа си с длани.

Жените от семейството я наобиколиха, а другите останаха на местата си в мръсната стая.

— Сега вече можеш ли да говориш? — попита Джени.

Жената кимна, подсмърчайки.

— Добре. Коя си ти?

— Не ме ли позна? — Гласът ѝ трепереше.

— Не — поклати глава Джени, — но имам чувството, че би трябвало да зная коя си.

— Аз те помня — заяви жената гордо. — Ти си Джени. Малката умница, която винаги се навърташе около Блейд.

— Как... — започна Джени, но беше прекъсната рязко.

— А ти — продължи слабата жена, поглеждайки към Ли, — си Ли. И Урса, Сефайъ, Дефъдил. — Направи пауза, усмихвайки се доволно от постижението си. — Но вас двете не познавам — завъртя показалеца на лявата си ръка към Мери и Анжела.

„Двете най-млади“, отбеляза в ума си Джени.

— Ти все още не си ни казала коя си — напомни тя на странницата.

— Името ми — подвоуми се възрастната жена и думите излязоха едваоловими от устата ѝ — е Надин.

Съпругата на Плато! Джени я бе познавала, не отблизо, но двете бяха разговаряли от време-навреме.

— Ти си Надин? — попита недоверчиво Урса. Надин изчезна преди седем години.

— Да — добави Ли. — Надин имаше кафява коса и беше много по-млада, отколкото изглеждаш ти.

— Как можем да сме сигурни, че наистина си Надин? — настоя Мери.

Джени ги погледна раздразнена.

— Дайте ѝ почивка. Коя друга би могла да бъде? Нима друга жена ще си изплаче така мъката, както току-що направи тя? Коя друга би могла да знае имената ни? Преди малко самата ти каза, че я познаваш — обърна се Джени към Урса.

— Съжалявам — изчерви се Урса. — Не исках да я обидя, усъмнявайки се в нея. Но тя изглежда толкова различна.

Надин им се усмихна.

— Наистина съм различна — въздъхна тя. Костеливите ѝ пръсти си играеха с косата, подръпваха разпилените кичури и се опитваха безуспешно да ги приведат в някакъв порядък. — Съвсем скоро и вие ще изглеждате различни, ако проклетите троли ви задържат.

— Това ли беше причината да изчезнеш? — полюбопитства Джени. — Тролите те хванаха?

Надин поклати тъжно глава.

— Струва ми се, че оттогава изминаха векове. Плато и аз бяхме излезли на разходка, за да задоволим хроничното му любопитство. Той отиде да събере дърва за огън и докато го нямаше двама троли скочиха върху мен. Притиснаха ръцете ми и един от тях покри устата ми с ръка. Борих се... — замълча тя при болезнения спомен и продължи, — но те бяха твърде силни. Доведоха ме тук, във Фокс — очите ѝ отново се напълниха със сълзи, — и тук чезна вече седем години. Седем години! Не знаете колко пъти пожелавах да имам кураж да се самоубия и да сложа край на това кошмарно съществуване.

— Не може да бъде вярно — обади се Урса.

— Не може ли? — разсърди се Надин.

— Защо не се опита да избягаш? — попита Мери.

— Мислите, че не съм опитвала? — отвърна Надин. — Тролите никога не оставят жените сами, освен когато пазачите са на стража отвън. Жените са изключително ценни за тролите. Или поне, докато достигнат определена възраст.

— Откъде се взеха останалите? — Джени обиколи помещението с поглед.

— Също като вас. Бяха отвлечени — надигна се с усилие Надин и седна. — Тролите преброядат околностите в търсене на жени. Домът не е единственото населено място в този район.

— Защо крадат жени? — приведе се Ли напред.

— Това е дълга история — отвърна Надин.

— Мисля, че разполагаме с достатъчно време — каза Джени. — Сексън ни обясни, че ще стоим тук до утре сутринта, когато ще е изпитанието, каквото и да представлява то.

Надин се опита неуспешно да потисне един стон.

— Какво представлява изпитанието? — поискава да знае Сефайъ.

— Ще ви подложат на ред изпитания с цел да определят коя от вас е най-подходяща, коя от вас ще бъда най-добрата съпруга.

— Никога няма да се омъжа за някой грозен и стар трол — заяви Анжела предизвикателно.

— Ако не го направиш — обясни й Надин, — ще умреш от ужасна смърт.

— Забелязах — каза Джени, — че всички жени тук са млади, с изключение на теб.

Надин кимна с глава.

— Тролите искат само млади и здрави жени. Когато някоя жена достигне определена възраст, в повечето случаи я убиват.

— Каква е тази възраст? — попита Джени.

— Не е определена в години — отвърна Надин. — Тролите просто убиват всяка жена, когато тя остане достатъчно, за да не може да ги обслужва.

— Обслужва? — повтори Анжела.

— Така го наричат те. Аз го наричам насилиствена сексуална връзка.

— Но теб не са убили — погледна я недоверчиво Джени.

Надин се изсмя.

— Във всички случаи не е поради някакво умение да ги обслужвам. Оставиха ме жива, защото мога да чета.

— Да четеш? — повтори Джени.

— Да, да чета. Ако искате вярвайте, но аз съм единствената във Фокс, която може да чете.

— Не могат да четат? — изкиска се Анжела.

— Къде биха могли да се научат? — продължи Надин. — Къде са им училищата, които да посещават? Организирано образование практически не съществува. От това, което научих откакто съм тук, Семейството е единственото изключение. Четенето и писането са забравени от тях изкуства. Сексън остана много доволен, когато научи, че може да чета. Не е за вярване, но в този тромав престъпник има акъл. Жива съм, защото Сексън реши, че трябва да го обучавам. Като ученик е за оплакване, но поне не ми досажда, а и другите троли не си мърдат пръста за стара торба с кокали, като мен.

— А тези жени? — направи Джени полукръг с лявата си ръка.

— Те не са късметлийки като мен — прошепна Надин. — Когато някой трол ги поискава, по всяко време на деня и нощта, те трябва... да изпълняват..., иначе са загубени.

— Отвратително! — възклика Ли.

— Какво друго те карат да правиш? — попита Урса, една от Библиотекарките на Семейството. Кърт Карпентър считал, че знанието е жизнено необходимо за оцеляването на Семейството и да бъдеш избран за Библиотекар, се считаше за голяма чест. Урса беше най-едрата сред пленените жени от Семейството. Кафявата ѝ коса беше ниско остригана.

— Вършим всичко — отвърна Надин, — което тролите искат от нас. Дерем животните, които убиват и приготвяме храната им. Всяка слугинска работа, която може да се измисли, е поверена на нас — и тя посочи към една от примигващите свещи. — Правим тези свещи от животинска лой, най-мръсната и воняща работа, която може да съществува.

— А ако откажете? — попита я Джени.

— Ти как мислиш? — отвърна Надин.

— Каза, че учиш Сексън да чете — забеляза Урса. — Какво да чете? Те имат ли тук библиотека?

Надин поклати отрицателно глава.

— Само няколко книги. Повечето неща, които могат да горят, се използват за палене на огньове, когато е студено. — Замълча и заби поглед в пода. — Няколкото хартии, които намерих, бяха достатъчни да разбулят тайната им. В тях открих ключа към произхода на тролите, ако не и към името им.

— Какво искаш да кажеш? — попита Ли.

— От библиотеката на Семейството знаем — обясни Надин, — много неща за живота преди Големия взрив, за социалната структура, за културата или липсата ѝ, за различните институции и организации. Знаем например, че са съществували сгради за затваряне на криминални престъпници, луди и умствено изоставащи. Научих, че малко преди войната, властите на щата Минесота създали такава постройка за умствено недоразвити и тук, във Фокс. Съвсем уникатен дом. Щатът го устроил за крайно недоразвити умствено криминални престъпници, като част от нова програма, предназначена да превърне криминалните чрез комуникативна индоктринация в производителни членове на обществото. Целта е била, както отбелязах, да се нормализират тези индивиди, като им се осигури работа в някое тихо, провинциално селище.

— И ти смяташ, че тролите произхождат от тях? — досети се Дефъдил.

— Във всички случаи са техни потомци — потвърди Надин. — Не зная кога за пръв път са се нарекли троли или защо. Истината е, че намерих доклад, хвърлящ светлина по въпроса, от мъж, наречен Аарон — шеф на този дом. Очевидно правителството заповядало евакуация на града и по-голямата настъпваща от населението му го напуснало. От Минеаполис е трябвало да бъде изпратен автобус, който да вземел престъпниците, но никога не пристигнал. Аарон надраскал няколко бележки върху къс хартия за действията, които щял да предприеме, ако не получел помощ. Едно от изреченията може би ще се окаже ключът към настоящето ни положение.

— Какво е то? — попита Джени.

— Запомнила съм го наизуст — каза Надин и започна да цитира: — „След като сме изоставени да се грижим сами за себе си, трябва да намерим жени. В града няма нито една. Трябва да намерим жени!“

Малката им група потъна в мълчание.

Внезапно вратата се отвори с тръсък и в стаята нахълта трол.

— Всички ли сте гот? — изсмя се той.

Никоя от тях не го намери за забавен.

— Четири от вас да дойдат с мен — изляя той, вдигайки дясната си ръка и посочи четири от жените, стоящи близо до дясната стена. — Ти, ти, ти, и ти. Шавайте!

Жените се подчиниха хрисимо и бързо излязоха.

Тролът погледна към жените от Семейството.

— Починете си добре до утре, защото ще имате нужда от всичките си сили за изпитанието — ухили се той, обърна се и тръгна към вратата.

— Не копнея за това изпитание — прошепна Анжела с беспокойство.

— А, между другото — спря тролът с ръце на вратата, — не зная дали някой вече ви е казал, но ако утре не го издържите, ви очаква много гадна изненада. Спете дълбоко и не позволявайте на дървениците да нарушават съня ви — изкикоти се той и излезе, затръшвайки вратата.

— Не могат ли тези копелета да затварят вратата тихо? — попита Урса.

— Какво искаше да каже с последната си забележка? — Джени погледна към Надин.

— Още ли не са ви казали? — изненада се Надин.

— Не. Сексън спомена, че ще нахранят с нас някои си Уулви, Рант или Мома. Кои са те?

— Те не са хора — обиколи ги Надин с поглед. — Ако не успеете да преминете през изпитанието, ще последвате участта на всяка жена, достатъчно остаряла, за да е в полза на тролите. — Замълча с пребледняло от нахлули спомени лице.

— Какво ще ни се случи, ако се провалим? — сграбчи Анжела дясното рамо на Надин.

Надин я погледна в очите.

— Ще бъдете хвърлени живи в клетка с изгладнели лакомци^[1].

---

[1] Силен, кръвожаден, месояден бозайник, обитаващ северната част на САЩ, Северна Евразия и Канада — бел.пр. ↑

18.

— Този път прави пътуването ни значително по-леко — отбеляза Джероунимо. Седеше отпред, на мястото на пътника. Караве Блейд. Хикък беше заел мястото зад Блейд и главата на Джоун беше положена в скута му. Тя спеше дълбоко, опъната се по дължината на цялата седалка.

— Поне няма никакви дървета — съгласи се Блейд. Движеха се в североизточна посока по шосе 11, път, отбелязан на картата като „маршрут с първостепенна настилка“. Вероятно някога е бил, но не и сега. Настилката беше напукана и нацепена, някои участъци напълно порутени, а в пукнатините растяха трева и бурени. Изтеклият век без поддръжка беше взел своята дан. Блейд старателно избягваше коловозите в асфалта. Независимо от щетите, които бе нанесла природата, шосето все още можеше да се ползва, вероятно защото в продължение на цял век по него не бе имало никакво движение. Блейд беше чел някога в библиотеката, че насitenостта на автомобилния поток принуждавала предвоенното общество да отделя ежегодно значителни средства от бюджета си за ремонт на пътищата.

— Беджър трябва да е вече пред нас — погледна Джероунимо в картата.

Блейд му я беше дал, защото пътят следваше предвидения маршрут. Първоначално бяха стигнали до потока и след това завиха на юг. Четири мили по-нататък АССЗ-то, втурнало се през гъсталака, бе излязло на шосето. Отправиха се към следващия град, наречен Грийнбуш. Джоун беше заспала след като Хикък се погрижи за раните и превърза дясното й рамо. Блейд се почувства неловко, когато видя колко са щастливи и доволни, че са заедно. Това му напомни за отсъствието на Джени и неизвестността, пред която е изправена.

Грийнбуш беше абсолютно разочарование. Необитаем, напълно неподдържан, с порутени сгради и обрасъл в трева, градът беше зловеща останка от живота преди Големия взрив.

— Наистина е жалко — изрази чувствата си Хикък.

Блейд реши да се насочат направо към Беджър. Не виждаше причина да останат и изследват Грийнбуш, а и времето беше от решаващо значение.

Бяха изминали девет мили.

— Ето го — посочи Джероунимо.

Блейд натисна спирачката.

Зданията на Беджър вече се виждаха сред множество високи дървета.

— Оттук — забеляза Джероунимо — изглежда порутен като Грийнбуш.

— Дайте да проверим — Блейд натисна педала на газта. — Вдигни прозореца си — посъветва той Джероунимо, като предпазна мярка да не стрелят срещу тях или да не бъде хвърлена вътре граната. Плато ги беше уверен, че корпусът на АССЗ-то може да устои на изстрел с пушка от близко разстояние.

— Някой си е у дома — каза Джероунимо.

Блейд също забеляза, че към небето се извива сив дим.

— Ако се окажат троли — процеди Хикък, — всички са мои!

Блейд погледна каменното му изражение в огледалото за обратно виждане. Безпокоеше се за приятеля си. Неестествено тих и замислен, Хикък галеше косите на потъналата в сън Джоун. Поглеждайки назад, Блейд виждаше стиснатите устни на Хикък и студените сини очи. Можеше да си представи какво мисли стрелецът, можеше да го разбере и да му прости, но последствията щяха да бъдат смъртоносни за Хикък и за него. Жаждата за кръв прави човека безразсъден, невнимателен към собствената му безопасност, кара го да забрави всичко друго, освен отмъщението.

А Хикък търсеше отмъщение.

АССЗ-то навлезе бавно в покрайнините на Беджър. Сградите приличаха на тези в Грийнбуш — постепенно разпадащи се, с изпочупени прозорци и изскочили от пантите врати — бетоновите и тухлените постройки бяха в по-добро състояние, отколкото дървените.

— Там — Джероунимо посочи към източника на дима.

На около петдесет метра пред тях, в средата на шосето, бушуваше огън. Пламъците погльщаха сръчно подредена клада от суhi дърва.

— Това не ми мирише на хубаво — предупреди Джероунимо.

— Зная — Блейд спря автомобила. Не можеше да разбере кой би запалил огън в средата на пътя? Или по-точно — защо? В горещ ден като този!

— Давай да захапем стръвта — предложи Джероунимо и се завъртя в седалката, за да вземе браунинга. Пушката беше облегната отзад на облегалката на анатомичната му седалка.

— Да будя ли Джоун? — попита Хикък.

— Не е необходимо — отвърна Блейд. — Преминала е през достатъчно тежко изпитание. Остани с нея в АССЗ-то. — Премести лоста в положение „паркиране“ и изключи мотора. — Оставям ключовете в контакта за запалване — каза през рамо. — Ако нещо се случи с нас... — остана недовършено изречението му.

— Разбрано — процеди Хикък.

Джероунимо отвори вратата откъм себе си и се плъзна навън. Погледна ухилен назад към Хикък:

— Вие двамата се опитайте да се държите прилично, докато ни няма. Ясно ли е?

— Сладур си, партньоре — отговори в същия тон Хикък. — Истински сладур! Вие също бъдете внимателни, ясно ли е?

Джероунимо вдигна браунинга.

— Изобщо няма да разберат какво ги е ударило.

— Не забравяй — посъветва го Хикък — да се целиш в главата.

Джероунимо тъкмо щеше да затвори вратата, но вместо това я задържа отворена и се приведе навътре.

— Сетих се — подметна той, — че когато проверях тролите, които ти очисти, намерих един прострелян в сърцето. Какво стана? Да не страдаш от загуба на памет?

Хикък се засмя.

— Не. Носехе лък и оттам, където стоях, скриваше част от лицето си. Затова стрелях в сърцето. Никога не съм твърдял, че изстрелът в главата е желязно правило.

Джероунимо се изкикоти и затвори вратата.

Блейд го чакаше на няколко метра от автомобила с командлото в ръце.

— Как ще действаме? — попита Джероунимо, когато стигна до него.

— Открито приближаване — заповядда Блейд и започна да се придвижва бавно по лявата страна на шосето, докато Джероунимо направи същото по дясната. Този участък на шосе 11 беше ограден от порутени къщи. Блейд огледа обстановката и отбеляза вероятните места за засада. От неговата страна на пътя, срещуположно на огъня, имаше рушаща се тухлена стена. Откъм страната на Джероунимо, също срещу пламъците, гниеше ръждив скелет на голяма кола. „Идеална позиция за нападение от засада“, както би казал Хикък.

Блейд се престори, че вниманието му е заето от огъня. Държеше командото отпуснато в ръцете си, но сетивата му бяха нащрек и нервите опънати.

Долови никакво движение. Искаше да се изсмее. На тези хора, които и да бяха те, им липсваха сръчност и тренировки. Беше видял някой да се движи зад прозорец на втория етаж на една от къщите зад тухлената стена.

Джероунимо не изпускаше от поглед разбитите останки, които се оказаха някогашен автобус.

„Какво чакат?“, питаше се Блейд. До огъня оставаха едва около десет метра.

Внезапно иззад тухлената стена изскочи една жена с лък в ръце. Беше изпънала тетивата, готова да стреля.

Блейд беше по-бърз. Разкрачи се, насочи командото и се прицели в горната част на стената, а не в жената. Автоматът заподскача в ръцете му, когато дръпна спусъка и куршумите захапаха горния ръб на стената, пръскайки наоколо прах и парчета тухли.

Жената се скри уплашена от погледа му.

Браунингът на Джероунимо избумтя два пъти, когато пред него се появи никакъв младеж с копие в дясната ръка. Куршумите удариха автобуса близо до главата на момчето, принуждавайки го да отскочи отново на безопасно място зад автобуса.

Блейд забеляза един сивокос мъж да се изправя в прозореца на втория етаж на къщата зад стената. Мъжът държеше пушка, но очевидно не изгаряше от желание да я използва. Гледаше втрещено към Блейд и Джероунимо, със зяпнала уста и облещени в учудване и изненада очи.

Блейд го взе за всеки случай на прицел.

— Не стреляйте, господине! — извика жената зад тухлената стена. — Не стреляйте повече!

— Не стреляйте! — провикна се и мъжът на прозореца. — Не искаме да ви причиним зло.

— Показвате го по много странен начин — извика в отговор Блейд. — Незабавно слез тук долу! Дръж пушката над главата си, когато излезеш през вратата или ще те очистя!

Мъжът кимна и изчезна от прозореца.

— И ти! — обърна се Блейд към стената. — Изправи се с вдигнати ръце. Веднага!

Жената, по-скоро момиче в късните си юношески години, изпълни, каквото й беше наредено. Имаше сини очи и кестенява, дълга до раменете коса. Беше облечена в изпокъсани дрипи.

— Ти също! — извика Джероунимо на момчето зад автобуса. — Остави копието и излез напред! Веднага!

Младежът се появи неохотно от скривалището си с вдигнати ръце. Носеше скъсани джинси и парцалива кафява риза. Кестеняватата му коса, накълцана до раменете като на момичето, висеше на мазни кичури. Кафявите му очи се бяха впили в Джероунимо.

— Ти! — С цевта на командото Блейд посочи момичето. — Застани от тази страна на стената.

Тя се подчини незабавно, пропълзяйки през дупката във високата до кръста стена.

— Ти също! — погледна Блейд към момчето. — Ела тук!

Младежът се потътри надменно през шосето.

— Мърдай! — изляя Блейд, насочвайки автомата към него.

Момчето пребледня и ускори крачка.

Възрастният мъж излезе от порутената къща с вдигната над главата пушка.

Блейд завъртя командото и проследи с цевта му мъжа, докато той пресече обраслия с бурени двор и се промъкна през пролуката в стената.

— Остави пушката на земята! Бавно! — заповяда Блейд.

Мъжът се подчини. Тримата се подредиха в една линия с високо вдигнати оръжия — изплашеното момиче, високомерното момче и смутения мъж.

— Изглежда хайката е спипала някакви опасни разбойници — чу Блейд ироничния глас на Хикък зад себе си. — Май е бандата на Джеймс?

Блейд хвърли поглед назад през дясното си рамо. Хикък и Джоун стояха само на няколко крачки от него. Джоун носеше карабината „Хенри“.

— Мисля, че ти казах да я оставиш да спи — каза Блейд на Хикък.

— Щях да го направя, партньоре — изкиска се Хикък, — но алармата, която вдигна командото ти, я събуди.

Блейд погледна към пишман убийците.

— Кой от вас ще говори?

— Аз искам да кажа нещо — отговори сърдито момчето с мазната коса.

— Какво? — настоя Блейд.

Младежът погледна към мъжа.

— Казах ти, задник такъв, че не са троли, ама не. В деня, в който ме послушаш, ще получа разрыв на сърцето.

— Дръж си езика! — сопна му се старецът.

— Тате! — намеси се момичето. — Вие двамата не можете ли да престанете за минутка да се карате? Тези хора могат да ни убият.

— Не, не мисля така — поклати мъжът сивата си глава, примигвайки с очи.

— И защо да не ви убием? — попита го Блейд.

— Вие не сте убийци по природа като проклетите троли. — Мъжът погледна Блейд право в очите. — Можехте да убиете момичето ми с картечицата си, но не го направихте. И приятелят ви можеше да убие сина ми с топа си, но не го направи. Нещо ми говори, че няма да ни убиете хладнокръвно. — Той направи пауза, поглеждайки автомата с възхищение. — Какво е това чудо, господине? Откакто съм роден, не съм виждал пушка като тази.

— Нарича се „карабина за командоси“ — развесели се Блейд.

— От завода са излезли като полуавтоматични — добави Хикък, — но ние ги превърнахме в напълно автоматични.

— Какво означава това? — поискава да знае мъжът.

— Това означава, старче, че може да изстрелва куп куршуми наведнъж — обясни му Хикък.

— Името ми е Клайд, сър. Това е дъщеря ми Синди. А това опако пале е синът ми Тайсън.

— Защо се опитахте да ни убияте? — попита Блейд.

— Мислех, че сте троли — отговори старият човек и момчето изсумтя високо.

— Доколкото разбирам, не обичате много тролите — каза Блейд.

— Дяволски сте прав, господине — избухна Клайд с почервено лице. — Проклетите троли трябва да бъдат избити до един и това не е лъжа. В продължение на дълги години преследват семейството ми. Преди много време взеха скъпата ми Бес, Бог да благослови душата ѝ! Не знаем кога някое от тия копелета ще се опита да се промъкне до нас и вземе моята Синди. Въпреки това — изсмя се Клайд, — досега ние се оказваме твърде умни за тях. Даже навремето убихме няколко. Те нямат много мозък в главите си.

— Вие тук ли живеете? — погледна Блейд наоколо към разрушените сгради.

— Крием се, където можем — каза Клайд тъжно.

— Някога имахме ферма на юг оттук. Беше собственост на дядо ми. Но тролите ни откриха. Оттогава непрекъснато бягаме и се крием.

— Защо не се преместихте оттук? — намеси се Джероунимо. — Надалеч от тролите.

— Защото той е твърде горд — отвърна Синди.

— Твърде глупав — поправи я Тайсън.

— Затваряй се устата, момче! — ядоса се Клайд.

Хикък се приближи до Блейд и му намигна.

— И така, какво ще правим с тази банда? Ще ги изправим пред стената и ще ги разстреляме ли?

— Моля ви! Недайте! — изпищя момичето, приемайки думите му на сериозно.

— Чакай да помисля! — оглеждаше ги Блейд замислен. Какво трябваше да направят с тях? Да ги оставят тук, обричайки ги на мизерен живот и постоянна игра на криеница с тролите? Клайд очевидно жадуваше да отмъсти на тролите за отвлечената си съпруга. Но какво щяха да правят момичето и момчето? Това ли беше животът, който трябва да живеят? Никога да не узнаят що е покрив над главата, никога да не се почувствува в безопасност и наистина щастливи.

Синди беше ококорила очи в Джоун.

— Ти имаш наистина хубави дрехи, ако нямаш нищо против, че ти го казвам.

— И това наричаш хубави? — Джоун погледна скъсаните си, мръсни блуза и джинси. — Трябва да видиш какви дрехи носят жените в Дома.

— Дома? — повтори Синди.

— Там, където живеем — обясни ѝ Джоун. — Сами шием дрехите си или поправяме тези, останали ни още от времето на Големия взрив.

— Големият взрив? — откликна Клайд.

— Клайд, — прекъсна ги Блейд. — Имам едно предложение за теб.

— Предложение?

— Ти каза, че мразиш тролите...

— Правилно си разбрал — потвърди Клайд.

— Ние също. Какво знаеш за Фокс?

— Това е мръсната им бърлога. Ние се промъкнахме там на два-три пъти и пречукахме няколко от тях — изкикоти се доволно Клайд.

— Значи познавате Фокс? — притисна го Блейд.

— Виждал съм го отвън — каза Клайд. — Никога не съм бил вътре. Никой досега, влязъл в него, не е излязъл жив оттам.

— Поне познаваш района. Ето го и предложението ми — Блейд сведе автомата си и пристъпи към Клайд. — Ще ни помогнеш да измъкнем от тролите няколко приятели и след като приключим с това, вие можете да дойдете и да живеете с нас в Дома. Какво ще кажеш?

— Не знам... — прехапа долната си устна Клайд и челото му се набразди.

— О, моля те! — възклика Синди, развълнувана от предложението. — Моля те! Това са добри хора, тате. Нали ти сам каза така? Моля те!

— Как можем да сме сигурни? — усъмни се Тайсън.

— Ти не им вярваш? — Клайд попита сина си.

— Тъ!

— В такъв случай вече зная, че може да им се вярва — Клайд се ухили, доволен от остроумието си и кимна два пъти с глава. — Споразумяхме се, господине.

— Добре — засмя се Блейд.

— Ей, партньоре — Хикък се обърна към Блейд.

— Какво има?

— Ако тези прекрасни хора ще идват с нас — усмихна се той небрежно, — не мислиш ли, че вече могат да свалят оръжията си?

19.

Изпитанието щеше да започне след малко.

Тролите, на брой около пет дузини, повечето облечени в обичайните туники и наметала от мечи кожи, се бяха събрали на малка полянка в източния край на Фокс. Районът беше почистен от камъни и отпадъци, тревата и бурените бяха подрязани на не повече от двадесет сантиметра от повърхността на земята. Тролите, струпани в центъра на полянката, възбудени от предстоящото зрелище, се надвикуваха един друг и сключваха облози, спорейки върху евентуалния резултат от изпитанието.

Жените от Семейството стояха нервни и уплашени в средата на разчистения участък от полянката. Сексън и Надин бяха близо до тях.

— Много ме е страх — проплака Анжела.

Джени не искаше да си признае, че също се бои. Огледа останалите жени, преценявайки душевното им състояние и устойчивост. Анжела, най-младата и най-дребната от тях, се беше вкаменила от страх и имаше нужда от наблюдение. Дефъдил, Художничката, изглеждаше незаинтересована от това, което ставаше около тях. Ли, Тъкачката, играеше разсеяно с дългите си кичури черна коса и наблюдаваше намръщено тролите. Урса, Библиотекарката, беше потънала в размисъл. Мери, загорялата от слънцето млада Земеделка, беше в най-добро физическо състояние — резултат от дългите часове, прекарани на полето. Сефайъ местеше погледа си от една страна на друга; черната ѝ коса се мяташе около главата и изразът на лицето ѝ показваше ясно ужаса, който изпитваше.

Надин се присъедини с болезнено накуцване към скуччените жени.

— Бъдете храбри! — окуражи ги тя. — Аз го преживях. Вие също можете.

— Имах намерение да те попитам — каза Джени, опитвайки се да отвлече вниманието им от предстоящото изпитание, — какво се е случило с десния ти крак?

Надин направи гримаса и посочи Сексън с десния си палец.

— Той го направи, гадината!

— Какво?

— Искаше сведения за Дома — каза Надин тъжно. — Аз отказах и той ме измъчва.

— Копеле! — изрази чувствата си Ли.

— Така е — съгласи се Надин. — Счупи костта и тя зарасна накриво. Оттогава куцам.

— Бедничката! — съжали я Урса.

— Той не се оказа много умен — ухили се Надин. — Не му казах всичко, което знам за Дома. Бяха ли изненадани, когато ги посрещнаха толкова много пушки?

— Да, спомена за това — изсмя се Джени.

— Добре — изкикоти се Надин. — Само ми се искаше Войните ни да ги бяха избили всичките.

— Все още могат да го направят — напомни й Мери.

— Смяташ ли, че Джоун е стигнала до тях? — попита Надин. Джени й беше разказала предишната нощ за бягството на Джоун.

— Ако някой би могъл да го направи, това е Джоун — увери я Джени.

— Все пак е много далече — погледна Надин под око към утринното слънце. — Единствената причина, поради която тролите отлагаха толкова дълго нападението си над Дома, беше разстоянието. Наоколо гъмжи от мутанти и всякакви други същества. Тролите обикновено ограничават набезите си в радиус от двадесет до тридесет мили, въпреки че понякога предприемат и по-дълги пътешествия. Един път, преди няколко години, отидоха на север, навътре в Канада.

— Канада? — Джени щеше да зададе още въпроси, но беше прекъсната от приближилия се Сексън.

— Надявам се, че всички сте си починали добре. Хареса ли ви закуската? — Сексън беше весел и сложи широката си дяснa длан върху лявото рамо на Джени. Тя се дръпва рязко.

— Тази помия? — изсмя се подигравателно Ли. — Ти се шегуваш.

— Съжалявам. Бях им казал да положат изключителни усилия, за да пригответят нещо, което ще ви хареса. Ще трябва да накажа жените, които са приготвили закуската ви.

— Не е необходимо — каза бързо Джени. — Храната беше чудесна. Ние всички обичаме заек.

— Ти ме изльга? — Сексън погледна намръщено Ли. — Не е хубаво да се лъже Сексън.

— Изпитанията! — извика един от тролите. — Изпитанията!

Сексън се обърна и обходи с поглед застаналите в кръг троли.

— Брата мои! Време е! Живот за силните, смърт за слабите!

— Живот за силните, смърт за слабите! — откликнаха тролите в хор. Повториха крясъка, след това още веднъж, и още веднъж.

Джени си припомни разговора относно произхода на тролите, проведен с Надин в ранните сутрешни часове. Очевидно, престъпниците са били оставени сами да се справят с трудностите след като Аарон е бил убит от мутант. Всички бяха мъже. Естествено, трябваха им жени. Някой от най-умните сред тях вероятно е намерил записка на Аарон, обясняваща в подробности най-мъдрия път, който да следват поверените му умствено изостанали престъпници за намиране на евентуални съпруги. Аарон знал, че възпитаниците му са генетично на по-ниско ниво. Разбирал, че единствената им надежда за продължително съществуване като жизнеспособна общност зависи от намирането на жени с нормални или по-високи умствени възможности. Аарон никога не е проповядвал отвличане на жени. Бил уверен, че престъпниците ще измрат с течение на времето.

— Ти ще стоиш там — Сексън посочи на Надин, към мястото на зрителите. — Позволих ти да дойдеш тук, само за да ви покажа, че Сексън не е чак толкова лош. По-нататък ще ми трябваши за още уроци — добави той, докато Надин послушно се отдалечаваше с накуцване.

Тролите бяха утихнали.

— Започваме! — обяви Сексън. — Наредете се тук в една редица — посочи той към дървено колче, забито в земята близо до крака му, обут в сандал. Всички троли носеха сандали, направени от еленова кожа. Показващата се от сандалите плът беше покрита с кал, струпни и рани.

Седемте жени изпълниха заповедта.

— Виждате ли онова колче там? — посочи Сексън друго едно, забито в земята на около двадесет и пет метра от тях. — Когато кажа „тръгвайте“, ще тичате до него, ще го заобиколите и ще се върнете отново тук. Има ли въпроси?

— Какво ще спечели първата? — попита Ли.

— Ще остане жива — навъси се Сексън.

Събрали се троли мълчаха в очакване.

— Готови! — извика Сексън. — Тръгвайте!

Жените се затичаха, преодолявайки бързо разстоянието — Мери начало, след нея Джени, Ли, Сефайъ и Дефъдил в група, следвани от Урса и Анжела.

Заобикаляйки колчето, Джени погледна през рамо и видя как Анжела се спъна и падна, разбивайки лактите си при удара в земята. Тролите скандираха и насьрчаваха любимките си. Джени се обърна назад, без да им обръща внимание, изтича до Анжела и й помогна да се изправи.

Някои от тролите започнаха да дюдюкат.

Сексън хукна през поляната.

Останалите жени намалиха скоростта, наблюдавайки разтревожено Сексън.

— Добре ли си? — попита Джени.

— Така мисля — отвърна Анжела. — Лактите ме болят.

— Какво, по дяволите, мислиш, че правиш? — изрева Сексън, когато стигна до тях.

— Само помагам... — обърна се Джени да обясни, напълно неподготвена да посрещне юмрука на Сексън, който се заби в корема ѝ. Преви се на две и дишането ѝ секна.

— Няма да помагаш на другите! — наведе се Сексън над нея с кръвнишки поглед. — Така не става. На нас ни трябват само най-добрите. Ще оставиш другите да се справят сами, а ти имай грижа само за себе си. Разбра ли?

Джени кимна с глава, опитвайки се да овладее треперещото си тяло.

— Добре! — изправи се Сексън. — Като се пооправиш, ще се надбягвате още веднъж. И този път... — спря и изгледа жените една по една — никоя няма да помага на друга.

Сексън отново ги строи в една линия, след като Джени се възстанови.

— Помнете какво ви казах — изръмжа той, преди да даде знак за започване на надбягването. — Тръгвайте!

Анжела загуби.

За следващото състезание тролите донесоха здраво, триметрово въже. Всеки от двата края се хващаше от една жена, Сексън заставаше в средата и двете жени започваха да дърпат, докато едната бъдеше изтеглена покрай Сексън. По този начин тролите класираха чрез елиминиране физическите сили на всяка жена, от най-силната до най-слабата.

Най-слаба се оказа Анжела.

Третото изпитание се състоеше в серия от гимнастически упражнения. Сексън ги принуждаваше да ги изпълняват, докато паднат от умора.

Първа падна Анжела.

— Стойте тук! — заповядала Сексън на изтощените, потънали в пот жени.

Джени, седнала на земята като останалите жени, го видя да пресича поляната и се съветва с други трима троли. Беше обезпокоена от предчувствието си и усещаше, че скоро ще се случи нещо ужасно.

Сексън се върна усмихнат, със самочувствието на милостив деспот.

— Веднага станете! Ще направим малка разходка. Имаме изненада за вас.

Тролите заобиколиха плътно жените, образувайки около тях жива стена. Зловонието, излъчвано от телата им, беше почти непоносимо.

— Мисля, че ще повърна — заяви Ли.

— Ако ще го правиш — препоръча й Джени, — повръщай върху тях.

Сексън поведе тълпата през полето към Фокс, покрай порутени сгради, покрай жилища, ограбени от троли, търсещи лични вещи или дърва за огньовете си през зимите. Улиците бяха учудващо добре запазени. В десетилетието преди Третата световна война, Фокс, както и много други провинциални градчета, преминал през подем в разрастване на населението си, когато хиляди жители на по-големите градове побягнали от кошмар на градския живот и потърсили спокойствието на провинцията. Престъпността нараснала с астрономически темпове през тези последни десет години. Гражданите били облагани с тежки данъци и обществените услуги намалели до минимум.

Целта, към която се движеха, беше една голяма дървена постройка. Сексън влезе през огромна, летяща врата с две крила. Жените го последваха и след тях през вратата се забълскаха тролите, крещящи един на друг в нетърпението си по-бързо да се промъкнат вътре.

Джени прерови в паметта си книгите от библиотеката на Семейството, но не можа да си припомни някъде да е виждала сграда, подобна на тази. Покрай четирите стени, почти до тавана, се издигаха скамейки. Средната част на пода беше заета от квадратна аrena или кошара, оградена със стени, високи три метра. В това затворено пространство се влизаше през две яки врати — едната в северната стена и втората — в южната.

Сексън махна с ръка на жените да го последват и тръгна нагоре по стъпалата на скамейките от изкривени и нацепени дъски, нуждаещи се от основен ремонт. Когато достигнаха възможно най-близките до кошарата места над триметровата стена, Сексън им заповяда да седнат.

Надин беше с тях. Тя си проби път през тролите и се настани до Джени.

— Имаш ли някакво понятие какво е било това? — попита я Джени.

— Не съвсем — призна Надин. — Допускам, че е било кошара за добитък или място за търговия, или даже аrena за някакъв вид забавления, като родео например, но не зная със сигурност.

Джени забеляза, че седят точно над вратата в южната стена на кошарата. Пръстеният под беше осенен навсякъде с бели петна. „Какво ли е това?“, зачуди се тя. Наведе се напред, за да може да види по-добре и веднага се изпъна назад, стресната от зловещото си откритие. „Великият дух да ни е на помощ!“ — помоли се тя на ум. Белезникавите петна бяха кости. Човешки кости!

Сексън все още стоеше прав, наблюдаваше и очакваше всички троли да влязат в сградата.

— Тази сутрин се справихте добре — погледна той надолу към седналите жени.

Надин знаеше какво ще последва, разбираще, че няма да може да направи нищо, за да не го допусне и обърна засрамено главата си настррана.

Жените от Семейството бяха нервни, защото съзнаваха, че ги очаква нещо неприятно, без да знаят какво ще е то и как да се противопоставят.

Джени погледна към Анжела, припомняйки си думите на Надин:

— Ще бъдете хвърлени живи в кошара с кръвожадни лакомци.

Изглежда и Анжела си спомни това предупреждение, защото лицето ѝ побледня мъртвешки и тънките ѝ ръце стиснаха ръба на скамейката. „Какво мога да направя?“ — запита се Джени. Имаше ли някаква възможност да не позволи Анжела да бъде убита? Трябаше да има.

Сексън им се ухили.

— Стигнахме до най-приятната част от деня — започна да се разхожда той напред-назад пред жените. — Някои от вас може би не разбират защо е всичко това — каза той, без да знае, че Надин вече беше разкрила ужасяващата тайна на пълната с кости кошара. — Сега ще ви обясня.

Джени съсредоточи вниманието си върху вратата в северната стена, точно срещу скамейките, на които седяха. Вратата беше затворена, но тя знаеше, че звездите на главната атракция ще влязат през нея.

— Преди повече години, отколкото някой трол може да си спомни, една група нахлула в новите земи на север — продължи Сексън, все още крачейки. — Не хванали жени, но намерили нещо много по-добро. Една гнойна глава и животно, каквото тролите никога преди това не били виждали, се били вкопчили в смъртен двубой. Когато групата ги намерила и двете били вече мъртви. Но близо до тялото на умрялото животно тролите намерили две малки. Мъжете ги хванали и донесли във Фокс. — Сексън забеляза, че Джени не слуша и прекъсна разказа си. — Ти слушаш ли ме? — попита я той.

Джени, потънала в тежки мисли за неизбежната съдба на Анжела, погледна нервно нагоре към него.

— Разбира се — увери тя гиганта.

— Добре. Трябва да извлечеш поука от това — обърна се и продължи да крачи отмерено напред-назад.

Тролите мълчаха в очакване.

— Ние не знаехме как се наричат тези животни, докато при нас не дойде Надин. Разбрахме, че тези животни са силни, най-силните,

каквото са и тролите. Ние имаме поговорка. Вие сте я чули. Живот за силните, смърт за слабите — с гордост произнесе Сексън. — Тролите трябва да бъдат силни, не слаби. Ние неискаме слабаци сред нас — втренчи се той в жените. — Нито пък искаме слаби женски.

Зад северната врата в отсрецния край на кошарата се разнесе гърлено ръмжене.

Сексън се ухили катанински. Беше време!

— Тролите носят кожата на мечка — заяви той, удължавайки очакването, наслаждавайки се на ярко изразения им страх. — Мечите кожи са признак за нашата смелост, за нашата сила. Един трол трябва да докаже себе си, за да получи меча кожа; трябва да докаже, че я заслужава. Не искам да мислите, че тролите са нечестни — спря се той на сантиметри от Анжела с ръце зад гърба.

Ръмженето се беше усилило.

Сексън кимна с глава към северната врата.

— Животните, които хванахме, се чифтосаха. Оттогава се родиха няколко котила. Първата двойка е мъртва от много време. Изглежда те не понасят добре пленичеството, а е трудно да им се намира достатъчно храна. Не се хранят добре. Имат късмет, а и ние, че намерихме начин да ги храмим и в същото време да се отърваваме от слабите. Искате ли да видите как?

Очите на жените се впиха в северната врата. Животните от другата ѝ страна налитаха и драскаха по дървото, насиливайки се в глада си да я отворят. Вратата беше запъната откъм страната на кошарата с метално резе. То беше завързано с въже, чийто втори край се държеше от трол, седнал на скамейка точно над вратата.

— Живот за силните, смърт за слабите! — изкреша внезапно Сексън.

— Живот за силните, смърт за слабите! — отвърнаха на свой ред тролите.

Сексън се обърна без предупреждение, грабна Анжела за раменете, повдигна я от скамейката и я хвърли в кошарата.

Урса, Сефайъ и Мери изпищяха.

Анжела падна тежко на земята. Скочи живо на крака и остра болка прониза дясното ѝ коляно.

Сексън размаха дясната си ръка. Тролът с въжето сви китки и резето падна. В арената се втурна с ръмжене женски лакомец.

Почти без да създава какво прави, Джени скочи през стената, ограждаща кошарата.

Миг след това, когато други два лакомеца влетяха през северната врата, примерът й беше последван от едър трол с „Боуи“ нож в лявата ръка, който се прехвърли през западната страна на кошарата.

20.

Няколко часа преди това трима троли напуснаха Фокс и тръгнаха на лов, отправяйки се на север. Двама от тях носеха лъкове, а третият — карабина „Рюгер-77“ със затвор.

Блейд, скрит сред група дървета на стотина метра от оградата, ги видя да излизат и бързо се промъкна назад през храсталака, за да увеличи разстоянието между себе си и града и да е сигурен, че никой от пазачите на Фокс няма да забележи раздвижването, когато свие на север и последва ловната дружина.

Това беше шансът, който очакваше.

Хикък, Джероунимо, Джоун и тримата от Беджър — Клайд, Синди и Тайсън, чакаха при АССЗ-то, паркирано на около миля на запад от Фокс, прикрито в гората отстрани на шосето. Бяха спрели там, за да прекарат нощта на скрито място, макар и гъмжащо от обикалящи наоколо хищници. Блейд беше решил да си починат добре през нощта и да се придвижват към Фокс на следващата сутрин. Състави плана си в ранните часове на утрото преди изгрев-слънце, докато спеше на пресекулки. С настъпването на деня, след като беше дал последни указания на Хикък и Джероунимо, той пропълзя предпазливо до лагера на тролите. Пъrvата част от плана му беше да влезе незабелязано във Фокс. За нещастие, трябваше да остави командното на Хикък. Автоматът можеше да привлече нежелано внимание, ако го носи докато е във Фокс. Тролите имаха пушки, но той силно се съмняваше, че притежават някакво оръжие, което поне малко да наподобява на специалния „Командо“.

Сега, докато се придвижваше бавно на север и се надяваше да вземе преднина и намери удобна позиция преди тролите, той се тревожеше за Джени. Дали беше все още жива? Съдбата се подигра с тях. Само няколко дена преди това Джени плака в ръцете му пред заминаването му за Градовете Близнаци, а той търсеше окуражителни думи. Сега, когато нея я нямаше, той разбираше колко безполезен е изглеждал тогава оптимизъмът му.

Гората на северозапад от града беше сравнително гъста, а теренът — равнинен. Движеше се бързо, заобикаляйки по пътя си дървета и храсти и докато тичаше, мокасините му не издаваха почти никакъв шум. Двата „Боуи“ се полюшваха покрай бедрата му, а кобурите на вегите го шляпаха при движението. Носеше зелена маскировъчна риза и избелели джинси.

За да е сигурен в успеха си, искаше да е поне на една миля от Фокс. Ако имаше битка и ако тролът с карабината успееши да я вика в играта, всички във Фокс щяха да помислят, че ловната дружина е убила елен.

Надяваше се на това.

Слънцето се беше издигнало високо в небето и печеше силно. Тялото му беше потънало в пот. Изненада се, когато гората внезапно свърши. Пред него се изпречи хълм, покрит с едри камъни. Забеляза добре отъпкана пътека да се вие нагоре по хълма вдясно от него. Сви по нея и затича с максимална скорост, ослушвайки се внимателно за всеки звук зад себе си, съзнавайки че тролите не могат да са много назад. Откри мястото, което търсеше на една трета от разстоянието до върха и се хвърли по корем зад массивна каменна плоча.

Съвсем навреме.

Тролите се появиха иззад дърветата само след няколко секунди. Движеха се по пътечката, потънали в оживен разговор.

— ... изпуснем изпитанието. Не е честно — говореше тролът с рюгера.

— Грешката е твоя — напомни му най-високият от тролите.

— Ъхъ — потвърди третият. — Ти беше този, който разсърди Сексън. Знаеш, че той искаше русата.

— Какъв идиот! — щракна със зъби високият трол.

— Откъде можех да зная, че Сексън стои зад мен, когато го казах? — протестира тролът. — Нямам очи на гърба си, нали?

— Нито пък имаш мозък в главата си — промърмори третият.

— Да кажеш, че искаш русата пръв! — захили се високият трол.

— Тъпанар! Тъпанар! Тъпанар!

— Заради тебе — подчerta съгласието си с него и третият трол, — ще пропуснем изпитанието и храненето. Само защото приказвахме с теб.

— Ето защо Сексън ни изпрати на лов. — Високият трол беше явно недоволен от състоянието на нещата. — Някой ден Сексън ще прекали.

— Не допускай да те чуе какво казваш — посъветва го другият.

— Мразя да ловувам — промърмори високият трол, изкачващ хълма след другите двама. — Дяволски е досадно.

Блейд, кацнал на върха на каменната плоча, се ухили и скочи във въздуха, сварвайки тролите неподгответи. Връхлетя върху първия и силата от сблъсъка запрати трола върху другите двама, следващи го по петите. Тримата рухнаха на земята.

— Внимавайте! — изрева неистово единият от тролите.

Блейд бе преценил скока си съвсем точно. Падна с дясното рамо върху затревено място, претърколи се и скочи на крака с извадени и готови „Боуи“ ножове.

Най-близкият до него трол беше захвърлил лъка си далеч встрани и се опитваше да се изправи, клекнал на ръце и колене, когато Блейд заби левия си нож в гърлото му. Тъмночервена кръв обля ръката на Блейд и той изтегли ножа, а ужасеният трол сграбчи обезумял разкъсаното си гърло.

Рюгерът вече беше успял да скочи на крака с пушка в ръце и отчаяно се опитваше да дръпне затвора и вика в него нов патрон.

Блейд го достигна с един скок, ритна с десния си крак нагоре и встрани, отклонявайки цевта на пушката. Замахна в широка дъга с десния си „Боуи“, прицелил се отново в гърлото и усети как наточеното острие се забива дълбоко, прерязвайки дихателната тръба.

Високият трол се нахвърли върху Блейд с насочен към корема му нож.

— Копеле! — изпища той. — Ще те изкормя!

Блейд премери разстоянието на око и, както бе постъпвал безброй пъти дотогава, изтегли дясната си ръка докрай назад и след това замахна напред, влагайки всичките си сили в хвърлянето. Ножът прелетя метъра, който ги делеше и се заби в гърдите на трола, пронизвайки сърцето.

Тролът се закова изумен на място и се втренчи с изненада в ръкохватката на ножа, стърчаща от гърдите му. След това вдигна поглед към Блейд и се усмихна слабо.

— Хубав номер — успя да продума, преди да падне по очи на земята.

Блейд огледа резултатите от действията си. Високият трол беше неподвижен, но другите двама продължаваха да потръпват в конвулсии.

Планът му се изпълняваше чудесно. Наведе се над високия трол, свали туниката и наметалото, бърчейки нос от вонята, изльчваща се от тялото. Дали изобщо се къпеха? Взе ножовете си, избръса остриетата в зелената трева, върна ги обратно в ножниците, свали колана си и постави двата огромни „Боуи“ на земята. Сега предстоеше най-трудното. Опитвайки се да не дишат, нахлузи туниката през широките си рамене, гърчейки се както от тясната му дреха, така и от смрадта, изльчваща се от нея. Нагласи колкото можа по-добре мечата кожа и нави крачолите нагоре по краката, докато панталонът се скри под туниката. След това надяна наметалото и намести кобурите с вегите така, че пистолетите да са над туниката, но под наметалото. Завърза ножовете „Боуи“ около кръста, свали камата от прасеца и другата от китката и ги скри под колана. Беше готов.

Пътеката, по която се движеха тролите, очевидно беше доста често използвана. Добре очертана, тя даде възможност на Блейд да се добере лесно до Фокс. Достигна откритото пространство между гората и северната страна на оградата и спря колебливо, надявайки се, че дегизировката няма да го предаде при едно по-внимателно оглеждане. Наведе глава и наблюдавайки зорко оградата, тръгна през полето към портата в центъра на барикадата. „Ами ако имат парола? — запита се той. — Какво ще правя тогава?“

Слънцето пърлеше земята, издигнало се високо в утринното небе.

Блейд спря пред портата, огледа се наляво и надясно в очакване да бъде спрян от пазачите й.

Не можеше да повярва на очите си.

Портата не беше охранявана.

„Може би — размишляваше той, докато отваряше паяновата дървена врата и влизаше през отвора, — тролите се чувстват в безопасност във Фокс.“ По същия начин и Семейството беше вярвало, че е на сигурно място в Дома, преди да се появят тролите и унищожат този мит. Вероятно никой преди това не беше нападал Фокс. Знаеше,

че градът гъмжи от троли. Беше ги видял, докато наблюдаваше скрит, в очакване на шанса си да се сдобие с меча кожа. Но къде бяха сега?

От изток се разнесоха приглушени от разстоянието викове и аплодисменти.

— Какво става, по дяволите? — Блейд се обръна и тръгна по посока на ревовете. Улиците бяха напълно безлюдни. Не можеше да повярва на късмета си. Каквото и да бе отклонило вниманието на Тролите, за него беше дар божи. Слава на Великия дух!

Вниманието му бе привлечено от една от постройките и той се приближи озадачен към предната ѝ врата. За разлика от останалите, тази сграда показваше следи от скромни опити за поддръжка. Вратите бяха непокътнати, а прозорците — покрити с груби завеси. Една дупка в стената беше обкована с дъски. Защо? Защо само тази сграда?

Фокс все още не показваше признания на живот.

Блейд отвори вратата и влезе, изчаквайки очите му да привикнат към намалената светлина преди да затвори след себе си и да пристъпи в стаята. Видя с изненада, че до отсрещната стена бяха внимателно подредени бюро и два стола. Очевидно някой беше използвал често тази канцелария. Но кой? И с каква цел?

Върху дъбовото бюро бяха подредени педантично на отделни купчинки няколко книги и листове хартия.

Блейд вдигна листовете и се приближи към един от прозорците. Съдържаха бегли записи от някой, наречен Аарон, описващи управляваните от него съоръжения и престъпниците, за които се грижел. Някои от писанията бяха особено интересни. Едно се отнасяше за евакуация и непристигнал транспорт, друго съдържаше подробно описание на изгледите за оцеляване на поверените му престъпници, ако не успеят да се установят някъде или да намерят жени. Една бележка се набиваше като трън в окото: „Ако останем да се грижим сами за себе си, трябва да намерим жени. В града не е останала нито една. Трябва да намерим жени!“

Блейд се облегна на стената и съзнанието му се осени от прозрение. Беше научил откъде произхождат тролите и причините, които ги караха да крадат жени. Въпреки това една подробност му се изпълзваше. Защо се наричаха троли? Приближи се до бюрото и остави листовете обратно на местата им.

Навън беше тихо.

Блейд прегледа книгите. Бяха общо седем, повечето от тях третираха психологична тематика: *Патологична психология*, *Експериментална психология*, *Психологични тестове*, *Съвременна психотерапия*, *Препоръки*, *Приспособяване и душевно здраве*, а една беше озаглавена *Моята леля — нимфа*. Бюрото имаше четири чекмеджета. Блейд са наведе и ги отвори едно по едно. В тях имаше листове хартия, остатъци от моливи и прашни кламери. В най-долното дясното чекмедже откри още една книга, скрита в дъното зад купчинка листове. Върху бюрото стоеше незапалена свещ, но той не би я запалил, даже и да имаше с какво. Беше прекалено рисковано. Изправи се, отиде отново до най-близкия прозорец и вдигна книгата високо, за да хване оскъдната светлина.

Някъде от изток долиташе приглушен шум от възбудена тълпа, която се приближаваше бавно.

Блейд се ухили, забавлявайки се с последното си откритие. Беше детска книга, с липсващи корици и изпокъсани листове, озаглавена *Трите сърдити козела*. Не си спомняше да я е виждал в библиотеката на Семейството. Книгата беше богато илюстрирана и той прелисти страниците, четейки оскъдния текст. Спря изненадан, когато достигна до мястото, където за пръв път се споменаваше името „трол“.

— Не може да бъде — промърмори несъзнателно Блейд.

Беше все пак.

Рисунката говореше достатъчно красноречиво. Три козела искали да минат по мост. Под него живеел злобен трол. Тролът не бил склонен да пусне някой да премине по *неговия* мост. Първите два козела успели да изльжат трола да им позволи да минат. Но третият, най-едрият и силен козел, се опълчил на трола, победил го и тръгнал по моста. На страницата, където беше показано как козелът побеждава трола, много години преди това някакъв читател беше надраскал с детски почерк личните си забележки, вече избледнели и едва различими: *Тъла книга! Трябвало е да победи тролът. Мостът е бил негов.*

Блейд отпусна развеселен книгата. Беше ли възможно? Беше ли тази детска книга ключа към наименованието на тролите? Въображението му заигра. Възможно ли е някой от ранните обитатели на сградата да е харесал тази книга и по непонятни причини да се е идентифицирал с трола? Възможно ли е този някой да е надделял над останалите и да са се нарекли троли? Вероятно, след смъртта на

Аарон, този криминален престъпник е наметнал мантията на водачеството.

— Никога няма да узнаем със сигурност — промълви Блейд на себе си.

От околните улици долетя внезапна връвя.

Блейд хвърли книгата върху бюрото и се приближи бързо до вратата. Какво ставаше? Откряхна вратата с няколко сантиметра и надникна навън.

По една от улиците се движеше голяма тълпа от разговарящи помежду си и смеещи се троли.

Любопитството на Блейд се събуди. Видя ги да влизат и изчезват в една голяма сграда. Дали нямаха събрание? Трябваше да се провери. Той се промъкна навън, затвори вратата и тръгна към зданието с врата от две летящи крила, всяко едно високо около шест метра и наполовина широко. „Защо толкова голяма врата? — запита се Блейд. — Дали преди войната не е била използвана за влизане и излизане на машини и коли?“

Някъде чуруликаше птичка.

Блейд стигна до вратата, огледа се в двете посоки и влезе. Тренираният му поглед обхвана и запомни обстановката — струпани скамейки, оградената площ в центъра, четирите зеещи квадрата високо във всяка стена, изпотрошени прозорци със стърчащи от рамките им шишове от остро стъкло.

Повечето троли бяха вече седнали.

Блейд вдигна наметалото и покри с него главата си, както много от тролите, опасявайки се, че косата, спускаща се над челото му, ще го издаде. Пое дълбоко дъх и започна да се изкачва по скамейките от лявата му страна.

Тролите бяха видимо възбудени. Бързореха щастливо с приковано в кошарата внимание. Изкачвайки се нагоре, Блейд долови откъси от разговорите им: ... наблюдаваш как трошат кости... Уулви ще я направи на кайма... загуба на добро парче...

Видя една свободна скамейка и седна на нея, доволен, че тролите не му обръщат внимание. Разгледа тълпата, обхождайки арената с поглед и сивите му очи се разшириха от уплаха, когато забеляза жените от Семейството и гигантския трол до тях. Лявата му ръка

пропълзя инстинктивно към боуито на лявото бедро. Мислите му запрепускаха. Какво се готвеше? Опасност ли грозеше жените?

Огромният като планина трол приказваше на жените, но думите долитаха до Блейд твърде приглушени и той неолови смисъла им.

Не му харесваше! Ни най-малко не му харесваше!

Тролите шепнеха и не можеха да си намерят място от възбуда.
Зашо?

Блейд скочи на крака. Кипналата му кръв го накара да забрави всяка предпазливост и да тръгне надолу по пътеката между скамейките. Ако предстоеше нещо да става, той трябваше да бъде близо до жените. Тролите можеха и да го превъзхождат числено, но той щеше да очисти доста от тях преди да позволи нещо да се случи на жените.

За радост на тролите и ужас на Блейд, иззад портата в северната стена на кошарата се разнесе зловещо ръмжене.

Прималя му от мисълта, че няма да успее да стигне до жените, преди да се е случило нещо ужасно.

Беше прав.

От тях го отделяха още дванадесет редици скамейки, когато огромният трол вдигна глава и изрева:

— Живот за силните, смърт за слабите!

Възбудени от фразата, тролите подеха призыва:

— Живот за силните, смърт за слабите!

Блейд се хвърли напред, събаряйки тролите по пътя си и предизвиквайки буря от гняв и псуви.

Внезапно гигантът сграбчи Анжела и я хвърли в кошарата.

Не! Блейд беше на шест редици от тях, когато Джени се изправи и скочи след Анжела.

По дяволите!

Блейд промени посоката, отправяйки се към кошарата и в движение забеляза, че северната порта се е отворила и на пръстения под пред нея е прилекнало едро животно.

Джени!

Блейд разблъска останалите троли и скочи в кошарата.

21.

— Все още продължавам да мисля, че приятелят ви не е особено умен — настоя Клайд. — Само глупак може да отиде сам във Фокс.

— Както и преди ти казах, старче — отвърна Хикък, — партньорът ми може да се грижи за себе си.

Бяха останали да очакват при АССЗ-то. Хикък се беше облегнал на автомобила, Клайд клечеше до едно близко дърво, Тайсън и Синди седяха на земята до него, а върху покрива на превозното средство Джероунимо беше наострил зрение и слух в очакване на евентуална опасност. Джоун спеше в колата.

— Не мислите ли, че досега трябваше да се е върнал? — попита Синди.

Хикък повдигна рамене.

— Ще се забави, колкото трябва — каза той на момичето. Вътре в себе си той също се беспокоеше и тревожеше. Отначало планът на Блейд му се струваше добър: щеше да намери начин да се промъкне във Фокс, да открие къде се намират жените и да се върне. След това, под прикритието на тъмнината, всички те щяха да се прокраднат във Фокс и да освободят пленниците. Сега вече Хикък не беше толкова уверен. Можеха да се случат толкова много непредвидени неща.

— Това май наистина е някакъв автомобил — в гласа на Клайд прозвуча възхищение от АССЗ-то. — Не мога да намеря достатъчно думи, за да ви поблагодаря, че ни позволихте да се возим в него.

— Все пак звукът му не е като на другите — каза Тайсън разсеяно, зает с дълбаене на дупки с пръчка в земята.

— Какви други? — изненада се Хикък.

— А, трябва да беше преди година... — започна Тайсън.

— Повече — Клайд поправи сина си.

— Беше през ноцта — обясни Синди. — Спяхме в една къща, недалеч от шосето, когато ги чухме да преминават и видяхме светлини пред автомобилите.

— Сериозно ли говорите? — разтревожи се Хикък от новината.

— Съвсем — потвърди Клайд. — Ужасно ни изплашиха. Изтичахме на пътя, но те се бяха отдалечили и не ни чуха. Бяха пет или шест и идваха откъм Фокс. Джипове. Мисля, че така са ги наричали преди войната.

Действащи джипове? Хикък погледна към Джероунимо и двамата размениха озадачени погледи.

— Мисля, че се наспах чудесно — обади се Джоун, излизайки от АССЗ-то. Протегна се и се прозя. — Никога не съм си представяла, че пастьрма и вода могат да бъдат толкова вкусни.

Хикък се изкикоти. Откакто я бяха спасили, беше изяла десетки ивици еленска пастьрма и изпила две пълни кани с вода.

— Моля да извините външния ми вид — усмихна се Джоун, приближи се до Хикък и го целуна по лявата бузя. — Зная каква картийка съм сутрин.

— По красива си и от изгрева — поласка я Хикък и хвана дясната ѝ ръка.

Тайсън се изкиска.

— Нещо смешно ли има, момче? — обърна се Хикък към него.

— В него няма никакво уважение — обади се Клайд бързо.

— Никога не е имало — добави Синди.

Тайсън се хилеше самодоволно.

— Махни тая глупава усмивка от физиономията си — предупреди го Хикък, — или ще ти я натъпча в гърлото, пале такова!

Тайсън се зае отново да ровичка в земята.

— Олеле, днес май сме докачливи? — Джоун подразни Хикък.

— Имам си правило — заяви Хикък, без да обръща внимание на подигравката в тона ѝ. — Само приятелите ми могат да се бъзикат с мен.

— Думите не могат да те наранят, глупаче — укори го Джоун нежно.

— Понякога — отвърна Хикък — думите могат да бъдат по-смъртоносни и от питоните ми.

— Просто си много чувствителен — прегърна го тя.

— Хикък? Много чувствителен? — беше дочул думите ѝ Джероунимо. — Не позволявай да се разчува, че ще развалиш репутацията му.

— На страховит боец! — похвали си себе си Хикък.

— Не — поклати глава Джероунимо с весели пламъчета в очите.

— На дървена глава.

Тайсън се изсмя невъздържано.

Хикък погледна Джероунимо свирепо.

— Благодаря, партньоре.

— Винаги на твоите услуги — обеща Джероунимо.

Джоун се изкиска.

— Не му се сърди. Ти си го просеше.

— Хей, старче! — смени темата Хикък. — Колко мислиш, че са тролите?

— Не съм сигурен — отвърна Клайд. — В най-добрият случай, около шестдесет или седемдесет.

— Хм, толкова много? — Хикък потропа нервно с пръсти по сребърната тока на колана, загрижен за Блейд.

— Какво те тревожи? — попита го Джоун.

— Безпокой се за Блейд — намеси се Джероунимо, преди Хикък да успее да отговори.

— А ти не се ли беспокоиш? — попита Хикък, поглеждайки Джероунимо.

— Разбира се.

— Не мога да издържа това очакване — заяви Хикък и започна да крачи нервно наоколо.

— Нищо не можеш да направиш, синко — опита се да го успокой Клайд. — Приятелят ти беше прав. Трябва да стоим тук, докато се върне.

— А ако не се върне? — озъби се Хикък. — Няма как да разберем дали не му се е случило нещо.

— Какво друго можем да направим? — попита Джоун. — Не можем всички да се промъкнем във Фокс.

— Усещам го — промърмори Хикък и се обрна с лице към тях.

— Не зная защо, но се чувствам неспокоеен, като че ли нещо не е в ред.

— Може би трябва да смениш професията си от Войн на Емпатик — пошегува се Джероунимо с усмивка.

— Говоря сериозно — сопна се Хикък.

— Е, щом имаш такова усещане, тогава да направим нещо — предложи Джоун.

— Дадени са ни заповеди — напомни й Джероунимо.

— Какви бяха тези заповеди? — попита го Хикък.

— Знаеш какви са — заяви Джероунимо.

— Бъди добър, партньоре — настоя Хикък. — Какви точно бяха заповедите?

— Блейд ни каза — въздъхна Джероунимо — да стоим при АССЗ-то, докато не получим вест от него. Ако не се върне, инструкцията е да се върнем в Дома за подкрепления.

— А-ха — поклати глава Хикък. — Но той не каза, че АССЗ-то трябва да остане тук, нали?

— За какво намекваш? — попита Джероунимо. — Не те разбирам много добре.

— Аз също — ухили се Джоун.

— Блейд ни каза да останем при АССЗ-то — обясни Хикък и пъхна палци зад колана си. — Ако то влезе във Фокс, ние трябва да бъдем с него, нали?

— Блейд ще те разпердушини, че не си изпълнил заповедите — предрече Джероунимо.

— Няма да ме ругае за първи път — отбеляза Хикък. — Ето и последната ми дума. Не вярвам, че ще постигнем нещо, ако тъпчем тук на едно място. Всеки момент, прекаран от жените ни във Фокс, увеличава вероятността да пострадат.

— И предлагаш да влезем с танцова стъпка във Фокс и любезно да помолим тролите да ни предадат пленничките си? — прекъсна го Джероунимо.

— Предлагам да извършим диверсия — заяви Хикък.

— Диверсия? — изправи се Клайд. — Какво искаш да кажеш?

— Ще направим нещо, с което да привлечем вниманието на тролите върху себе си — обясни Хикък. — Ще ги ангажираме достатъчно дълго, за да може партньорът ми да намери жените.

— Звучи опасно — замисли се Синди.

— Можеш да останеш тук с баща си и брат си — препоръча ѝ Хикък.

— И да пропусна възможността да си разчистя сметките с тролите? — плесна Клайд с ръце и потри длани. — По никакъв начин!

— Аз съм там, където е и баща ми! — заяви Синди.

— Мисля, че това е тъпа идея — възпротиви се Тайсън, — но ще дойда с вас.

Хикък погледна Джоун.

— Не искаш от мен да стоя настрана — каза тя.

— Имам дълг към тролите и, както казах по-рано, никога няма да изоставя другите жени. Трябаше да съм с тях, за да ги защитя. Хайде да тръгваме!

— Оставаш само ти — втренчи се Хикък в Джероунико.

— Преди да ти отговоря — каза Джероунико, — искам да те попитам нещо.

— Казвай, партньоре — насырчи го Хикък.

— Как АССЗ-то ще отиде оттук — посочи Джероунико към поляната, на която се намираха, — там? — завъртя се ръката му в посоката на Фокс.

— Можеш да караш, ако желаеш.

— Аз? — изсмя се Джероунико. — Не бих докоснал това нещо и с триметров прът.

— Е, добре! — Хикък подръпна колана си. — В такъв случай ще трябва да карам аз.

Джероунико простена.

— Какво не е в ред? — попита Джоун.

— Забравих, че те нямаше, когато Хикък подкара АССЗ-то — поклати тъжно глава Джероунико и черната му коса се развя. — Трябаше да видиш с очите си, за да можеш да повярваш.

— Не разбирам — озадачи се Джоун. — Нощес Хикък ми каза, че е карал АССЗ-то. Както се изрази... — направи тя пауза, опитвайки се да си припомни думите, — било „приказка в действие“.

Джероунико щеше да падне от смях.

— Е, може би преувеличих малко — съгласи се неохотно Хикък.

— Малко? — изкикоти се Джероунико. — Ако лъжите бяха конска тор, ти щеше да бъдеш цяла планина.

— Изльга ли ме? — обърна се Джоун към Хикък.

— Преувеличих малко истината — отстъпи Хикък, чувствайки се неудобно пред изучаващия й поглед.

Джероунико се опитваше да се успокои.

— Е... аз... аз... ще продължа, макар и само, за да събера парчетата.

— Парчетата? — повтори Тайсьн.

— Е, добре — Хикък тръгна към автомобила. — Хайде да изчезваме! Не сме мръднали цял ден.

Клайд, Синди и Тайсън се приближиха до ACC3-то.

— Какво искаше той да каже с тези „парчета“? — Тайсън попита Хикък.

— Не обръщай внимание на тоя непрокопсаник — отвърна Хикък, поглеждайки свирепо към Джероунимо. — Не знаеш ли, че всички индианци обичат да се подиграват на белите?

— Можеш да му вярваш — съгласи се Джероунимо, продължавайки да се киска. — Ние червенокожите високо ценим качеството на природни комедианти в бледоликите.

22.

Откри ги близо до защитния ров, южно от подвижния мост.

— Плато, Рики — поздрави той. — Какви са тези тъжни физиономии?

— Говорим за триадата Алфа, Джошуа — отговори му Плато.

— Великият дух ще ги пази — заяви Джошуа.

— Поне се надяваме да е така — поправи го Рики.

— Продължавам да мисля, че трябваше да отида с тях — каза Джошуа на Плато.

— Какво щеше да правиш, ако беше с тях? — попита Рики.

— Щях да потърся възможност да поприказвам с тролите, да ги убедя да освободят жените, да им обясня най-важната духовна връзка, която съществува между всички живи същества.

— Наистина ли смяташ, че тролите са способни да разберат възвишената същност на живота? — погледна го изпитателно Плато.

— Всички същества откликват на любовта — заяви убедено Джошуа.

— Само искрени, изпълнени с обич хора могат да отвърнат на непресторената любов — каза Плато, оспорвайки твърдението на Джошуа.

— И ти вярваш, че всички същества откликват на любовта? — Рики попита Джошуа.

— Да, вярвам — потвърди Джошуа.

— Тогава — намигна Рики на Плато, — следващия път като налетиш на мутант, изприпкой до него и го прегърни силно. След това ми разкажи как е реагирал.

— Тролите не са мутанти — възрази Джошуа. — Те са личности като нас.

— Не като нас — поклати глава Рики. — По някаква случайност мисля, че ние миришем много по-добре от твоите троли. Подуши ли „аромата“, изльчван от този, който хванахме?

— Потресен съм от отношението ви — каза Джошуа. — Всички Войни ли са толкова безсърдечни?

— Не мога да говоря за другите — отвърна Рики, — а само за себе си. Вярвам в съществуването на Великия дух, Джошуа. Вярвам в любовта. Но аз съм Войн и съм обучен да се изправям пред опасностите, изпълващи ежедневието ни, да защитавам Семейството и този Дом. Не мога да влизам в битка и да се беспокоя, че мога да убия евентуален брат или сестра, човек, който е космически брат на Създателя. Или те, или аз и мога да ти гарантирам, че няма да бъда аз.

— Щастлив съм, че не съм Войн — промълви Джошуа. — Насилието ме отвращава.

— Старейшините са мъдри — намеси се Плато. — Ние нямаше да ти позволим да станеш Войн. Това е диаметрално противоположно на истинската ти природа. Ти си отличен Емпатик. Бъди щастлив като такъв.

— Мисля, че ще ви бъда полезен — обърна се Джошуа. — Ще се моля за триадата Алфа, за успеха им и да се завърнат невредими.

Плато въздъхна, наблюдавайки течащата в рова вода.

— Ще имат нужда от молитвите му. Ще имат нужда от цялата помощ, която могат да получат.

23.

— Ето го! — възклика Клайд.

Между дърветата пред тях прозираха няколко от порутените от времето сгради на Фокс.

Шофираше Хикък. Джероунимо се беше настанил в другата анатомична седалка, а Джоун седеше на конзолата между тях. Клайд, Синди и Тайсън се бяха разположили отзад.

— Какъв е планът? — попита Джоун Хикък.

Стрелецът спря автомобила и погледна към Джероунимо.

— Имаш ли някакво предложение?

Джероунимо поклати глава отрицателно.

— Какво? Защо не?

— Все още се опитвам да се възстановя от шока, че пристигаме живи.

— Дръж се сериозно — настоя Хикък.

— Идеята беше твоя — заяви Джероунимо. Предположих, че си обмислил всичко.

— Не съвсем — призна Хикък.

— Докъде си го измислил? — попита Джоун.

— До пристигането ни тук.

— Само това? Това ли е големият ти план? — Джоун погледна Джероунимо. — Започвам да те разбирам.

— Бил съм тук и преди — проговори Клайд. Мога да ви бъда в помощ.

Хикък се завъртя в седалката.

— Каква е обстановката, старче? Имат ли патрули и стражи?

— Имат стражи — припомни си Клайд. — На пост при портите.

— Какви порти? — попита Хикък.

Клайд се приведе напред и започна да жестикулира с ръце, докато обясняваше.

— Този път преминава през града и почти го разделя на две. Но тролите използват само северната му част. Оградили са се там и са

направили порти в средата на всяка страна от оградата. Виждали сме стражи при портите, но никога патрул. Само ловни групи и групи, тръгнали на набези. Оттук не можете да го видите, но от другата страна на тези дървета се простира поле. То е в западния край на града. На север от Фокс е пак гъста гора, а на изток — няколко хълма. Ето това е.

Хикък обмисли чутото.

— Сега какво, умнико? — попита Джероунимо.

— Не ми харесва шосето пред нас — Хикък прецени панорамата пред себе си. — Някои от тези сгради са ужасно близо до пътя. Тролите ще скочат върху нас, преди да сме ги видели, че идват — обърна се и огледа дърветата наляво от себе си. — Клайд, мислиш ли, че ще можем да промъкнем ACC3-то през тези дървета до полето, за което спомена?

— На места може да е тясно — отговори Клайд. — Но трябва да успееш да го направиш.

— Добре — Хикък потегли бавно, напусна шосето и навлезе в гората, избягвайки дънерите на дърветата. Клони стържеха купето на автомобила, докато си пробиваше път през тях.

— Да разбирам ли, че вече имаш план? — попита Джоун.

— Да.

— И ще успее? — усъмни се Джероунимо.

— Фасулска работа — обясни Хикък. — Ще спрем в средата на полето и ще чакаме тролите да ни забележат.

Всички се бяха втренчили в Хикък, очаквайки допълнителни подробности. Накрая Джоун наруши тишината.

— Това ли е? — попита тя недоверчиво. — Това ли е твоят план?

— Не е ли гениален? — кимна утвърдително Хикък.

— Знаете ли — Тайсън не се обърна към никого определено, — започвам да разбирам защо този с черната коса, Блейд, ви е отговорник.

— Имаш късмет — предупреди го Хикък, — че ръцете ми са заети с волана.

— Какви са всичките тези неща? — Синди посочи арматурното табло.

Хикък погледна към нея. Тя сочеше с ръка редица от ключове в центъра на таблото. В Ръководството за експлоатация не се

споменаваше за тях. Бяха четири на брой и под всеки от тях имаше една-единствена буква — M, S, F и R. Блейд възнамеряваше да попита Плато за тях след завръщането им.

— Не мога да разбера — призна Хикък. — Само не ги пипай. Не пипай нищо тук, освен ако не ти кажа.

— Да се върнем пак към великия ти план — намеси се Джоун.

— Да? — Хикък провря автомобила между две млади дръвчета.

— Как ще помогнем на Блейд, като чакаме в средата на полето?

— Лесно — отвърна Хикък. — Като застанем насред полето, ще привлечем тролите към западната ограда. Ще любопитстват, но и ще се страхуват малко, защото никога не са виждали нещо подобно.

— И докато повечето от тролите са заети с нас — продължи мисълта му Джоун, — Блейд ще е свободен да намери Джени и останалите и може би да ги измъкне от Фокс. Шашната съм. Не си толкова тъп, за колкото те мислех.

— Оу — беше всичко, което можа да отговори Хикък.

— А какво ще стане, ако тролите нападнат ACC3-то? — попита Клайд.

— Ще се разкараме оттук — отвърна Хикък. — Казаха ми, че това добиче е непробиваемо от куршуми, така че няма опасност.

— Виж! — извика Синди, сочейки с лявата ръка. — Полето!

Хикък спря автомобила. През дърветата можеше да се види откритото пространство пред тях.

— Дръжте си шапките — посъветва Хикък останалите и изкара колата от защитното прикритие на листака.

— Кой носи шапка? — попита Тайсън.

ACC3-то достигна на около четиридесет метра от западната порта и те можаха да видят ясно разнебитените постройки на града.

— Продължавам да твърдя, че тролите ще ни нападнат — разтревожи се Клайд.

Хикък спря автомобила, приведе се напред и се вгledа през предното стъкло.

— Къде ли са стражите при портата?

— Не забелязвам никакъв признак на живот, — проучваше Джероунимо западната ограда и сградите зад нея.

— Всеки момент ще ни съгледат — увери го Джоун. — Почакай и ще видиш, че ще стане така.

Не ги забелязаха. Времето течеше, а Фокс продължаваше да тъне в тишина и покой.

— Какво става тук? — учуди се Клайд. — Не е за вяране.

— Ти го каза, старче — съгласи се Хикък. — Имаш ли някаква идея?

— Провеждат ежегодния си пикник и се забавляват, — предположи Джероунимо. — Затова тук няма никой.

— Трябваше досега да са ни забелязали — отбеляза Джоун. — Какво се мъти?

— Това е, което и аз искам да разбера — Хикък завъртя ключа и угаси двигателя.

— Не трябваше да го правиш — каза нервно Клайд.

— Успокой се! — заповядала Хикък и се обърна към Джероунимо:

— Идваш ли с мен?

— Някой ще трябва да ти прикрива задника — отвърна Джероунимо.

— Не забравяйте и мен — обади се Джоун.

— Искам ти да останеш в АССЗ-то — нареди Хикък.

— За нищо на света.

— Защо?

— Знаеш защо. Аз също съм Войн и ти няма да ме глезиш само защото...

— Ще бъдеш на по-сигурно място тук — прекъсна я Хикък.

— Не можеш нито да кажеш, нито да направиш нещо, което да ме спре да дойда с вас — заяви Джоун тържествено. — Дължа го на жените там.

— Не зная... — поколеба се Хикък.

— Тя има право и ти го знаеш — подкрепи я Джероунимо.

Хикък въздъхна примирено.

— Добре. Но не мога да разбера какво намирам в такава опърничава жена.

— А ние какво ще правим? — попита Клайд.

— Вие тримата ще стоите вътре, докато се върнем — разпореди Хикък.

— Защо да не дойдем с вас? — помоли се Синди.

— Много е опасно — обясни Хикък. — Освен това, нямаме пушки за всички.

— Аз имам своя. — Клайд вдигна пушката си „Сейко Класик Спортър“, калибър 30.06. — Идвам с вас. Мразя тролите от повече години, отколкото мога да си спомня. Няма да пропусна тази възможност да си разчистя сметките с тях.

— Колко патрона имаш, старче? — попита го Хикък.

Клайд вдигна от пода малка кожена торбичка.

— Около четиридесет. Вече не използвам много пушката, освен когато се налага. Дивечът убиваме с лъка и копието. — Тези две оръжия и останалите им оскъдни вещи бяха струпани в задната част на ACC3-то.

— Можеш да дойдеш — съгласи се Хикък.

— Ами ние? — попита Синди.

— Вие двамата ще останете при колата.

— Това не е честно — възпротиви се нацупено Тайсън.

— Вземете копието — Хикък погледна първо Тайсън и след това Синди — и лъка и се пригответе за най-лошото. За всеки случай. Ако тролите успеят да се промъкнат покрай нас, ще атакуват ACC3-то.

— И ти искаш ние да го защитаваме? — в гласа на Тайсън прозвучва надежда.

— Колкото можете по-дълго. Но ако тролите са твърде много и видите, че е безнадеждно, омитайте се и двамата оттук. Ясно ли е?

Само Синди кимна утвърдително.

— Ясно ли е? — повтори Хикък, впил поглед в Тайсън.

— Не обичам да бягам — промърмори момчето. — Но пък няма да позволя на тролите да хванат Синди.

— Все още има надежда за теб, момко — установи Хикък.

— Хайде да започваме — обади се нетърпеливо Джоун с командото в скута си. В джобовете си беше напъхала четири резервни пълнителя.

— Разбрахме се — обяви Джероунимо, хващайки браунинга. През лявото си рамо беше прехвърлил патрондаш.

— Това ще ти трябва — Синди изтегли карабината „Хенри“ от багажника и я подаде на Хикък.

— Виждаш ли там отзад колан с амуниции, вдясно от теб? — насочи я Хикък.

— Ето го! — Синди замахна с патрондаша и замалко не удари Тайсън.

— Ей! Внимавай, глупачко! — изръмжа Тайсън, навеждайки се встриани.

— Съжалявам — изкиска се Синди.

— Благодаря. — Хикък се наведе напред и закопча патрондаша над този с патрони за питоните.

— Изглеждаш, като че ли си тръгнал на война — пошегува се Синди.

— Точно така е — напомни ѝ Хикък. — Хайде!

Отвори вратата и се плъзна навън. Джероунимо направи същото от своята страна.

Джоун последва Хикък и спря до вратата, за да изчака Клайд.

— Вие двамата, деца, се грижете добре за себе си — нареди им Клайд.

— Ще се пазим, тате — обеща Синди.

— Пази сестра си! — заповяда Клайд на Тайсън.

— Ние с Тайсън ще се оправим — увери го Синди. — Ти самият се погрижи за себе си.

— Ако нещо се случи с мен... — започна Клайд.

— Не говори така! — не пожела да го изслуша Синди.

— Добре!

Джоун го видя да целува Синди по бузата и след това, вече при вратата, да се обръща и целува бързо и Тайсън.

— Не се тревожете — успокой Джоун загрижените юноши, — аз ще се погрижа за баща ви.

— По някое време през тази година! — определи Хикък. Заключи вратите, пусна ключовете в джоба си и се усмихна на Тайсън и Синди.

— Затваряйте прозорците с това лостче — пресегна се той през прозореца на шофьора и им показа как да го направят. — Вратата се отваря с това резе...

— Виждали сме те да го вършиш много пъти — съобщи му Синди.

— Добре. Заключих вратите и ако вдигнете стъклата и някой се опита да влезе, ще успее на куково лято.

— Ще се справим — увери го Тайсън, гледайки към баща си.

— Пак ще се видим, партньоре. — Хикък настигна Джоун, Джероунимо и Клайд, които бяха прилекнали във високата трева на

около три метра от автомобила. Зад него Синди и Тайсън пропълзяха в анатомичните седалки, Синди на мястото на шофьора, а Тайсън до нея и подадоха главите си навън през прозорците.

— Добри деца са — каза Клайд гордо.

— Вярно е — потвърди Хикък. — А сега да вършим работа, — направи той знак на Джероунимо да тръгне надясно. — Разпръснете се във верига, — махна на Джоун и Клайд вляво от себе си. — Приведете се! Тръгвайте към вратата! Хайде!

— Великият дух да ни закрия — отдалечи се Джоун, намигна на Хикък и му изпрати въздушна целувка.

Тримата войни и възрастният фермер се придвишиха напред през полето, докато стигнаха на десет метра от портата. Хикък вдигна дясната си ръка и приклекна на едно коляно като им направи знак да спрат. Фокс все още не даваше признания на живот. Какво, по дяволите, ставаше там? Дали тролите не бяха напуснали града? И ако бяха, защо? Къде, по дяволите, беше Блейд? Нещо не се връзваше.

Хикък хвани карабината „Хенри“ и рискува да се изправи, оглеждайки внимателно оградата и постройките зад нея.

Нищо!

Другите го последваха внимателно, събирайки се пред затворената порта.

— Какво ще правим — прошепна Джоун, давайки израз на вътрешните си опасения, — ако тролите са изоставили града и са отвели жените със себе си?

— Изглежда, като всеки друг напуснат град — отбеляза Джероунимо.

— Само дето мирише по-лошо — поправи го Клайд.

— Ще го претърсим! — заповядда Хикък. — Търсете никакви следи от Блейд и жените.

— Единственото, което се чува, е вятърът — учуди се Клайд.

— Почакай малко — застина Джероунимо с протегната напред глава.

— Какво има? — попита Клайд.

— Тихо! — сопна се Джероунимо. Приближи се до портата, отвори я и пристъпи навътре, последван от останалите.

— Кажи ни какво става — настоя Хикък.

— Гласове. Много тихи. — Джероунимо обикаляше в кръг, опитвайки се да определи посоката и разстоянието. — Много гласове. Викове.

— Къде? — попита Хикък.

Накрая Джероунимо разбра.

— Оттам, — посочи с ръка. — Вероятно са в някоя сграда — предположи той.

— Всички? — попита Джоун скептично.

— Да се опитаме да разберем — каза Хикък и ги поведе по тясна улица, водеща на изток. Няколко коса изпляскаха с криле по покривите над тях.

— Все пак ще отмъстя за Бес — заяви Клайд, движещ се последен.

Сетивата на Хикък бяха изострени. Очите му не спираха да оглеждат околността, докато вървяха по посока на приглушена връвя. Два плъха притичаха през пътя пред тях. Пред една от вратите имаше купчина човешки изпражнения.

Крясъците се усилиха.

Улицата, по която се движеха, завършваше пред голяма сграда, разнебитена като останалите, с две големи летящи крила на затворената врата.

— Чува се оттук — прошепна Джероунимо, потвърждавайки това, което и другите бяха разбрали.

Хикък спря до ъгъла на последната сграда преди да излезе на откритата павирана площ между тях и летящите крила на вратата. Обстановката не му харесваше. Щяха да бъдат уязвими, докато пресичат разстоянието до вратата и отвътре можеха незабавно да ги забележат.

Ревовете вътре се усилиха.

— Вие се крийте тук — нареди Хикък. — Аз ще се промъкна вътре и ще разбера какво, по дяволите, става там.

— Аз ще го направя — предложи услугите си Джоун и преди да успее да я спре, тръгна приведена към вратата, за да представлява по-малка цел, с готово за стрелба „Командо“.

„Дяволите да я вземат! Защо го направи?“, запита се Хикък. Не беше учена да постъпва по този начин. Какво искаше да докаже? Очите му не се отлепяха от вратата и по челото му изби пот.

Джоун бе изминала половината разстояние.

— Ще успее — Джероунико увери Хикък, забелязвайки пребледнялото му лице.

В сградата избухна взрив от крясъци.

Не!

Хикък беше в движение преди думата да е напусната устните му. Хукна след Джоун, като отбеляза силата и посоката на вятъра и вкарвайки патрон в затвора на карабината. Мокасините му вдигаха прах по уличната настилка.

Джоун беше вече на десет метра от летящите крила на вратата.

— Джоун! — извика Хикък, знаейки, че вътре в сградата не могат да го чуят и надявайки се да я спре, преди да е достигнала вратата.

Още шест метра.

Зашо тя не спираше? Толкова много ли се беспокоеше за Джени и останалите жени?

Четири метра.

Крилата на вратата отхвърчаха внезапно навън и избъльваха цяла орда троли — дузина след дузина.

Налетяха направо на Джоун.

— Джоун! — изпищя Хикък, вдигайки карабината на рамо — Джоун!

Твърде късно.

24.

Лакомецът, съгласно една книга в библиотеката на Семейството, озаглавена *Североамерикански бозайници* и използвана често от децата в училище като справочник, бил считан някога за най-кръвожадното животно на целия континент. Те нападали мечки и кугуари и ненаситният им апетит им спечелил прозвището „лакомци“. Изядвали всичко, което успявали да хванат и убият. Въоръжени с остри като бръсначи зъби и яки челюсти, те били неоспорвани господари в дивите си владения. Обикновено тъмно кафяви, с по-светли петна по главите и раменете, те достигали тегло до двадесет и пет килограма и дължина до метър и половина, включително рунтавата опашка. Лакомците били проклятие за траперите, ужас за ловците и с изключение на мечките гризли и по-късно появилите се мутанти, най-опасните животни в северните гори, които трябало да бъдат избягвани на всяка цена.

„Освен, помисли Блейд, докато живата картина замръзна за момент след нахлюването му на арената, ако нямаш друг избор, както аз сега“.

Лакомците, голям мъжкар, тъмна женска и не напълно развит младок, реагираха първи. Избраха жертвите си и нападнаха, хвърляйки се всеки към различна цел.

От пейката си над тях, Сексън ги наблюдаваше и се хилеше с револвер в ръка. В началото, когато новодошлият влезе в кошарата, той беше връхлетян от опасения, но след това се успокои, осъзнавайки, че никой жив човек не може да победи лакомец в единоборство. Така че, какви шансове можеше да има този приятел там долу сам срещу три от тях — и трите кръвожадни, и трите мразещи хората? Никакви! Изкиска се, когато лакомците се спуснаха в атака и този, когото наричаха Уулви, се нахвърли върху натрапника. Мома се втурна към Джени, а Рант подскочи към Анжела.

Първата мисъл на Блейд беше за жените. Джени беше най-близо, на четири метра от него, опряла гръб в стената на кошарата, когато Мома връхлетя. Боуито в лявата му ръка беше безполезно на това

разстояние. Той се разкрачи и изтегли десния „Вега“, молейки се поне веднъж да бъде точен, прицели се и стреля без да обръща внимание на лакомеца, нахвърляш се върху него.

Вегата подскочи и избумтя. Мома се изви, ръмжейки, само на метър от Джени и задните ѝ крака се напрегнаха за смъртоносен скок.

Блейд стреля отново и отново, докато куршумите се забиваха в черепа на Мома.

Джени изпищя несъзнателно, когато лакомецът скочи върху нея. Залитна, опитвайки се отчаяно да избегне летящото тяло, паникьосана от сблъсъка, когато животното падна върху нея.

— Не! — риташе и удряше с ръце тя, опитвайки да се изправи на крака, ужасена от зеещите и пръскащи мозък рани в черепа на лакомеца.

Мома беше мъртва.

Сексън кипна от ярост. Копелето имаше пистолет. Прицели се с револвера си, бесен, че един от любимците му вече го няма.

Блейд се беше завъртял с протегната напред ръка и изчакваше, за да е сигурен в изстрела. Най-малкият лакомец беше само на сантиметри от Анжела. Пръстът му се свиваше около спусъка, когато се случиха едновременно две неща. Някъде над него се чу изстрел и лявото му рамо избухна в болка, а най-едрият лакомец се сгромоляса върху гърдите му и започна да ги дере и разкъсва.

Джени видя с ужас как вегата излетя от пръстите на Блейд и той се строполи под яростната атака на лакомеца. Втурна се към него, но спря внезапно, когато смразяващият писък на Анжела изпълни арената.

Рант и Анжела се търкаляха на земята. Стоманените челюсти на животното се бяха впили в дясната ѝ китка, а ноктите му деряха тялото ѝ.

Джени се поколеба, разкъсвана в избора си. На кого трябваше да помогне? На мъжа, когото обичаше, или на приятелката си? Видя Блейд да се изправя и боуито в лявата му ръка проблясна, забивайки се в лакомеца отново и отново. Това ѝ помогна да вземе решение. Блейд можеше да се справи сам. Анжела беше нещо друго.

Рант се опитваше да отхапе китката на Анжела. Зъбите му стържеха по костта и по ужасеното ѝ лице плискаше кръв.

Джени се затича към тях, оглеждайки се отчаяно за оръжие или нещо друго и в пръстта на земята забеляза човешка бедрена кост. Грабна я, както тичаше, и я вдигна над главата си, приближавайки се в гръб на лакомеца.

Сексън се забавляваше, наблюдавайки представлението.

Силите напускаха Анжела.

Рант, предуслещайки победата, пусна китката и вдигна глава, готов да забие зъби в пулсиращото й гърло.

— Не! — извика Джени, надявайки се да отклони звяра и замахна надолу с костта, нанасяйки удар по главата на лакомеца.

Рант се завъртя съскайки, разярен от неочекваната болка. Отскочи встрани, когато Джени замахна втори път и мускулестото му тяло се снижи към земята в класическата поза, заемана от животното пред атака.

— Анжела! — извика Джени. — Стани!

Искаше Анжела да достигне стената на кошарата, само на два метра от нея и да намали защитаваната площ. Ако можеха да опрат гърбовете си в стената, лакомецът нямаше да може да ги атакува отзад. А така, както бяха в момента, той обикаляше с ръмжене около тях и изчакваше благоприятния момент, наблюдавайки края на кокала, който Джени използваше като тояга.

— Анжела! Чуваш ли ме? — подканни я Джени с очи приковани в лакомеца.

Анжела беше напълно изтощена. Главата ѝ само потрепери, когато се опита да кимне, за да потвърди, че я е чула.

— Анжела! Моля те!

Рант изръмжа разочаровано.

Ръцете на Джени я боляха. Лакомецът беше между тях и стената, продължавайки да обикаля в кръг около тях.

Анжела простена.

Джени искаше да погледне към Блейд, за да види как се справя, но се страхуваше да отклони поглед от лакомеца дори и само за момент.

— Джени? — изстена Анжела на ръба на припадъка, опитвайки се да запази съзнание. Претърколи се по корем, постави ръце под гърдите и натисна, за да се изправи.

— Анжела! — предупреди я Джени. — Не ставай сега! Почекай докато мине от другата страна!

Анжела почти не схвани думите, съсредоточена в усилията си да стане на крака и изпъна колене, преди напълно да загуби съзнание. Хвърли се напред, встриани от Джени, към лакомеца.

— Анжела! — изпищя Джени, опитвайки се да я хване.

Твърде късно.

Рант скочи. Светкавичният му рефлекс беше невероятно бърз и острите зъби се забиха във врата на Анжела, разкъсвайки плътта. По козината на муциуната му плисна кръв и той загълта сuroвото, крехко месо. Пламтящият му поглед беше впит в Джени, давайки ѝ да разбере, че няма да допусне намеса в гощавката си.

Джени отстъпи отвратена назад, без да може да издаде звук. Усещаше силите да я напускат и разбираше, че не може да направи нищо. Велики боже! Не!

Някой се смееше гръмко.

Джени погледна нагоре към морето от ухиленi лица. Тролите се бяха струпали на края на скамейките, тъпчеха се един друг и протягаха шии, за да видят какво става на арената под тях. Бяха насочили вниманието си към Уулви и противника му, тъй като Рант беше временно зает.

Огромната издръжливост и изключителна физика на Блейд му даваха възможност да устоява срещу мускулестата мощ на обезумелия лакомец. Поне засега. Все още можеше да си служи с дясната ръка, независимо от пристреляното рамо. Беше сграбчил лакомеца за гърлото, когато животното скочи върху него, дясната му ръка се беше заровила в гънките на кожата и упорито отказваше да отпусне хватката си, независимо от ожесточената съпротива на звяра. Бяха паднали на земята и се търкаляха по пода на кошарата. Лакомеца движеше краката си като бутала, дерейки го с извитите си нокти, а Блейд забиваше многократно боуито си в яростното, едро тяло, но без очевиден резултат.

И двамата бойци бяха покрити с пръст и потънали в кръв.

Тролите започнаха да насырчават лакомеца. Подвикваха окуражителни думи и размахваха ръце. Някои от тях подскачаха от възбуда на местата си.

— Давай, Уулви! Давай!

— Разкъсай смотаняка!

Блейд се разтърси от бруталния удар при сблъсъка им в стената на арената и главата му изкънтя в дървото. Уулви се възползва от краткотрайното му замайване и се освободи от хватката точно когато Блейд заби още веднъж боуито си в него. Лакомецът изръмжа и се отдръпна назад, отнасяйки със себе си ножа, чието острие беше потънало дълбоко в ребрата.

— Убий нехранимайкото! — долетя откъм тролите.

Задъхан, Блейд скочи бързо на крака, обмисляйки следващия си ход. За негов късмет, лакомецът изглеждаше останал без дъх. Вероятно множеството удари с ножа бяха дали ефект. Но каквато и да беше причината, все пак беше получил възможност да обмисли набързо възможностите си. Ако извадеше другия „Вега“, рискуваше отново да стрелят по него откъм скамейките. Другият „Боуи“ все още беше у него, но той вероятно беше пронизал лакомеца вече дузина пъти, а проклетото животно все още стоеше на краката си. Не, трябаше да измисли начин, който да гарантира успеха му.

Лакомецът дишаше тежко и събираще сили за следващата си атака.

Блейд се запита дали ще има време да свали тежката меча наметка и, когато поsegна към кожената каишка, привързана към основата на врата, за да свали наметалото и освободи ръцете си, му хрумна идея.

Уулви се прокрадваше към него.

Щеше ли планът му да свърши работа?

Дали кинжалите все още бяха на него или ги бе разпилял по време на схватката?

Нямаше време да проверява. Трябаше да бъде сега или никога.

Дълбоко в гърдите на лакомеца прозвуча ръмжене. Мразеше това същество повече от всяка друга плячка в живота си.

Блейд очакваше с ръце, близо до каишката. Всичко зависеше от това как ще изчисли времето. Ако избръза, само ще забави зяяра, ако закъсне, ще пропусне шанса си и ще остане на милостта му.

Събраниите троли бяха утихнали в очакване на добре познатата им атака и острите агонизиращи писъци на разкъсаната жертва.

— Свърши ги, Уулви! — извика окуражаващо един от тролите.

Лакомецът предприе първата стъпка. Направи три бързи подскока и излетя във въздуха с широко отворена уста, в която светеха остри зъби и по венците се стичаше слюнка.

Блейд се раздвижи едновременно с първия скок на Уулви — дръпна рязко връзката и освободи наметката. Хвана я с две ръце за горния край и завъртя мечата кожа около себе си, препречвайки с нея пътя на летящия лакомец.

Уулви не можа да спре. Животното се заби точно в средата на наметалото и падна омотано в нея на земята, дерейки кожата в усилието си да се освободи.

Още няколко мига и щеше да успее.

Блейд бързо опипа кръста си за кинжалите. И двата бяха пъхнати под, колана, притиснати един до друг върху дясното бедро. Измъкна ги бързо от ножниците, по едни във всяка ръка.

Лакомецът успя да пробие дупка в наметката. Провря тясната си глава през цепнатината и се огледа.

Сега!

Блейд скочи върху гърба му. Звярът се завъртя, за да го посрещне с предни лапи, все още скрити под мечата кожа и въпреки това, уверен в превъзходството си.

Сексън беше единственият трол, който незабавно схвани намерението на Блейд и се опита да вкара револвера си в играта. Не успя да вдигне ръката си, когато видя натрапникът да забива кинжалите в очите на Уулви и тънките остриета да потъват почти до дръжките в очните ябълки на лакомеца.

Блейд отскочи извън обсега на предсмъртните гърчове на звяра и изтича при Джени. Тя стоеше недалеч от мястото, където последният лакомец доволно се тъпчеше с останките от Анжела. Лицето на любимата му беше смъртно бледо от дълбокия шок, в който беше изпаднала. Блейд стигна до нея и погледна към изненаданите троли, повечето от които се бяха втренчили в умиращия Уулви, нежелаещи или неспособни да повярват на очите си.

— Джени! Съзвземи се! — разтърси я той.

— Блейд? — Джени вдигна слизан поглед към него, неразбираща и несъзнаваща опасното им положение.

Блейд знаеше, че тролите ще излеят колективното си отмъщение върху тях веднага след като осъзнаят смъртта на двата лакомеца. Трябаше да им отвлече вниманието, да спечели време. Но как?

Най-малкият лакомец се наслаждаваше на пиршеството си. Късаше големи парчета кърваво месо от тялото на Анжела и ги поглъщаше. Лежеше с гръб към Блейд и Анжела, без да ги счита за голяма опасност, погълнат от яденето.

Мислите на Блейд препускаха в главата му.

Колко ли тежеше последният лакомец? Вероятно най-много около петнадесет килограма. Стените на кошарата бяха високи три метра. Можеше да го направи, но скоростта беше от жизнено значение.

— Блейд? — повтори Джени отнесено.

Блейд изтича до лакомеца и застана над него. Могъщите му ръце сграбчиха тридесетсантиметровата опашка.

Рант изръмжа изненадан, когато усети менгеме от стомана да стяга опашката му и да го отделя от пода на арената.

Блейд се изправи, завъртя тялото си и инерцията му понесе объркания лакомец в широк кръг. Завъртя се още веднъж и още веднъж, за да набере скорост, с вкопани в земята пети и издупи мускули на ръцете. Кошарата се замъгли пред погледа му.

— Вижте го той! — извика млад трол.

— Какво прави той? — попита друг.

Сексън напразно се опитваше да се прицели с револвера си в мъжка на арената, но се въздържаше да стреля от страх да не улучи Рант.

Блейд придвижи тялото си по-близо до западната стена на кошарата. Трябаше да бъде колкото се може по-близо до нея, когато щеше да предостави на тролите най-голямата изненада в живота им.

Някои от тях, тези най-близо до края на скамейките, схванаха какво им се готви и се опитаха да отстъпят назад от арената. Заелите задните редици пък се натискаха напред и се опитваха да видят по-добре какво става долу, без да разбират опасността.

Блейд беше набрал възможната най-голяма скорост. Изви широкия си гръб в дъга, вдигна лакомеца до най-високата точка и пусна опашката.

Рант прелетя над стената на кошарата за ужас на смаяните троли и падна на скамейките сред тях.

Тролите полуудяха. Крещяха, пищяха, падаха един върху друг в паническо бягство при опитите си да се отдалечат от мятация се и щракаш с челюсти лакомец.

Рант, вбесен поради прекъснатия пир, хапеше и дереше с нокти всичко, което се изправяше пред погледа му.

Тролите побягнаха групово към летящите врати.

Само един направи изключение.

Сексън, с револвер в дясната ръка, скочи от скамейките на арената под себе си. Пламтящите очи и свитите устни издаваха едва сдържаната му ярост. Мъжът прегръщаше плътно жената и шепнеше думи в ухото ѝ. Сексън се приближи и спря на три метра зад тях. Насочи револвера си в гърба на мъжа.

Блейд чу щракането на изтегленияя назад ударник и се обърна. Лявата ръка се пълзна към останалия му „Вега“.

— По-добре не се опитвай — посъветва го Сексън намръщено — или си мъртъв.

Блейд замръзна с пръсти на сантиметри от автоматичния пистолет.

— Извади пистолета от кобура много бавно — нареди Сексън. — Хвани го за дръжката само с два пръста. Много внимателно! — подчертала той.

Блейд се подчини и провеси вегата между палеца и показалеца си.

— Хвърли го! — заповядала Сексън, посочвайки с револвера си надясно. — Колкото можеш по-далеч.

Блейд хвърли вегата. Джени беше все още в шок, втренчена в страшните останки от Анжела.

— Мислиш, че си много умен, нали? — попита Сексън.

Блейд повдигна рамене.

— Е, твоите земни дни свършиха — заяви Сексън. — Аз ще те ликвидирам.

— Умирам от страх — подигра му се Блейд, питайки се дали гигантът просто ще го застреля и с това ще приключи въпроса.

— Ще го направиш — обеща Сексън, — когато свърша с теб. — Усмихна се и мушна револвера в кобура.

— Да не би да имаш намерение да ме смачкаш с голи ръце? — попита подигравателно Блейд.

— Виждам, че харесваш големите ножове — кимна Сексън към боуито върху дясното бедро на Блейд. — С другия свърши наистина добра работа с Уулви.

— Уулви?

— Вторият лакомец, който очисти — обясни Сексън.

— Надявам се, че това те е съсипало — подразни го Блейд.

— Да — съгласи се зло Сексън. — Но, както казах в началото — ти харесваш големи ножове, аз харесвам големи ножове. — Дясната му ръка изчезна под наметката и извади мачете. — Сега ще ти кажа какво ще правим. Ти ще използваш големия си нож, а аз моя. Съгласен ли си?

Блейд изтегли десния „Боуи“.

— Изненадваш ме — призна той.

— Аз не съм скапаняк, който удря в гръб — каза Сексън сърдито.

— Обичам да виждам страха в очите на жертвите си, когато ги убивам.

Блейд направи няколко крачки към огромния трол, който се извисяваше над него с най-малко тридесет сантиметра.

— Между другото — каза Сексън, въртейки игриво мачетето в ръка, — как се казваш?

— Наричат ме Блейд.

— Сексън — представи се тролът. — Сега да започваме. Горя от нетърпение да те накълзам на съвсем ситни парченца.

С тези думи, гигантът тръгна напред.

25.

Хикък тичаше и стреляше, целейки се в главите. Опитваше се да стигне до Джоун, преди да бъде смазана от прииждащите троли. При отварянето на вратите тя се беше отпуснала на колене и командото трещеше в ръцете ѝ. Тежките куршуми разкъсваха редиците на тролите. Плът пръскаше и кръв плискаше от изненаданите троли, които първи попаднаха под счета.

— Какво ще правим? — Клайд попита Джероунимо. Те все още стояха зад ъгъла на последната постройка. — Не бяхме предвидили, че ще се случи така.

— Прави каквото искаш — отговори му Джероунимо и изскочи иззад ъгъла с бутящ „Браунинг“.

Изненаданите троли се съвзеха бързо и тактически правилно отговориха на неочекваната засада — пръснаха се наляво и надясно от летящите врати. Камари от тела се натрупаха пред вратите, защото Джоун продължаваше да коси все още изливащите се навън троли, бягащи от лудницата вътре.

Хикък се оглеждаше за всеки трол, който представляваше опасност за Джоун. Видя един прошарен да вдига пушка към рамото си и изпрати куршум в мозъка му. Друг трол тичаше към Джоун с вдигната сабя. Простреля го два пъти.

Бързо приближаващият се Джероунимо забеляза усилията на Хикък да защити жената, която обича. Забеляза също, че стрелецът беше забравил за собствената си безопасност. Един трол се прицелваше с лък в Хикък и Джероунимо пръсна гърдите му с изстрел от ловната пушка.

Клайд изостана леко уплашен. Оказваше им подкрепа, стреляйки напосоки и се кискаше доволно от удоволствието, изпитвано от дълго жадуваното отмъщение.

Хикък стигна до Джоун. Беше започнал да вярва, че ще успеят да сломят съпротивата на тролите, да ги принудят да отстъпят и се разпръснат, когато Джоун внезапно спря да стреля.

— Свърши! — извика тя и посегна за един от резервните пълнители.

Хикък простреля един трол, атакуващ ги със заострена тояга и се обърна, прицелвайки се в друг с брадвичка. Натисна бързо спусъка на карабината и се ужаси, когато ударникът щракна. Той също беше свършил патроните. Как бе могъл да си позволи да не брои изстрелите? Нямаше време да презарежда. Пусна карабината на земята и извади питоните едновременно, насиливайки болящото, наранено рамо да се подчини на съзнанието.

Тролът с брадвичката изкрещя, когато прекоси разстоянието до тях.

Хикък стреля само с десния „Колт“ и куршумът се заби в челото на трола.

Джоун отчаяно дърпаща празния пълнител от командото.

— Заял е! — извика тя. — Проклетият автомат е заял!

Хикък пристъпи между тролите и Джоун, държейки питоните ниско долу на нивото на кръста си. Трябваше да я защити, докато смени пълнителите.

С командото извън играта, тролите набраха сили, подредиха се в редица и се насочиха към най-голямата за тях заплаха — жената с автомата.

Джероунимо достигна до Хикък и Джоун.

— Ще зареждам! — предупреди ги той, отпусна се на едно коляно, извади нови патрони от патрондаша и ги зареди в браунинга.

Тролите видяха, че само един от противниците им е въоръжен, нададоха колективно боен вик и се хвърлиха в атака.

Хикък не загуби самообладание и поразяваше мишните със скоростта, с която се появяваха: двама троли с пушки, един с пистолет, четвърти с ловна пушка, един бързак с брадва, който успя да стигне на два метра от тях, трима други, атакуващи в група. Покрай главата му летяха стрели, куршуми свиреха във въздуха като сърдити стъртели. Едно копие раздря лявото му бедро.

Джероунимо се включи отново в битката. Четири бързи изстрела от браунинга покосиха цяла редица от приближаващи се троли. Куршум одраска лявата му буза и оттам прокапа кръв, а по дясното коляно се плъзна стрела.

Тролите бяха спечелили преимущество.

— Презаредих! — внезапно извика Джоун. Новият пълнител беше влязъл в гнездото си. Тя се изправи на крака, а Хикък отскочи встрани. Автоматът в ръцете ѝ се развилня, поваляйки тролите. Те залегнаха с писъци, застилайки земята с мъртви и ранени. Локви от тъмночервена кръв осеяха уличната настилка.

Един трол, по-умен от събрата си, бе изостанал назад, скрит зад летящите врати. Беше въоръжен с копие с метален връх. Мъничките му очички огледаха касапницата, причинена от жената. Той приведе якото си тяло в действие. Скрит в сянката, вдигна тежкото копие и прецени разстоянието. Отстъпи няколко крачки назад, след това се втурна напред. Дясната ръка замахна с копието назад, после нагоре и напред.

Приведен до Джоун, Хикък улови неясното движение, когато тролът изскочи навън от сградата. Автоматично изпрати курсум в мозъка на трола, но копието вече беше напуснало ръката и просвистя във въздуха.

— Пази се! — извика Хикък и скочи, за да застане пред Джоун.

Тя продължаваше да сее смърт и успя да улови просветване от копието само с крайчеца на дясното си око. Дочу предупреждението на Хикък и се обърна.

Копието се спусна от най-високата точка на траекторията си и заостреният му връх влезе в лявата гръден мускулна тъкан на Джоун. Проби белия дроб, прониза тялото и я прикова към земята.

— Не! Не! — допълзя Хикък до нея.

Джоун се опитваше да каже нещо. От ъгълчетата на устата ѝ потекоха струйчици кръв. Лежеше по гръб и устните ѝ бяха близо до лицето му.

— Не! — Хикък почувства капка от кръвта ѝ да пръсва върху бузата му. Видя командото на земята до крака ѝ и грабна автомата в ръце. — Не! — Скочи на крака и се обърна към враговете. Командото затанцува в ръцете му, когато натисна спусъка. Тръгна към тролите, размахвайки автомата в полуокръг наляво и надясно, наляво и надясно. Почти не забелязваше опустошението, което причиняваше — агонизиращите, разкъсани и осакатени тела, застилащи улицата, предсмъртните писъци, отчаяните опити на оцелелите троли да избягат от клането. Натискаше спусъка и съзнанието му беше заето само с

едно — да размахва командото в полукръг, наляво и надясно, наляво и надясно.

— Хикък!

Продължи да стреля, без да обръща внимание на гласа.

— Хикък!

Вървеше напред и натискаше спусъка, загубил чувствата си.

— Хикък! Аз съм! — Джероунимо застана пред него и го хвани за раменете. — Аз съм! Автоматът е празен! Чуваш ли ме? Автоматът е празен!

Хикък спря, без да знае къде се намира. Взря се в димящия автомат.

— Празен е! — повтори Джероунимо. — Тролите изчезнаха.

Хикък обходи пространството пред себе си с поглед. Враговете им наистина се бяха оттеглили, с изключение на дузините тела, пръснати навсякъде по земята.

— Добре ли си? — попита Джероунимо. На дясната му страна зееше огромна рана.

— Чудесно! — промърмори Хикък. — Фасулска работа. — След това си спомни. Обърна се и изтича до Джоун, слизан от бледото лице и червената локва до крака ѝ.

— Джоун! — коленичи Хикък до нея. — Какво да правя? — погледна към Джероунимо. — Не трябва ли да извадя копието?

Джероунимо поклати тъжно глава.

— Джоун! — взря се Хикък в красивите ѝ сини очи, а неговите се напълниха със сълзи.

Джоун се усмихна едва доволимо. Облиза сухи устни и успя да повдигне дясната си ръка.

Хикък я хвани нежно.

— Не се движи! — посъветва я той. — Стой, колкото можеш по-неподвижна.

— Няма смисъл, — прошепна Джоун на пресекулки.

— Не говори така! — погали челото ѝ Хикък, а по лицето му се стичаха сълзи.

— Дадохме им да разберат — прошепна Джоун гордо, — нали?

Хикък кимна с глава и в гърлото му застана буца.

— Трябва да намерите жените — настоя Джоун. — Джени, Мери, Урса и всички останали.

— Ще ги намерим — обеща Хикък.

Джероунимо стоеше на стража с гръб към тях и се оглеждаше зорко за евентуална опасност. Очите му бяха замъглени.

— Върнете ги живи и здрави в Дома — помоли Джоун.

— Ще ги върнем — увери я Хикък. — Не се тревожи.

— Виждаш ли... — започна Джоун със замечтан поглед. —

Случи се точно сега, когато най-накрая намерих някой, когото да обичам. Законът на Мърфи отново нанесе удар — усмихна се тя.

— Моля те. Не говори. Ако можем да махнем това нещо...

Джоун посегна и докосна устните му с върха на десния си показалец.

— Бъди внимателен, любими — прошепна тя.

— Джоун!

— Беше хубаво... — Думите ѝ бяха прекъснати от кашлица.

— Не говори!

Джоун поклати глава.

— Вече няма значение. Ще те чакам в Божия дом.

— Моля те...

— Кажи ми, че ме обичаш — помоли го тя.

— Обичам те.

Внезапно очите ѝ се разшириха, тялото се вдърви и тя изпусна една последна въздишка. Беше мъртва.

Хикък вдигна обляното си в сълзи лице към небето.

— Heeeeeeeeeeee!

26.

Сексън си играеше с Блейд. Гигантът знаеше, че ръцете му са по-дълги, а и мачетето даваше преимущество, защото боуито беше с тридесет сантиметра по-късо. Въртеше мачетето непрекъснато, почти мързеливо и с пренебрежение, принуждавайки Блейд да отстъпва.

От своя страна Блейд използваше играта, за да възстанови силите си. Беше се задъхал и изморил от битката с лакомеца. Усещаше последиците от загубената кръв, изтекла от раните, покриващи тялото му. Ноктите на лакомеца бяха нанесли значителни поражения. Погледна към Джени, която продължаваше да се взира безмълвно в Анжела. Какво ставаше с нея? Дали беше само шок?

Сексън улови погледа му и незабавно го изтълкува погрешно.

— Не се тревожи за нея — подразни го гигантът и се ухили развратно. — Няма да й навредя. Пазя я за себе си.

— Никога няма да я имаш — отвърна прегракнало Блейд.

— Така ли мислиш, а?

— Знам го — увери го Блейд.

Сексън връхлетя. Ударите му зачестиха и игривостта изчезна.

Блейд парираше мушканията и замахванията на противника си и продължаваше да отстъпва през арената по-далече от Джени.

— Трябва да призная — Сексън продължи да приказва, дори и докато се биеше, — че си достоен противник. От много години насам, никой не се е осмелявал да се изправи срещу мен.

— Знаеш какво казват... — успя да отвърне Блейд, гмуровайки се под един широк замах.

— Не — изкаска се Сексън. — Какво казват?

Блейд отскочи встрани от друго мушване. Спра усмихнат със странно чувство на симпатия към този колос.

— Колкото някой е по-голям...

— Толкова по-тежко пада — довърши Сексън. — Да, чувал съм го.

— Предполагам — каза Блейд тихо, — че мога да те накарам да се предадеш.

— Какво? — изсмя се Сексън. — Чуваш ли врявата отвън?

От известно време през летящите врати долитаха стрелба, крясъци и писъци.

— Това са моите хора — заяви Сексън. — Довършват тези, които са с тебе.

— Може да бъде и обратното — напомни му Блейд.

Сексън погледна по посока на битката и челото му се смръщи.

— Може и да си прав. Ние нямаме автомати. Наблюдателите имат, но с тях сме сключили договор.

— Наблюдателите? — запита Блейд. — Какви са тези „наблюдатели“?

Сексън поклати глава.

— Съжалявам, но наистина трябва да отида там — и хвърли неочеквано мачетето по Блейд.

Блейд се изви, за да го избегне, загуби равновесие и само за миг се обърна с гръб към гиганта.

Това беше достатъчно.

Сексън скочи, хвърли се върху него отзад и обви могъщите си ръце около тялото му. Повдигна го от пода и стисна, използвайки изумителната си груба сила.

Блейд, хванат като в стоманено менгеме, започна да се бори и дърпа, опитвайки се да спъне гиганта и да го събори на земята. Напъваше се срещу сковаващите го ръце на Сексън, докато собствените му бицепси и трицепси се издуха, но без резултат.

— Защо се бориш? — изсъска Сексън през стиснатите си зъби.

— Направи го по-лесно за себе си.

Блейд продължаваше да се мята, опитвайки се да удари Сексън с глава или да го ритне.

Сексън се изсмя.

Блейд усещаше натиска върху гърдите си да се увеличава. Можеше лесно да си представи как гръденят кош ще хълтне навътре, ако не успее по някакъв начин да се освободи.

Джени даде признания на живот. Огледа се наоколо с бързо премигващи очи.

Лицето на Блейд беше почервяло, ръцете отслабаха от продължителната борба, изцедила физическите му сили.

— Не трябваше да се заемаш с тролите — увеличи натиска Сексън.

Блейд си спомни за боуито, което все още стискаше в дясната си ръка. И дума не можеше да става да се опитва да нанесе смъртоносен удар в някоя жизненоважна точка — всички те бяха извън обсега му. Но имаше една възможност...

— Блейд! — Джени тичаше към тях, ужасена от гледката.

— Мисля, че ще я получа за вечеря — в гласа на Сексън прозвуча злорадство.

Блейд се съсредоточи в насочването на ножа. Хвана дръжката и заби острието нагоре, през туниката, в слабините на Сексън. Сряза тестисите и завъртя ножа.

Сексън изпища и го пусна. Залитна назад и хвана с две ръце кървящите си слабини.

Блейд падна на пода на арената. Повдигна бързо туниката и намери един от солингеновите ножове за хвърляне.

Сексън се беше превил на две, хленчейки. Ръцете му сграбчиха боуито, дръпнаха го и той изпища, когато ножът изскочи навън. Погледна към Блейд.

— Не мога да повярвам — каза стенейки.

Блейд се изправи бавно със скрит зад дясното бедро „Солинген“.

— Не ме оставяй така — помоли го Сексън. — Боли! Боли!

— Мога да те взема затворник в Дома — каза Блейд.

— Не ме оставяй така — повтори Сексън. Погледна надолу към кръвта, струяща от разкъсаните му тестикули. — Не ме оставяй непълноценен мъж.

Блейд кимна веднъж с разбиране. Солингенът полетя, преди някой да успее да мигне с очи.

Сексън се дръпна назад, когато тънкото острие проникна в наклоненото му чело. Очите се затвориха и той се строполи като грамадно дърво сред гора. Главата му се удари първа в земята и заби ножа още по-навътре.

— Блейд!

Джени дотича до него, хвърляйки бедрената кост настрана. Прегърна го и скри лице в рамото му.

Блейд я държеше, изчаквайки нервите му да се отпуснат. Навън беше настъпила тишина. „Какво се беше случило?“, запита се той. Забеляза движение сред скамейките и се напрегна, но веднага след това се усмихна, разпознавайки жените от Семейството — Ли, Мери, Дефъдил, Урса, Сефайъ и една по-възрастна жена, която не познаваше.

Или я познаваше?

— Бъди благословен, Блейд — каза жената. — Благодаря ти, че ни отърва от сатаната!

— Познавам ли те? — попита я Блейд.

— Дали ме познаваш? Ти имаше навика да седиш в скута ми и да ядеш сладките ми.

— Надин! — досети се Блейд с усмивка. — Почакай да те види Плато.

— Почакай аз да го видя — засмя се доволно Надин. — Вероятно ще съсипя бедничкия си любим още през първата седмица след завръщането си вкъщи.

27.

Прочистването на града им отне остатъка от деня.

Претърсиха го целия, но всички оцелели троли бяха изчезнали в горите, отвеждайки другите затворнички със себе си. Само пет от участвалите в битката бяха все още живи. Блейд ги премести в една от сградите и им оставил кана с вода и няколко ивици пастьрма. Не можеше да си позволи да ги вземе в Дома. В автомобила нямаше достатъчно място за всички членове на Семейството — щяха да се движат бавно и някои от жените трябваше да ходят пеша до колата, охранявани от Войните.

Синди и Тайсън се посъветваха и решиха, че все още искат да отидат в Дома, макар и да бяха безкрайно натъжени от смъртта на баща си. Джероунимо беше намерил Клайд, свит до сградата, където беше стоял по време на битката, със стрела в гърдите и дълбока рана на мястото на лявото око.

Урса им каза, че Рант е избягал. В суматохата и врявата, звярът беше видял шанса си — скочил от скамейките, намерил достатъчно голяма дупка в северната стена, беше напуснал за свое добро компанията на омразните нему хора, инстинктивнооловил миризмите и звуците на естествената си среда, гората, която му бе отказвана в ограниченото пространство на клетката.

Хикък, мрачен и неутешим, зави Джоун в няколко захвърлени и сравнително чисти наметала. Поставиха тялото й в задната част на АССЗ-то. Тя щеше да бъде почетена от Семейството с войнско погребение.

Блейд се присъедини към останалите, след като събра оръжията си. Бяха се струпали на купчинка около огън, запален близо до АССЗ-то. Сънцето залязваше и хоризонтът беше обагрен в червено, розово и жълто.

— Никога повече няма да те изпускам от погледа си — каза Джени, обгърнала го с ръце. — Не мога да повярвам, че пак сме

заедно, че сме живи и след няколко дни ще бъдем на сигурно място в Дома.

— Съмняваше ли се, че ще те намеря? — попита я Блейд.

— Бях започнала — призна си тя.

Блейд погледна тъжно към АССЗ-то. Знаеше, че Хикък е там, отпуснат върху безжизненото тяло на Джоун.

— Много ми е мъчно за него — каза Джени, като че ли четеше мислите му.

— На мен също — отвърна Блейд мрачно.

— Ще се съвземе — предрече Джени.

— Как щеше да се чувстваш ты, ако аз лежах там вътре?

Джени не отговори.

— Знаеш ли — разсъждаваше Блейд гласно, — само преди няколко дни Плато ми обясняваше колко тежък може да бъде животът и как тези мъки са предназначени да извият характерите ни. Ако той сега беше тук, щях да го попитам по какъв начин смъртта на Джоун ще извае характера на Хикък.

— Само едно нещо е сигурно — съгласи се Джени с него, целувайки го по устните.

— Какво е то?

— Че животът може да бъде всичко друго, само не „фасулска работа“.

— Може би — ухили се Блейд, независимо от тъгата си — всичко зависи от това, как го приемаш.

Издание:

Дейвид Робинс. Щурмът на Фокс

Редактор: Диана Илиева

Технически редактор: Николинка Хинкова

Коректор: Милка Недялкова

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1994

ISBN 954-17-0050-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.